

ସମାରୋଦେଶୀ

ଆମ ଏକତା

ଆଲୋଚନା ମାଳା

ପ୍ରସ୍ତୁତି :-

ସର୍ବଭାରତୀୟ ଜନ ବିଜ୍ଞାନ ସଂଗଠନ

ଭାରତୀୟ ଜନ ବିଜ୍ଞାନ ସମିତି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ

ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

ଆମ ଏକତା

ଆମ ଦେଶର ଐତିହ୍ୟ ବା ପରମ୍ପରାକୁ ନେଇ ଆମେ ସବୁବେଳେ ଗର୍ବ କରୁ । ଅତୀତକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତା'ର ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବା ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଅତୀତର ଗୁଣ କାର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିକରି ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ସ୍ଥାଗୁ କରିଦେବା ଓ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଅନ୍ଧକାରମୟ କରିବା ନିରର୍ଥକ । ଆମ ଅତୀତର ମହାନ ସଂସ୍କୃତି ଆଉ ଧର୍ମକୁ ପାଥେୟ କରି କେତେକ ସାଂପ୍ରଦାୟିକତା ଶକ୍ତି ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଆମ ଜାତି ଓ ଧର୍ମର ମହାତ୍ମ୍ୟକୁ ଦର୍ଶାଇ ଏକ ବିଭେଦ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ଗତ କେତେବର୍ଷ ହେଲା ଏଭଳି ଏକ ହାଡ଼ା ଆମ ସମାଜକୁ ଗ୍ରାସ କରିଛି । ଗୋଟିଏ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଲୋକ ଆଉ ଏକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ଧର୍ମାନ୍ଧତାର ବଶ ହୋଇ ନିରାହ ସରଳ ଲୋକଙ୍କୁ ନୁହଁ ସ ଏବଂ ଅମାନୁଷିକ ଭାବେ ହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଏ କାଣ୍ଡ ଘଟାଉଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସରଳ କିନ୍ତୁ ଏକ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ଧର୍ମାନ୍ଧତା ସ୍ରୋତରେ ଭାସିଯାଇ ସେମାନେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇ ନିଜ ଦେଶ ଓ ଜାତି ନାଁରେ ଯେଉଁ ଜଘନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ତାହା ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି । ଏ ପ୍ରକାର ଜଘନ୍ୟ ଓ ବର୍ବର କାର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ଆମ ଧର୍ମ ବା ଗାରିମାର କିଛି ସଂପର୍କ ନାହିଁ । ବରଂ ଏହା ଆମ ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଦୋହଲାଇ ଦେଉଛି । ଏହା ଆମ ସଂସ୍କୃତି, ସଭ୍ୟତା ଓ ଐତିହ୍ୟର ଅପୂରଣୀୟ କ୍ଷତି ଘଟାଉଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ଆନ୍ଦୋଳନ :-

ପଞ୍ଜାବରେ ଆଉ ଏକ ଉତ୍ତେଜ ଆଞ୍ଚଳିକତାର ଅହଂଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ଏପରି ଏକ ଉତ୍ତେଜ ଅହଂଭାବ ସୃଷ୍ଟିକଲା ଯାହା ଭାଇ ଭାଇ ମଧ୍ୟରେ ଶତ୍ରୁତା ସୃଷ୍ଟିକଲା । ପରସ୍ପର ରକ୍ତମୁଖା ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ଅବଶ୍ୟ ଏହି ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଫଳ ହେଲା । କାଶ୍ମୀରରେ ସେଭଳି ଏକ ଅହଂଭାବର ପ୍ରସାର କରାଯାଉଛି । ଯୋଉ ମୁସଲମାନ ଭାଇ ଭଉଣୀ ମାନେ ସେତେବେଳେ ପାକିସ୍ତାନ ଏକ ଧର୍ମଭିତ୍ତିକ ରାଷ୍ଟ୍ର ହେଉଥିବାରୁ ତାହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ଭାରତ ଭଳି ଏକ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ମିଶିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ, ସେଠାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଭଳି ଏକ ଧର୍ମଭିତ୍ତିକ ଅହଂଭାବକୁ ଉପକାୟାଉଛି ।

ଏଭଳି ଅନେକ ଆଞ୍ଚଳିକ ସ୍ତରରେ କୌଣସିଠାରେ ଭାଷାଭିତ୍ତିକ, ଜାତିଭିତ୍ତିକ ବା ଅନ୍ୟ କେଉଁଠାରେ ନଦୀଜଳ ବଣ୍ଟନକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ପ୍ରାଦେଶିକ ସ୍ତରରେ ଉଗ୍ରଆଚଳିକତାବାଦ ମୁଣ୍ଡ ଟେକୁଛି । ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ତଥାକଥିତ ଉଚ୍ଚ ଜାତି ଲୋକଙ୍କର ଅହଂକାରରେ ଶିକାର ହୋଇ ଅନେକ ସାଧାରଣ ନାଗରିକ ଦଳିତ ଏବଂ ନିଷ୍ପେକ୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଜାତିଗତ ଅହଂକାରକୁ ନେଇ ସଂଗଠିତ ଭାବରେ ଗାଁ ଗାଁ ବା ସାହି ସାହି ଭିତରେ ଗୃହ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଉଛି । ଏସବୁର ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି କେବଳ ନିରାହ ଏବଂ ଗରିବ ଲୋକମାନେ ଆହୁରି ଦୁଃଖଦ ଘଟଣା ହେଉଛି ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ତଥାକଥିତ ବଡ଼ପଣିଆର ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି ଆମ ଦେଶର ଅଗଣିତ ନିରାହ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଏବଂ ଝିଅମାନେ । ଏବେବି ସତୀଦାହ ଏବଂ ଯୌତୁକ ପ୍ରଥା ଭଳି ନାରକୀୟ କୁପ୍ରଥା ଆମ ସମାଜକୁ ଗ୍ରାସ କରି ରଖିଛି । ଏସବୁ ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ଆମ ଦେଶର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଏବେବି ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ନାଗରିକ ଭାବେ ରହିଛନ୍ତି ।

ଅହଂଭାବ କେଉଁଠି ?

ଆମ ସମାଜରେ ହେଉ ବା ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କଠାରେ ଏହି ଅହଂଭାବର ଉତ୍ସ କେଉଁଠି ? ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କଠାରେ ଅଲଗା ବା ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ସମାଜ ଅନ୍ୟଠାରୁ ଗୁଣାତ୍ମକ ଭାବେ ଅଲଗା ହୋଇପାରେ । ଯେପରିକି ପୁରୁଷଟି ସ୍ତ୍ରୀଠାରୁ ଶାରିରୀକ ଗଠନରେ ଅଲଗା । ଜଣେ ଅନ୍ୟଠାରୁ ସ୍ଵଭାବରେ ହେଉ, ଆକାର ବା ଆଚ୍ଚାର ବ୍ୟବହାରରେ ହେଉ ଭିନ୍ନ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ପାରେ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଜନ୍ମଗତ କାରଣରୁ ବା ତଥାକଥିତ ଜାତି ପ୍ରଥା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ବା ନୀଚ ବୋଲି ବିଶ୍ଵାସ କରେ ତାହା ସମାଜପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ । ସେ ଏହା ପ୍ରକାଶ କରୁ ବା ନକରୁ ଏଭଳି ଚିନ୍ତାଧାରା ସଭ୍ୟତା ପାଇଁ ହାନୀକାରକ । ଏହା ପ୍ରକାଶରେ ଘୋଷଣା କରିବା ଅର୍ଥ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଗୋଷ୍ଠି ଅନ୍ୟଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଗୋଷ୍ଠିଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିରୁଧାଚରଣ କରିବା ସହିତ ସମାନ । ଏଭଳି ଉଚ୍ଚନୀଚ ଚିନ୍ତାଧାରା ଦ୍ଵାରା ଆମ ସମାଜରେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବିଭେଦତା ବା ଶତ୍ରୁତା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ଏହା ସମାଜକୁ ଭାଗ ଭାଗ ଓ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରିଦେଇଛି । ଯାହା ଜାତି ପାଇଁ ପ୍ରୟୁଷ୍ୟ ତାହା ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରୟୁଷ୍ୟ । ବାସ୍ତବରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଏହି ଜାତି, ଧର୍ମ ବା ସଂପ୍ରଦାୟ ସହ ଜଡ଼ିତ ଅହଂଭାବ ଏକ କୁସଂସ୍କାର ନୁହେଁ କି ? ଯେତେବେଳେ ମଣିଷର ଚିନ୍ତାଶକ୍ତିର ଲେପ ହୁଏ ସମାଜରେ ଏଭଳି କୁସଂସ୍କାର ବା ଅନ୍ଧବିଶ୍ଵାସର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୁଏ । କେବଳ ଭାରତରେ ନୁହେଁ - ଜର୍ମାନୀରେ ହିଟ୍ଲର ବୋଲି ଜଣେ ସ୍ଵୋଜ୍ଞାତ୍ମକ ଶାସକ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ ଏଭଳି ଉଚ୍ଚନୀଚ ସଂପ୍ରଦାୟ ବା ଜାତିର

ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ଜର୍ମାନମାନଙ୍କୁ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ଅନ୍ଧକାର ରିଖିଥିଲେ । ଯେଉଁଠାରେ ଯେବେ ବି ହେଉନା କାହିଁକି ଏହି ଭ୍ରାନ୍ତିକର ଧାରଣାର ଉତ୍ପତ୍ତି ହେଲା ମାତ୍ରେ ସେ ସମାଜ ବା ସଭ୍ୟତାର ପତନ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁଲିକି ଭାରତୀୟ ସଭ୍ୟତା ବା ସଂସ୍କୃତିର ପତନ ପାଇଁ ଏହି ଉଚ୍ଚନୀତ ଭେଦ ଭାବ ବା ଜାତି ପ୍ରଥା ଏକ ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଥିଲା ।

ତେବେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଭାଷା, ଧର୍ମ, ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଜାତି, ଉପଜାତି, ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପରମ୍ପରା ଆଶ୍ୱର-ବ୍ୟବହାର ଥାଇ ଗୋଟିଏ ସମାଜରେ କ'ଣ ଏକତା ସମ୍ଭବ ? ଯଦି ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା ତେବେ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି-ହିମାଳୟଠାରୁ କନ୍ୟାକୁମାରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗତ ଶହ ଶହ ବର୍ଷଧରି ଚିତ୍ତରହି ପାରିଛି କିପରି ?

ଏହି ଭାରତ ଭୂଇଁରେ ବିଭିନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ଏକତାର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ପରମ୍ପରାର ଚିହ୍ନ ବଞ୍ଚିରହିଛି । କବିମାନେ ଏହାକୁ ଏକ ବରିଗୁରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫୁଲ ସହ ତୁଳନା କରିଛନ୍ତି । ଏବଂ ଏହି ବିଭିନ୍ନତାରେ ହିଁ ବରିଗୁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦନ କରିଛନ୍ତି । ଭାରତକୁ ହିମାଳୟଠାରୁ କନ୍ୟାକୁମାରୀର ଦେଶ, ସର୍ବବୃହତ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ଦେଶ ବା ପୃଥିବୀର ସର୍ବବୃହତ୍ କ୍ରିତୀୟ ଜନସଂଖ୍ୟାର ଦେଶ ବୋଲି ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇଥିଲେ ବି ଆମର ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଉଛି ଆମର ଲୋକମାନଙ୍କର ହୃଦୟରେ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିଗୁରଧାରାର ପରମ୍ପରା ଅଛି ଯାହା ପରସ୍ପର କୁ ଅତି ଆପଣାର କରି ଧରିରଖିଛି ଏବଂ ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିଗୁରଧାରା କୌଣସି ସଂପ୍ରଦାୟ ଧର୍ମ ବା ଜାତିପ୍ରଥା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଚ୍ଛିତ ନହୋଇ ଏକ ମାନବିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ନାମରେ ବଞ୍ଚି ରହିଛି ।

ବିଭିନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ଏକତାର ଧାରା :-

ଭାରତର ଗୌରବମୟ ପ୍ରାଚୀନ ସଭ୍ୟତାର ମହନୀୟତାକୁ ପ୍ରଶଂସା କଲାବେଳେ ତା'ର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦିଗକୁ ଏକକ ଭାବେ କଳନା ନକରି ସମନ୍ୱୀତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବିଭିନ୍ନ ଦିଗକୁ ଏକ ସଙ୍ଗରେ ନଦେଖିଲେ ତାହା ଏକପାଖିଆ ବା ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ଏହା ଏକ ରସ-ବିହୀନ ସ୍ୱାଦ ବା ରଙ୍ଗ ବିହୀନ ପଦାର୍ଥ ଭଳି ଲାଗିବ । ଏହି ସଭ୍ୟତାର ମୂଳଦୁଆ କେବଳ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଜାତି ଏବଂ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାଷାଗତ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁନଥିଲା ବରଂ ସେମାନଙ୍କର ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଅବାଧ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ପ୍ରଶସ୍ତ ଦେଇଥିଲା । ଏସବୁର ବିଭିନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ଏକତାର ମଞ୍ଜି ବୁଣି ପରିଥିଲା । ଏପରି ଏକ ସଂସ୍କୃତିର ବିଭିନ୍ନତା ଓ ଉଦାରତାର ଗୁରୁତ୍ୱକୁ ଉପଲବଧି ନକରି କେବଳ ଉପରଠାଉରିଆ ଭାବେ କଳନା କଲେ ଆମ ସମାଜର ମୂଳଦୁଆକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ସାର ହେବ । ତେଣୁ ଭାରତୀୟ ସଭ୍ୟତା ବା ସଂସ୍କୃତିର ବ୍ୟାପକତାକୁ

ମାପିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଏକ ଗୁଣ ବିଶିଷ୍ଟ ମାପକାଠି ନେଇ ବହୁଗୁଣ ବିଶିଷ୍ଟ ମାପକାଠି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନଚେତ୍ ଆମ ସଭ୍ୟତାର ବିବିଧତାକୁ ଆମେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଆବଦ୍ଧ କରିବା ସହ ସମାନ ହେବ ।

ଅମ ଦେଶରେ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ ବା ଗୋଷ୍ଠିଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାଷା ଧର୍ମ ଗୁଡ଼ି ଏବଂ ପରମ୍ପରା ଅଛି । ସେମାନେ ସେହି ଭାଷା ଧର୍ମ ବା ପରମ୍ପରା ଦ୍ୱାରା ଶତାବ୍ଦି ଶତାବ୍ଦି ଧରି ନିଜକୁ କରିପ୍ରକାଶ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଆବିଳତା ବା କୃତ୍ରିମତା ନାହିଁ । ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଗୋଷ୍ଠି ତା'ର ନିଜର ଭାଷା, ଧର୍ମ, ଗୁଡ଼ି ବା ପରମ୍ପରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଜର ଆବେଗ ବା ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ । ଏସବୁଗୁଡ଼ିକ ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ମାଧ୍ୟମ ମାତ୍ର । ସେହି ଭାଷା ଧର୍ମ ବା ପରମ୍ପରା ସହ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ମଣିଷମାନେ ବିଭିନ୍ନଭାବରେ ଗୁଜୁରାଟି, ଓଡ଼ିଆ, ମରାଠି, ବଙ୍ଗାଳୀ, ତାମିଲି ବା କାଶ୍ମୀରୀ ଭାବରେ ପରିଚିତ ହୁଅନ୍ତି । ଏସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ କେଉଁ ଜାତି ବା ଗୋଷ୍ଠୀର ଉତ୍ତ୍ପତ୍ତି ବା ନ୍ୟୁନତାକୁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ଯେପରିକି ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳ ବା ଜଳବାୟୁ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତି ସମାଜର ଖାଦ୍ୟ ବା ପୋଷାକପତ୍ର ବଦଳିଥାଏ । ବିଭିନ୍ନ ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ସମାଜର ଦେବାଦେବୀ, ପୂଜା-ପାର୍ବଣ, ଶ୍ରବଣସମୟ ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ଭୌଗଳିକ ପରିସ୍ଥିତି ବା ଜଳବାୟୁ ଅନୁସାରେ ଗଢ଼ିଉଠିଥାଏ । ଏସବୁ ବିଭିନ୍ନତାକୁ ନେଇ ମଧ୍ୟ ସମାଜର ଐକ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଥାଏ । ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନର ଦେବାଦେବୀ ବା ପୂଜାପଦ୍ଧତି ଅନ୍ୟଠାରୁ ଭିନ୍ନ ବା ନାଚ କହିବା ଅର୍ଥ ଗୋଟିଏ ଅଞ୍ଚଳର ଖାଦ୍ୟପଦାର୍ଥ ବା ଖାଦ୍ୟ ରୁଚିଠାରୁ ଅନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳର ଖାଦ୍ୟ ରୁଚିକୁ ଭଲ ବା ମନ୍ଦ କହିବା ସହ ସମାନ । ଏହା କେବଳ ଏକ ସଙ୍ଗୀର୍ଣ୍ଣ ମନର ବିଗ୍ରହଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ।

ସମାନତା ବା ଏକତା କହିଲେ ଦେଶର ସବୁ କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ବସ-ବାସ କରୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ସମାନ ଖାଦ୍ୟ, ସମାନ ବସ୍ତ୍ର , ଏକଭାଷା ଏକ ଧର୍ମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ସେମାନଙ୍କ ମନ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ଏକ ଅନୁକମ୍ପା ଏକ ଆବେଗକୁ ବୁଝାଏ । ସବୁ ମଣିଷମାନେ ଏକ ଖାଦ୍ୟ, ଏକ ପ୍ରକାର ବସ୍ତ୍ର ଗ୍ରହଣକରି ସମାନ ଧର୍ମ, ସମାନ ଭାଷା ବ୍ୟବହାର କଲେ ମଧ୍ୟ (ଯଦିଓ ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ) ଯଦି ଏକ ଦୁର୍ଘାମଣୀ ଏବଂ ମାନବିକତାର ଆବେଗ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନରୁହେ ଏକତା କେବେ ବି ସମ୍ଭବ ହେବନାହିଁ । ବିଗତ ୪୦ବର୍ଷ ଧରି ଜାତି ଧର୍ମ ନାଁ ରେ ଯେଉଁ କୃତ୍ରିମ ବିଭେଦ ସୃଷ୍ଟିକରାଯାଇଛି ତା'ର ମୂଳ ଉତ୍ଥାନେ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମ ସମାଜ ଓ ସଂସ୍କୃତିର ଏଇ ମୂଳ ବିଗ୍ରହ ଧାରାକୁ ଆମକୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯାହା ଗତ ଶତାବ୍ଦୀ ଶତାବ୍ଦୀଧରି ଏହି ଜାତିପ୍ରଥାକୁ ପରିସ୍ଥଳିତ କରିଥିଲା ।

ପ୍ରତି ମଣିଷ ବା ଗୋଷ୍ଠୀର ଅନ୍ୟ ମଣିଷ ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଐକ୍ୟ ଭାବନା ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମାଜ ବା ରାଷ୍ଟ୍ରର ପ୍ରଗତି ଅସମ୍ଭବ । ଯେଉଁ ଦେଶ ବା ସମାଜ ଯେତେ ପ୍ରଗତିଶୀଳ ସେ ଦେଶର ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟରେ ଏକତାର ପରିପ୍ରକାଶ ସେତେ ଅଧିକ । ଏହାହିଁ ସଭ୍ୟତାର ଏକ ଗୁଣାତ୍ମକ ମାପକାଠି ବୋଲି ଧରି ନିଆଯାଇପାରେ ।

ଆମ ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ଅବଦାନ :-

ଏକମାତ୍ର ୧୦୦ ବର୍ଷ ଆଗେ ଯେତେବେଳେ ବ୍ରିଟିଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ସେତେବେଳେ କୌଣସି ଧର୍ମାନ୍ଧତା ବା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣମନୋଭାବ ଆମ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ପଶିନଥିଲା । ୧୮୫୭ ମସିହା ସିପାହୀ ବିଦ୍ରୋହରେ ହିନ୍ଦୁ, ମୁସଲମାନ କାନ୍ଦକୁ କାନ୍ଦ ମିଳାଇ ବ୍ରିଟିଶ୍ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଢ଼ିଥିଲେ । ନେତାଜୀ ସୁବାଷ ବୋଷଙ୍କ ଆଜାଦ୍ ହିନ୍ଦ୍ ଫୌଜର ଯେଉଁ ତିନି କର୍ଣ୍ଣଧାରୀଙ୍କୁ ବ୍ରିଟିଶ୍ ସରକାର ଫାଶା ଖୁଣ୍ଟରେ ଝୁଲାଇ ଥିଲା ସେମାନେ ହେଲେ ସେଗାଲ୍ ଧୁଲେଁ ଏବଂ ସାହନୁଗୁଜ - ଜଣେ ହିନ୍ଦୁ, ଜଣେ ଶିଖ ଏବଂ ଜଣେ ମୁସଲମାନ । ସିପାହୀ ବିଦ୍ରୋହଠାରୁ ଭାରତ ସ୍ଵାଧୀନ ହେଲାଯାଏଁ ଯେତେ ଭାବରେ ସଂଗ୍ରାମ ହୋଇଛି ତାହା ସବୁ ଧର୍ମ, ସବୁ ବର୍ଗର ଲୋକଙ୍କୁନେଇ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତାହା ସସତ୍ତ୍ଵ ମଧ୍ୟ ଛୁଇଁ ପାରିଥିଲା, ଧନୀ ଗରୀବ, ଜାତି ଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନରେ ଝାସ ଦେଇଥିଲେ । କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଥିଲା ସେଇ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ ତାହା ହେଲା ଭାରତମାତାର ମୁକ୍ତି । ଏହି ସମାନ ଭାବଧାରା, ଏହି ସ୍ଵତଃସ୍ପୃହ ବିଗ୍ରହଧାରା ଯାହା ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ସମସ୍ତ ଭାରତୀୟଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଛି ସେହି ଏକତାର ବିଜୟ ହେଲା ଏବଂ ଇଂରେଜମାନେ ଆମଦେଶ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଇଥିଲେ ।

ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ଭାବଧାରାର ବିରୋଧ ଆଦର୍ଶ :-

ବ୍ରିଟିଶ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ଵରଉତ୍ତୋଳନ କରିବାକୁ ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମରେ ଯେତେବେଳେ ଜାତି, ଧର୍ମ, ବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହୋଇଥିଲେ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଏହି ବିଭେଦକାରୀ ଶକ୍ତିମାନେ ଭାରତରେ ଥିବା ଏକତାର ଭାବକୁ ବିରୋଧକରି ବିଭିନ୍ନ ସଂପ୍ରଦାୟ ବା ଧର୍ମ ନାଁରେ ନିଜର ପରିଚିତି କରାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଧର୍ମ ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ଦେଶ ବା ସମାଜ ଠାରୁ ଅଧିକ ବଡ଼ ଥିଲା । କାରଣ ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଆତ୍ମକୈନ୍ଦ୍ରିକ ଥିଲା । ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀ ଯେତେବେଳେ ଆମର ମୁକ୍ତି ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଏକତା ବା

ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଭାଇ ଭାଇ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବୋଲି ଗୁରୁତ୍ୱ-ଆରୋପ କରୁଥିଲେ ଏ ବିଭେଦକାରୀ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ତାଙ୍କୁ ବିରୋଧ କରୁନଥିଲେ ବରଂ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଶତ୍ରୁତାର ମଂଜି ବୁଣୁଥିଲେ । ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ସ୍ରୋତରେ ଝାସ ଦେଉଥିବା ଅଗଣିତ ନରନାରୀ ଏ ବିଭେଦକାରୀ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ନିହୀତ ସ୍ୱାର୍ଥ ପ୍ରତି ବେସ୍ ସତେଜନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ଆନ୍ଦନକୁ ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ସହିତ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ୱୟଂସେବକ ସଂଘ ହିନ୍ଦୁ ମହାସଭା ମୁସଲିମ୍ ଲିଗ୍ ଭଳି ସାଂପ୍ରଦାୟିକବାଦୀ ସଂଗଠନର ସଭ୍ୟ ହେବାକୁ ମନାକରି ଦେଇଥିଲେ ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଏହି ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ସଂଗଠନମାନେ ବ୍ରିଟିଶ୍ ଶକ୍ତିର ହାତବାରସି ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ବ୍ରିଟିଶ୍ ମାନଙ୍କର ବିଭେଦ ସୃଷ୍ଟିକରି ଶାସନ କରିବାର ପ୍ଯତ୍ନକୁ ଏମାନେ ଯେ ପରୋକ୍ଷରେ ଖୁରାକ ଯୋଗାଇ ଥିଲେ ତାହା ଏମାନଙ୍କୁ ଜଣାନଥିଲା । ଏହାର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଭାରତ ଦି'ଭାଗ ହୋଇ ପାକିସ୍ତାନର ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଏବେ ପୁଣିଥରେ ସେହି ବିଭେଦକାରୀ ଶକ୍ତିମାନେ ସକ୍ରୀୟ ହୋଇ ସଂଗଠିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣିଥରେ ସାଂପ୍ରଦାୟିକତାର ଆନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ଆମ ଦେଶର କେତେକ ନାଗରିକଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁ ବା ବିଦେଶୀରେ ପରିଣତ କରିବ ଅଥବା ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ନ୍ୟୁନ ନାଗରିକରେ ପରିଣତ କରିବ । ଏହି ଶକ୍ତିମାନେ ଏକତାର ଯେଉଁ ବିଚାରଧାରା ଉପରେ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଅଧିଷ୍ଠିତ ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଚଳାଇଛନ୍ତି । ଭାରତକୁ ଏକ ତଥାକଥିତ ହିନ୍ଦୁ ରାଷ୍ଟ୍ର କହିବା ପଛରେ ଆଉ କ'ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଇପାରେ ? ୧୯୯୨ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ଏବଂ ୧୯୯୩ ମସିହା ଜାନୁୟାରୀ ମାସରେ ଦେଶବ୍ୟାପି ଘଟି ଯାଇଥିବା ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ଦଙ୍ଗା ବା ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୯୩ରେ ବମ୍ବେରେ ଘଟିଥିବା ବୋମା ବିସ୍ଫୋରଣ ପଛରେ ଏହି ବିଭେଦକାରୀ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ହାତ ଥିଲା । ଯେଉଁ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଏଭଳି ଅମାନୁଷିକ ଏବଂ ବର୍ବର କାଣ୍ଡ ଘଟାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆମ ଦେଶ ଏବଂ ସମାଜକୁ କି ବିପତ୍ତିରେ ପାକଉଛନ୍ତି ତାହା ସର୍ବସାଧାରଣ ବେଶ୍ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି । ଆହୁରି ଦୁଃଖର ବିଷୟ ହେଉଛି ଯେ ସେମାନେ ଆମଦେଶର ଇତିହାସକୁ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଏକ ଧର୍ମାନ୍ଧତାର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ପୁନର୍ବାର ଲେଖାଯିବାକୁ ଦାବି କରୁଛନ୍ତି ଏହାଠାରୁ ପରିତାପର ବିଷୟ ଆଉ କ'ଣ ଥାଇପାରେ ?

ସାଂପ୍ରଦାୟିକତା କେବେ ନଥିଲା :-

ଆଜି ଆମ ଦେଶରେ ଯେଉଁ ସାଂପ୍ରଦାୟିକତାର ବହ୍ନି ଜଳିଉଠିଛି ତାହା ବେଶାଦିନର ପୁରୁଣା ନୁହେଁ । ଏଇମାତ୍ର ଦୁଇଶହ ବର୍ଷତଳର କଥା, ଯେତେବେଳେ

ବ୍ରିଟିଶମାନେ ଭାରତକୁ ଆସିଲେ ସେତେବେଳେ ଭାରତରେ ମୋଗଲ ଶାସନ ଗୁଲିଥାଏ । ଯୁରୋପୀୟ ଐତିହାସିକମାନେ ମୋଗଲ ଶାସନକୁ ଆଖିଆଗରେ ରଖି ଆମ ସମଗ୍ର ଇତିହାସକୁ ଦୁଇଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରି ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ ଶାସନର ଯୁଗ ବୋଲି ଆଖ୍ୟାଦେଲେ । ସେତେବେଳେ ସମାଜ ଚିତ୍ରକୁ ଅଖିଆଗରେ ରଖି ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଦୁଇ ସଂପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟରେ ଅହରହ କଳହ ଲାଗିଥିବାର ଏକ ରୂପ ଚିତ୍ରଣ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ ଯେ ମୋଗଲ ବା ତୁର୍କ ଶାସନର ଅନେକ ଆଗରୁ ବି ଏ ଦେଶରେ ଅନେକ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଯଥା - ବୌଦ୍ଧ, ଜୈନ, ଶୈବ ଇତ୍ୟାଦି ସଂପ୍ରଦାୟର ଲୋକମାନେ ଏ ଭାରତବର୍ଷରେ ଏକାଠି ଅତି ଆତ୍ମୀୟତା ଭାବରେ ଚଳି ଆସୁଥିଲେ । ଏପରିକି ହିନ୍ଦୁ ସମାଜ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତି ଜାତିର ଅନ୍ୟ ଜାତିଠାରୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିଚୟ ଥିଲା । ତଥାପି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଐକ୍ୟଭାବ ଏବଂ ସୌହାର୍ଦ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂପର୍କ ଥିଲା । ବିଭେଦତା ବା ଶତ୍ରୁତା ନଥିଲା । ଏହି ଭୂମିରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ବିଭିନ୍ନତା ସତ୍ତ୍ୱେ ସମସ୍ତେ ଏକ ସାମାଜିକ ସ୍ନେହ ଡୋରିରେ ଏବଂ ଭ୍ରାତୃତ୍ୱର ଡୋରିରେ ବଂଧା ଥିଲେ । ଯୁରୋପୀୟ ଐତିହାସିକମାନେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଆସି ଆମକୁ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ କହି ତାଙ୍କର ମାପକାଠିରେ ମାପିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏପରିକି ମଧ୍ୟ ଯୁଗ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ଯୁଗରେ ଆମର ଧର୍ମ ଜୀବନ ଓ ସାମାଜିକ ଜୀବନରେ ଖୁବ୍ କମ୍ ଫରକ ଥିଲା । ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଆମକୁ ହିନ୍ଦୁ ବା ମୁସଲମାନ ଭାବେ ଅଖ୍ୟାୟିତ କଲେ ତା ପୂର୍ବରୁ ଅସମାନଙ୍କର ଏ ବିଭେଦତାର କୌଣସି ଭାବନା ନଥିଲା । ତେଣୁ ସଂପ୍ରଦାୟିକତାର ବି କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯୁରୋପୀୟମାନେ ସତେ ଯେପରି ଆମକୁ ଉତ୍ସୁକାଇ ଶିଖାଇଲେ ତୁମେ ହିନ୍ଦୁ ବା ତୁମେ ମୁସଲମାନ' ଏବଂ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ସତେ ଯେପରି ପରସ୍ପରର ବିରୋଧାତରଣ କରନ୍ତି । ସତେ ଯେମିତି ସେମାନେ ଏକ ଭୂମିରେ ବାସକରିବା ଅସମ୍ଭବ ।

ସର୍ବଭାବ ହିଁ ଭାରତୀୟତାର ପ୍ରତୀକ :-

ଆମ ସମାଜରେ ଧର୍ମଜୀବନ କେବଳ ମାନବତାବାଦୀ ନଥିଲା, ବରଂ ଏହି ଧାର୍ମିକତା ହିଁ ଅନେକ ସର୍ବଗୁଣ ଯଥା - ଅନ୍ୟର ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ନିଜକୁ ସମିଲ୍ କରିବା ଆଦି ଅନେକ ମହତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣର ଏକ ପରମ୍ପରା ଗଢ଼ିଥିଲା । ପରସ୍ପରର ଭାବର ଆଦାନପ୍ରଦାନରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ଭକ୍ତି ଆନ୍ଦୋଳନ- ଯାହା ଉତ୍ତର ଭାରତରୁ ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତ ଯାଏଁ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥିଲା । ତା ସାଙ୍ଗକୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ସୁପିଁ ଆନ୍ଦୋଳନ । ଉଭୟ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନ ସମାଜର କୁସଂସ୍କାର ସବୁକୁ ମୂଳୋତ୍ସାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମହନୀୟ ଉଦ୍ୟମ ଏହା କେବଳ ଜାତିପ୍ରଥା ଆଦି କୁ ସଂସ୍କାର ଦୂର

କରି ନଥିଲା ବରଂ ମଣିଷ ସମାଜର ସମାନତା ଉପରେ ବେଶି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ଥିଲା
ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ଧର୍ମ ଓ ସଂସ୍କୃତିର ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମରେ ଏହି ଚେତନାର ଆନ୍ଦୋଳନର
କର୍ତ୍ତାଧାରମାନେ ଥିଲେ - କବୀର, ନାନକ, ରାମଦାସ ଏବଂ ତୁକାରାମ, ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ
ଓ ଶିଖ୍ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ବାଣୀ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ ।

କବିର ଧର୍ମ ଭିତରେ ଏକତା'ର ଏକ ନୂତନ ପରମ୍ପରା ସୃଷ୍ଟିକଲେ ସେ
ଧର୍ମ, ଜାତି ପ୍ରଥା, ପୂଜାପବିତ୍ରର ଉର୍ଦ୍ଧକୁ ଯାଇ ଏକ ମାନବବାଦର ଧର୍ମ ପ୍ରସ୍ତୁତ
କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ହିନ୍ଦୁ ବା ମୁସଲମାନ ନଥିଲା ସେଥିରେ ହିନ୍ଦୁ ଓ
ମୁସଲମାନମାନଙ୍କପାଇଁ ଜଣେ ସବୁ-ମହାପୁରୁଷ ଆମ ଭାରତୀୟ ଉଦାରବାଦ ସଂସ୍କୃତି
ପରମ୍ପରାର ଜଣେ ପ୍ରଦତ୍ତ । କଥିତ ଅଛି ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ ହିନ୍ଦୁ ଘରେ ଏବଂ
ଜଣେ ମୁସଲମାନ ପରିବାର ତାଙ୍କର ଲାଳନପାଳନର ଭାର ନେଇଥିଲେ । ତେଣୁ
ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁପରେ ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେଉଁ ପ୍ରଥା ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କ
ମରଣରୀରକୁ ଦାହ କରାଯିବ ବୋଲି ଝଗଡ଼ା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ସେତେବେଳେ
ଜଣେ ଶିକ୍ଷ୍ୟ କହିଥିଲେ ଯାହା କବିଙ୍କର ଇଚ୍ଛା । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ମର ଶରୀରରୁ
ଲୁଗାକାଢ଼ିଲା ବେଳକୁ ଦେଖାଗଲା ଯେ ତାଙ୍କ ପାର୍ଶ୍ୱେ ଶରୀରଟି କେତୋଟି ଫୁଲରେ
ପରିଣତ ହୋଇଛି । ସେହି ଫୁଲ ଗୁଡ଼ିକ ଦୁଇ ସଂପ୍ରଦାୟର ଲୋକମାନେ ସମାନଭାବେ
ବାଣ୍ଟି ନେଇଥିଲେ । ଏହା କହିବାର ଯଥାର୍ଥତା ଏହି ଯେ ଜଣେ ମହାପୁରୁଷ କୌଣସି
ଧର୍ମର ବାଡ଼ରେ ଆବଦ୍ଧ ନୁହଁନ୍ତି । ସେ ସମଗ୍ର ମାନବ ସମାଜର କବିର ମାନବଧର୍ମକୁ
ଧର୍ମାନ୍ତତାଠାରୁ ପୃଥକ୍ କରି ଏଭଳି ଏକ ସ୍ତରକୁ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ ଯାହା ରାଷ୍ଟ୍ରନୀତି
ଭଳି ଗ୍ରହଣ କରା ହୋଇଥିଲା । ଏହା କେବଳ ଏକ ଉଦାହରଣ ନୁହେଁ । ଶିଖ୍ ଧର୍ମର
ଗୁରୁଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ଲେଖାହେବା ବେଳେ ସେଥିରେ ପଞ୍ଜାବଠାରୁ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ସବୁ ଧର୍ମ ପ୍ରସ୍ତୁତକମାନଙ୍କ ସାରମର୍ମ ସ୍ଥାନ ପାଇଥିଲା । କୌଣସି ଏକ ଧର୍ମ ବା ସଂସ୍କୃତି
ଅନ୍ୟ ଏକ ଧର୍ମ ବା ସଂସ୍କୃତିର ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ନଆସିଲେ ତା'ରୁ କିଛି ଶିଖିପାରେ ନାହିଁ ବା
ନିଜେ ସମ୍ବୃଦ୍ଧ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଏକ ସଭ୍ୟତା ସମ୍ବୃଦ୍ଧ ଏବଂ ଗତିଶୀଳ ହେବାପାଇଁ
ଅନ୍ୟରୁ କିଛି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହୁଏ । କବିରଙ୍କ ସମୟରେ ଯେଉଁ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ସମନ୍ୱୟର
ପ୍ରକ୍ରୀୟା ସୃଷ୍ଟିହେଲା ତାହା ଆମ ସମାଜକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରଗତିଶୀଳ କରାଇଛି । ଜାତିପ୍ରଥାର
ବିଲୋପସାଧନ ସହିତ ନୂତନ ଅର୍ଥନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ବାଣିଜ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ନୂତନ
ବାଣିଜ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରମାନ ସ୍ଥାପନର ଅବକାଶ ସୃଷ୍ଟିକଲ । ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଏହି ବାଣିଜ୍ୟ
କେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ସହରରେ ପରିଣତ ହେଲା । ପାରମ୍ପରିକ ଜାତିପ୍ରଥାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ
ଅନେକ ଲୋକ ଏହି ବାଣିଜ୍ୟକେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ କାମ କରି ନିଜର ଭରଣପୋଷଣ
କରିପାରିଲେ । ସୁଫି-ଆନ୍ଦୋଳନର ଫଳାଫଳସ୍ୱରୂପ ଭାରତୀୟ ମୁସଲମାନ ସମାଜ

ଅନେକ ପ୍ରଗତିଶୀଳ ହୋଇପାରିଲା । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଭାରତୀୟ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଭାରତ ବାହାରେ ଥିବା ମୁସଲମାନ ସମାଜଠାରୁ ଅନେକ ଭିନ୍ନ ଭାରତୀୟ ମୁସଲମାନମାନଙ୍କର ସୁଫି ଆନ୍ଦୋଳନ ଦରଘା, ତାଜିଆ ରକ୍ଷାକବଚ ସଜ୍ଜମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ, ବିବାହ ପ୍ରଥା ଓ ଜାତିପ୍ରଥା ଇତ୍ୟାଦି, ମଧ୍ୟରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ଏକ ଭାରତୀୟ ଭାବ ବା ଢାଞ୍ଚା ରହିଛି । ଏପରିକି ଭାରତ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ କେରଳା ମୁସଲମାନ ଏବଂ କାଶ୍ମୀର ମୁସଲମାନ ଭିତରେ ରିତି-ନୀତି, ଗୁଲିଚଲଣରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥକ୍ୟ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏକ ମାତ୍ର ସାମସ୍ତସ୍ୟ ଅଛି- ତାହା ହେଲା ଉଭୟେ ଭାରତୀୟ ଏବଂ ଉଭୟେ କୋରାନରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ।

ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ପରସ୍ପର ସଂସ୍କୃତିର ଆଦାନପ୍ରଦାନରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛି ଆମର ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନୀ ସଂଗୀତ କଳା ସ୍ଥାପତ୍ୟ ଭାଷା ବିଶେଷକରି ଉର୍ଦ୍ଦୁ ଭାଷା, ଆମ ପୋଷାକ, ଲୋକସଂଗୀତ, ଲୋକନୃତ୍ୟ, ଗଳ୍ପ ଏମିତି କେତେ କ'ଣ । ସେହିଭଳି ବାହାର ସଂସ୍କୃତିରୁ ଆମେ ଲାଭ କରିଥିବା କପଡ଼ାଶିଳ୍ପ, କାଗଜ, ବନ୍ଧୁକର ବାରୁଦ, ଗ୍ଲାସ ଓ ଜରି ତିଆରି କୌଶଳ ଆମ ସଭ୍ୟତାକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିଥିଲା । ବିନିମୟରେ ଅନ୍ୟ ସଭ୍ୟତାକୁ ଆମର ବି ଅନେକ ଅବଦାନ ରହିଛି ତାହା ହେଲା ଭରତୀୟ ଦର୍ଶନ, ଗଣିତ ଓ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଦ୍ୟା, ଆୟୁର୍ବେଦ ଏବଂ ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି ।

ଆମ ଦେଶରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ନାଗରିକମାନେ ଯେ ଧର୍ମ ବର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିଶେଷରେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି ତାହା ଗତ ଶତାବ୍ଦୀ ଶତାବ୍ଦୀ ଧରି ଗଢ଼ି ଉଠିଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଶିଳ୍ପ ଗୁରୁକଳା ଓ ବାଣିଜ୍ୟରୁ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ । ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ବ୍ୟବହୃତ ଫିରୋଜ ବାଦର କାଚର ଚୁଡ଼ି, ମୋନ୍ତୋବାଦର କଂସାବାସନ, ବନାରସର ଶାଢ଼ି ବିଭିନ୍ନ ସଂପ୍ରଦାୟର ଲୋକମାନେ ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ଏପରିକି ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ଚନ୍ଦନକାଠର ଯୋତା ଏବଂ ଦିଲ୍ଲୀ ରାମଲୀଳାପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ରାବଣ ଓ ମେଘନାଥଙ୍କର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଆମ ଦେଶର ମୁସଲମାନ କାରିଗରମାନେ ତିଆରି କରନ୍ତି । ଆମ ଦେଶର ଅନେକ ବୁଣାକାର ବାଣି ତିଆରି କାରଖାନାର ଶିଳ୍ପୀ, ସିଲେଇ କରୁଥିବା କାରିଗର ଏହି ମୁସଲମାନ ସଂପ୍ରଦାୟର ଅଟନ୍ତି । ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ଦଂଗା ଭିଆଇବା ଅର୍ଥ ପରୋକ୍ଷରେ ମୋରବାବାଦର କଂସାବାସନ, ଶିଳ୍ପ ମିରଟର ଲୁଗାବୁଣା ଶିଳ୍ପ, ଆଲିଗଡ଼ର ତାଲାକାରଖାନା ଫିରୋଜବାଦର କାଚଚୁଡ଼ି ଶିଳ୍ପ, ଖୁର୍ଜାର ମାଟିପ୍ରାଚୁ, ଆଗ୍ରା ଓ କଳମୁରର ଚମଡ଼ା ଓ ଯୋତା ଶିଳ୍ପ, ଭଗଲପୁରର ସିଲ୍ଲ, ବନାରସର ଶାଢ଼ି ଶିଳ୍ପ, ଜୟପୁରର ମୂଲ୍ୟବଳ ପଥର ଶିଳ୍ପ ଏବଂ ଭିଲପୁଡ଼ାର ସୂତାକଳ ସବୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବା

ସହିତ ସମାଜ ହେବ । ବୟେ ମହାନଗରର ଦଙ୍ଗାବେଳେ ଅନ୍ୟଶିଳ୍ପ ସହିତ ପ୍ରତିଦିନ ତିଆରି ହେଉଥିବା ରେଡ଼ିଫେଡ଼ ପୋଷାକପତ୍ରର ଅଭାବ ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥିଲା । କାରଣ ହଜାର ହଜାର ଶିଳ୍ପୀ ଏବଂ କର୍ମୀ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଭାରତର ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଜଗତ ମଧ୍ୟ ଜାତି, ଧର୍ମ ବର୍ଣ୍ଣ ନିରପେକ୍ଷତାର ଆଉ ଏକ ଚରମ ନିଦର୍ଶନ । ଏସବୁ କଳାକାରମାନଙ୍କର ପରିଚୟ କୌଣସି ଜାତି ବା ଧର୍ମ ନୁହେଁ କେବଳ ଭାରତୀୟ । ଆଜି ଯେଉଁମାନେ ଏହି ପରସ୍ପର ସହଯୋଗରେ ପ୍ରବାହମାନ ଏକ ଜୀବନଧାରାକୁ ବିଭିନ୍ନ ସାଂପ୍ରଦାୟିକତା ନାଁରେ ଅବୋରଧ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ଏହାର ଫଳାଫଳ କ'ଣ ହେବ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ହିନ୍ଦୁ ହେଉ ବା ମୁସଲମାନ ହେଉ ସେମାନେ ସବୁ ଭାରତୀୟ । ଏହା ଏକ ଐତିହାସିକ ସତ୍ୟ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଶତ୍ରୁତା କରିବା ଅର୍ଥ ନିଜ ଦେଶର କେତେକ ନାଗରିକଙ୍କ ସହ ଶତ୍ରୁତା ଆଚରଣ କରିବା, ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ଭୟ ଆଶଙ୍କା ଓ ହତାଶା ସୃଷ୍ଟି କରିବା । ଗୋଟିଏ ଦେଶ ବା ଜାତି ତାର ଏକ ବିପୁଳ ଅଂଶର ନାଗରିକଙ୍କୁ ଭୟ ହତାଶା ଭିତରେ ରଖିଲେ ତାର ନିଜସ୍ବ ଉନ୍ନତି ଅସମ୍ଭବ ।

କୌଣସି ଜାତି ବା ଦେଶ ଯଦି ଅନ୍ୟଠାରୁ କିଛି ନଶିଖେ ତେବେ ସେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼େ । ଇତିହାସରେ ଏପରି ଅନେକ ସତ୍ୟତା ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ପ୍ରବହମାନ ନଦୀ ସଦୃଶ ଗୋଟିଏ ଦେଶ ବା ଜାତିର ସଂସ୍କୃତି ଓ ସଭ୍ୟତା ପ୍ରବହମାନ ନହେଲେ ପୁଷ୍କରିଣୀ ଭଳି ତାହା କଳୁଷିତ ହୁଏ, ପ୍ରବହମାନତାର ମୌଳିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଅନ୍ୟ ସହିତ ସଂଯୋଗ ହେବା ଏବଂ ତାର ଫଳସ୍ବରୂପ ଏକ ନୂତନ ସୋପାନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଓ ସଭ୍ୟତା ଏକ ପ୍ରବହମାନ ସଭ୍ୟତା । ଏକହଜାର ବର୍ଷତଳେ ବା ଦୁଇଶହ ବର୍ଷତଳେ ଆମସଭ୍ୟତା ବା ସଂସ୍କୃତି ଯାହାଥିଲା ଆଜି ତାହା ଆମେ ଅନେକ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ । ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରବହମାନତା କେବେହେଲେ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପଛକୁ ଫେରି ପାଞ୍ଚଶହ ବର୍ଷପୂର୍ବ ଥିବା ଏକ ଅବସ୍ଥାର ଚିତ୍ରକୁ ନେଇ ଆମର ପରିଚୟ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ଏକ ନିର୍ବୋଧତା । ଗୋଟିଏ ସଭ୍ୟତା ଅନ୍ୟଏକ ସଭ୍ୟତାରୁ କିଛି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନକରିବା ଏକ ଦୁର୍ବଳତା ମାତ୍ର । ଏହା କେବେ ବି ତାର ଶକ୍ତି ନୁହେଁ ବା ଏକ ସୁସ୍ଥ ମନୋଭାବ ନୁହେଁ । ଉଦାହରଣସ୍ବରୂପ ଆମେ ଯଦି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଜଗତର ବିଜ୍ଞାନ ଓ କାରାଗରି କୌଶଳକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତେ ଆମଦେଶ ଅନେକ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ପଛରେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ଅମେ ଆମ ଦ୍ବାର ଉନ୍ନତ କରି ରଖିଥିବାରୁ ଆଜି ବିଜ୍ଞାନରେ ଅନେକ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିଛୁ । ଆମେ ବୁଝିଛୁ ଆମର ବିକାଶ ଓ ମାନବଜାତିର ବିକାଶ ପରସ୍ପର ପରିପୁରକ ।

ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ :-

ଆମକୁ ଏଭଳି ଏକ ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିବାକୁ ହେଲେ ଆମର ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ କ'ଣ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ'ଣ ଆମେ ତାହାକୁ ନେଇ ଗର୍ବ କରିବାକୁ ହେବ - ଏସବୁ ଆମକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ଫକ୍ସ ଆଦର୍ଶ ପଛରେ ନଯାଇ ଆମର ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ସାମୁହିକ ଭାବେ ଦେଶ ବା ସମାଜର ଦର୍ଶନ, କଳା, ବିଜ୍ଞାନ, ସ୍ୱାପନ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମ ସ୍ୱାଧୀନତା ଓ ଏକତାକୁ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଆସବୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଶି କୋଟି କୋଟି ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ବାସ୍ତବ ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ପୂରଣ କରିବା ଦିଗରେ ଯତ୍ନବାନ ହେବା ଏବଂ ଆମ ସଭ୍ୟତା ଓ ସଂସ୍କୃତିକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବା ।

ଧନ ଧାନ୍ୟ ପୁଷ୍ଟେ ଭରା

ଧନ ଧାନ୍ୟ ପୁଷ୍ଟେ ଭରା ଆମର ଏ ବସୁନ୍ଧରା
ଧରା ବୁକେ ଆମ ଦେଶ ସେ ଯେ ଧୂବ ତାରା
କେତେ ସୁପ୍ତ ନେଇ ଗଢ଼ା ସେ ଯେ
କେତେ ସ୍ମୃତି ହରା
ଖୋଜି ଖୋଜି ଏପରି ଦେଶ ପାଇନି କେବେ କାହିଁ
ସବୁ ଦେଶର ରାଜ ରାଣୀ
ମାଆ ମୋ ଜଳୁ ଭୂମି.....
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହ ତାରା ଆଲୋକରେ ଦିପ୍ତି ହରା
ବିଜୁଳି ଯେ ଝିଲିମିଲି କୃଷ୍ଣ କଳା ମେଘେ
ବସି କୁଜନେ କିଏ ଘୁମାଏ ସେ ଯେ
କାକଳି ସୁରେ ଯାଗେ
ଖୋଜି ଖୋଜି ଏପରି ଦେଶ ପାଇନି କେବେ କାହିଁ
ସୁବ ଦେଶର ରାଜରାଣୀ ମାଆ ମୋ ଜଳୁ ଭୂମି.....
ଏଇ ମାଆର କେତେ ସ୍ନେହ
କେଉଁଠି ଖୋଜି ପାଇଛ କୁହ
ମାଗୋ ତୋର ଚରଣ ଦୁଇ
ବକ୍ଷେ ତୋଳି ଧରି
ମାଗୋ ତୋହରି କୋଳେ ଜନମ ନେଇ

ତୋ କୋଳେ ଯିବି ମରି

ଖୋଜି ଖୋଜି ଏପରି ଦେଶ ପାଇନି କେବେକାହିଁ

ସବୁ ଦେଶର ରାଜରାଣୀ ମା ମୋ ଜନ୍ମ ଭୂମି....

ରାସ୍ତା ହେଁ ଲମ୍ବା ଭାଇ

ରାସ୍ତା ହେଁ ଲମ୍ବା ଭାଇ...

ରାସ୍ତା ହେଁ ଲମ୍ବା ଭାଇ ମଞ୍ଜିଲ୍ ହେଁ ଦୂର୍
ହିମ୍ମତ୍ ସେ ଚଲେଂଗେ ମିଲ୍‌କେ ଜରୁର୍
ହମ୍ ହେଁ ନାୟେ ଇନ୍‌ସାନ୍, ହମ୍ ଚଲେଂଗେ ସିନା ତାନ୍
କୋଇ ଡର ନେହିଁ ଜବ୍ ହମ୍ ମିଲ୍‌କେ ଚଲତେ ହେଁ ॥
ଆଗେ ତୋ କଷ୍ଟ ହେଁ ରୋଗିନି ନେହିଁ
ରାସ୍ତା ନିକୋଲେଂଗେ ରୁକେଂଗେ ନେହିଁ
ହମ୍ ହେଁ ନାୟେ ଇନ୍‌ସାନ୍, ହମ୍ ଚଲେଂଗେ ସିନାତାନ୍
କୋଇ ଡର ନେହିଁ ଜବ୍ ହମ୍ ମିଲ୍‌କେ ଚଲତେ ହେଁ ...
ତୁଖେ ହେଁ ଥକେ ହେଁ କୈସେ ଚଲେଂଗେ
ସାଥୁୟୋଁ କି ମଦଦ୍ ସେ ଆଗେ ବଢେଂଗେ
ହମ୍ ହେଁ ନାୟେ ଇନ୍‌ସାନ୍, ହମ୍ ଚଲେଂଗେ ସିନାତାନ୍
କୋଇ ଡର ନେହିଁ ଜବ୍ ହମ୍ ମିଲ୍‌କେ ଚଲତେ ହେଁ.....
ସର୍ବି ଔର୍ ଗର୍ମି ରାତ୍ ଦିନୁମେଁ
ଆଖିର୍ ତବ୍ ହମ୍ ଲଢେଂଗେ ହର୍‌ହାଲ୍‌ତ୍ ମେଁ
ହମ୍ ହେଁ ନାୟେ ଇନ୍‌ସାନ୍ ହମ୍ ଚଲେଂଗେ ସିନାତାନ୍
କୋଇ ଡର ନେହିଁ ଜବ୍ ହମ୍ ମିଲ୍‌କେ ଚଲତେ ହେଁ
ରାସ୍ତା ହେଁ ଲମ୍ବା ଭାଇ ମଞ୍ଜିଲ୍ ହେଁ ଦୂର୍
ହିମ୍ମତ୍ ସେ ଚଲେଂଗେ ମିଲ୍‌କେ ଜରୁର୍..

ପ୍ରକାଶକ -

ହମାରା ଦେଶ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ କମିଟି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ

ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

Printed at -

SRI GURU GOURANGA PRESS

Nayapalli, Bhubaneswar - 751 012

Phone - 55517

Contribution Price - Rs. 2/-

ଆମ ସ୍ୱାଧୀନତା

ହମାରା ଦେଶ

ଆଲୋଚନା ମାଳା

ପ୍ରସ୍ତୁତି :-

ସର୍ବଭାରତୀୟ ଜନ ବିଜ୍ଞାନ ସଂଗଠନ

ଭାରତ ଜନ ବିଜ୍ଞାନ ସମିତି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ

ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

ପ୍ରକାଶକ - ହମାରା ଦେଶ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ କମିଟି, ଓଡ଼ିଶା
ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ କଲୋନୀ
ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

Printed at :-

SRI GURU GOURANGA PRESS

Nayapalli, Bhubaneswar 751 012

Phone - 55517

Contribution Price - Rs. 2/-

ଆମ ସ୍ବାଧୀନତା

୧୯୪୭ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ତାରିଖରେ ଭାରତ ସ୍ବାଧୀନ ହେଲା । ସ୍ବାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନ ବେଳେ ଓ ସ୍ବାଧୀନତା ପରେ ପରେ ଆମ ପାଖରେ ରାମରାଜ୍ୟର ସ୍ବପ୍ନ ରଖି ଦିଆଗଲା । ଆମେ ଅନେକ ଆଶା ଓ ଭରାସ ରଖିଲେ । ମାତ୍ର ଏବେ ସେ ସ୍ବପ୍ନ ଓ ଆଶା ବହୁତ ପଛରେ ରିହଗଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଶ ବଡ଼ ବିପଦସଂକୁଳ ଅବସ୍ଥା ଦେଇ ଗତି କରୁଛି । ସ୍ବାଧୀନ ହେବାର ୪୬ବର୍ଷ ପରେ ଏଭଳି ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି ହେବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ମନେହେଉଛି । ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇବା ଅପେକ୍ଷା, ସ୍ବାଧୀନତାକୁ ବଞ୍ଚାଇରଖିବା ଅଧିକ କଷ୍ଟକର । ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ବିଦେଶୀ ଶାସକମାନେ ଆମକୁ ଖୁସିରେ ସ୍ବାଧୀନତା ଦେଇନାହାଁନ୍ତି । ଆମ ସ୍ବାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନ ଏଭଳି ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି କଲା, ଯାହାକୁ ସେମାନେ ସହିପାରିଲେ ନାହିଁ ଓ ଦେଶ ଛାଡ଼ି ଗୁଲିଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ । ଆମେ ଯେଉଁ ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇଲେ ବା ଏ ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇ ଆମେ କିପରି ଅଛନ୍ତି, ସେକଥା ବିଗୁର କରି ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ପରାଧୀନତାର ପୂର୍ବକଥା

ପାଞ୍ଚଶହ ବର୍ଷତଳେ ଦରିଆପାରିହୋଇ ଭାଷ୍କୋଡ଼ାଗାମୀ ଭାରତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ତାପରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଆମ ପରାଧୀନତାର କାହାଣୀ । ଭାଷ୍କୋଡ଼ାଗାମୀଥିଲେ ପର୍ତୁଗୀଜ । ପର୍ତୁଗୀଜମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ହଲାଣ୍ଡ, ଫ୍ରାନ୍ସ ଓ ବିଟ୍ରେନ ବାସୀ ଆମଦେଶକୁ ଆସିଲେ । ଏମାନେ ହେଲେ ସବୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଭାରତ ଜାତିଭେଦ, ଭଳି ଅନ୍ଧକାରାବଳି ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ବାରା ବିଭକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଗୌରବ ଓ ମହାନତା ଜଳ ଜଳ କରି ଦେଖାଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅପଶକ୍ତି ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଭାବ ଅଧିକ ଥିଲା । ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିମାନେ ଏହି ଦୁର୍ବଳତାର ସୁଯୋଗ ନେଲେ । ରାଜା-ରାଜା, ସଂପ୍ରଦାୟ-ସଂପ୍ରଦାୟ, ଗୋଷ୍ଠୀ-ଗୋଷ୍ଠୀ ଭିତରେ କଳହ, ବିବାଦ ଓ ଯୁଦ୍ଧ ଲଗାଇବାରେ ଏହି ଶକ୍ତିମାନେ ସଫଳ ହେଲେ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବିଟ୍ରିଶ୍ ଶକ୍ତି ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଲେ ।

ମୌଳିକ ଭିତ୍ତିଭୂମି ନଷ୍ଟ ହେଲା

ଆରମ୍ଭରେ ବ୍ରିଟିଶ୍ ଶକ୍ତି ଭାରତକୁ ଲୁଣନ କରିବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଲୁଣନର ମାତ୍ରା ବହୁତ ବେଶି ହେଲା । କେବଳ ବଙ୍ଗଳା ପ୍ରଦେଶରୁ ଯେତିକି ଧନ ଲୁଣନ କରାଗଲା, ତାହା ୨୫ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ରିଟିଶ୍ ଶାସକମାନଙ୍କର ଶତକଡ଼ା ୩୦ଭାଗ ଖର୍ଚ୍ଚ ମେଣ୍ଟାଇ ପାରୁଥିଲା । ଏହି ଲୁଣନଯୋଗୁଁ ବଙ୍ଗଳା ପ୍ରଦେଶ ଧୂଃସ ହୋଇଗଲା । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ଓ ମହାମାରୀରେ ମଲେ । ଏହାର ପରିଣାମ ଯାହା ହେଲା, ଇଂରେଜମାନେ ତାକୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ନିଜର ଶିଳ୍ପବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ବ୍ରିଟିଶ୍ ରାଜ ନୂଆ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କଲେ । ବ୍ରିଟିଶ୍ ସରକାରଙ୍କ ବଜାରକୁ ସୁହାଇଲାଭଳି ଫସଲ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ଗୃହାମାନଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରାଗଲା । ଏହି ଫସଲ ବିଦେଶକୁ ଗଲା ଓ ବିଦେଶରେ ଉତ୍ପାଦନ କରାଯାଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ଭାରତକୁ ଅଣାଗଲା । ବ୍ରିଟେନ ବିଶ୍ୱର କାରଖାନାରେ ପରିଣତ ହେଲା । ଆମ ନିଜର ହସ୍ତତନ୍ତ ଓ କୁଟାର ଶିଳ୍ପ ଲୋପ ପାଇଗଲା । ପରେ ଇଂରେଜମାନେ କେତେକ ଦରକାରୀ ଶିଳ୍ପକୁ ଭାରତକୁ ଆଣିବାପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଶିଳ୍ପର ଅସଲ ଗୁଡ଼ିକାଠିଟି ନିଜ ହାତରେ ରଖିଲେ । ଅନ୍ୟଅର୍ଥରେ ସେମାନେ ଶିଳ୍ପପାଇଁ ଅବାଶ୍ୟକ କଳକର୍ତ୍ତା ବ୍ରିଟେନରୁ ଆମଦାନୀ କଲେ । ବହୁତ ଚତୁରତାର ସହ ସେମାନେ ଏସବୁର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଉଥିଲେ । ଭାରତ ଯେପରି ସୁବଦ୍ଧିନ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରକରି ଚଳିବ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଭିତରିଆ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭାରତଥିଲା ବିବ୍ରିଶ୍ ସମ୍ରାଟଙ୍କ ମୁକୁଟର ମଣି ।

ଆମଦେଶରେ ଗୁଲିଥିବା ଔପନିବେଶିକ ଶାସନ ଯୋଗୁଁ ଆମ ଅର୍ଥନୀତି ବିଶ୍ୱ ଅର୍ଥନୀତି ସହ ସାମିଲ ହୋଇଗଲା । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆମର ପ୍ରଭୁତ କ୍ଷତି ଘଟିଛି । ବିଶ୍ୱଅର୍ଥନୀତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିଲା ଓ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉଥିଲା । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସବୁବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ରହିଲେ । ଆମ ଦେଶର ସମ୍ପଦ ବ୍ରିଟେନକୁ ଗୁଲାଇ ହେଲା । ମାତ୍ର ବ୍ରିଟେନରୁ କିଛି ଏଠାକୁ ଆସିଲା ନାହିଁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା, ଆମ ଦେଶରେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ବଢ଼ିଲା । ଆମ ନିଜସ୍ୱ ଶିଳ୍ପ ନଷ୍ଟ ହେଲା । ଇଂରେଜ ସରକାର ସବୁ ଦେଖି ନଦେଖିଲାପରି ରିହିଲେ । ଦେଶର ଦୁର୍ଗତି ଅସହ୍ୟ ହେଲା । ଭାରତବାସୀଙ୍କ ମନରେ ଏଥିପାଇଁ ଥିବା ଅଶକ୍ତି ଓ କ୍ରୋଧ କୁହୁଲି କୁହୁଲି ଶେଷରେ ତାହା ଜଳି ଉଠିଲା । ଜାତୀୟ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ନିଜର ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଭାରତବାସୀ ବାହାରି ଆସିଲେ ।

ବିଦେଶୀ ଜିନିଷପତ୍ର ବର୍ଜନ, ଅସହଯୋଗ ଆନ୍ଦୋଳନ, ଆଇନ ଅମାନ୍ୟ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆଦି ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଉଠିଲେ । ଦେଶସାରା ସ୍ଵାଧୀନତା ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ ଜାଗିଉଠିଲା । ଏସବୁ ବିଚିତ୍ର ସରକାର ସହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଦେଶଛାଡ଼ି ଗୁଲିଯିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ । ୧୯୪୭ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ତାରିଖରେ ଭାରତ ସ୍ଵାଧୀନ ହେଲା । ଆମଦେଶ ସ୍ଵାଧୀନ ହେଲା ପରେ ପରେ ଏସିଆ, ଆଫ୍ରିକା ଓ ଲାଟିନ୍ ଆମେରିକାର ଅନେକ ଦେଶରେ ସ୍ଵାଧୀନତାର ସଂଗ୍ରାମ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଇଉରୋପରେ ଅଳ୍ପ କେତେକ ଦେଶ, ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା ଓ ଜାପାନ ନିଜ ନିଜର ସ୍ଵାର୍ଥକୁ କରଲେ । ନିଜ କ୍ଷମତା ବଳୟ ଭିତରେ ରଖିବାପାଇଁ ସେମାନେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵକୁ ଭାଗ କରିଦେଲେ ।

ଦ୍ଵିତୀୟ ବିଶ୍ଵ ଯୁଦ୍ଧରେ ଉପନିବେଶବାଦୀରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇଗଲେ । ମାତ୍ର ଉପନିବେଶଗୁଡ଼ିକରେ ସମ୍ବଳବଳରେ ନିଜ ନୀତିକୁ ସମ୍ବଳ କରି ରଖିଲେ । ନିଜ ନିଜର ନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ଵାର୍ଥକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଶୋଷଣର ଉପାୟ ଖୋଜି ବାହାର କଲେ । ନୂଆ ପ୍ରକାରର ଔପନିବେଶିକତା ପାଇଁ ଏକ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଜାଲ ବିଛାଇଲେ ।

ଔପନିବେଶିକ ଲୁଣ୍ଠନ

ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କଂପାନୀମାନେ ବିଦେଶୀ ପୁଞ୍ଜି ଲଗାଇ ଗୁଲିଲେ । ପୂର୍ବ ଉପନିବେଶଗୁଡ଼ିକ ରଖି ଦେଲେ ଓ ସୁଧ ଆଦାୟ କରି ଲାଭ ଉଠାଇଲେ । ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ ଯୋଗାଇ ଫିସ୍ ଆଦାୟ କଲେ । ଏସବୁ ଥିଲା ନୂତନ ଢଙ୍ଗର ଶୋଷଣ । ସମୟ ଗତି ଗୁଲିଲା । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆମଦେଶର ସମ୍ବଳ ବାହାରକୁ ଗୁଲାଇ ହୋଇଗୁଲିଲା । ଏସବୁର ପରିଣାମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ କେବେ ଚିନ୍ତା କରିଛେ କି ? ଆମେ ଅନୁମାନ କରିପରିବା ଯେ ଶିଳ୍ପ ଓ ବାଣିଜ୍ୟର ଲାଭ ବିଭିନ୍ନ ଲୁଣ୍ଠଣେରା ରାସ୍ତାଦେଇ ବିଦେଶକୁ ଗୁଲାଇ କରାଯାଉଛି । ଆନୁମାନିକ ହିସାବରୁ ଜଣାଯାଉଛି ଅଶାବଜକର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ତୃତୀୟ ବିଶ୍ଵର ଦେଶମାନଙ୍କରୁ ଯେତେସମ୍ବଳ ନିଆଯାଇଛି, ସେ ସବୁର, ଲାଭ, ରାୟାଲ୍ଟି, ସୁଧ ଓ ଫିସର ମୋଟ ପରିମାଣ ଅନୁ୍ୟନ ୧୫,୦୦୦ କୋଟି ଡଲାର ହେବ । ମୋଟା ବୁଦ୍ଧିରେ ହିସାବ କଲେ, ଏହା ହେଉଛି, ସେ ସମୟରେ ଭାରତବାସୀଙ୍କ ମୋଟ ବାର୍ଷିକ ଆୟ ସହ ସମାନ ।

କଥାଟା ଏତିକିରେ ଶେଷ ହେଲା ନାହିଁ । ଆମର ପୂର୍ବ ବିଦେଶୀ ଶାସକମାନେ ଧନସଂପଦ ନେଇ ଗୁଲିଲେ । ସବୁ କିଛି ଆମପାଇଁ ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟ ହୋଇରହିଲା ।

ନିମ୍ନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉଦାହରଣରୁ ଏସବୁ ବୁଝିହେବ । ସେମାନେ ବିଶ୍ୱର ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାର, ଯୋଗାଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ବଜାର ଗୁହ୍ୟତା ନିଜ ହତ୍ତରେ ପରିଗ୍ରହଣ କଲେ । ସେମାନେ ଏପରି ଯୋଜନା କଲେ ଯେପରି ଆମେ ରଥାନୀ କରୁଥିବା କୃଷିକାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ଖଣିଜପଦାର୍ଥର ମୂଲ୍ୟ ଧିରେ ଧିରେ ବଢ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ବିଦେଶରୁ ଆମଦାନୀ କରୁଥିବା ବିଦେଶୀ କଳ କବଳା ଓ ବିଦେଶୀ ସାମଗ୍ରୀର ମୂଲ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକ ହେବ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅମଦାନୀ ଅନୁସାରେ ଆମକୁ ଅଧିକ ରଥାନୀ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । କ୍ୟୁବାର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଫିଡ଼େଲ କେଷ୍ଟୋ ଥରେ ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତିରେ ଛୋଟ ହିସାବଟିଏ ଦେଖାଇଥିଲେ ଯେ ୧୯୬୦ ମସିହାରେ ଏକ ଟନ୍ ଚିନି ରପ୍ତାନି କଲେ ଗୋଟିଏ ଟ୍ରାକ୍ଟର ଅମଦାନୀ କରା ଯାଇପାରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ୧୯୮୫ ମସିହାରେ ସେହି ସମାନ ଟ୍ରାକ୍ଟରଟି ପାଇଁ ଅଧିକ ଟନ୍ ଚିନି ରପ୍ତାନୀ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । କାରଣ ଟ୍ରାକ୍ଟର ଦାମ ବଢ଼ିଗଲିଥିଲା ବେଳେ, ସେହି ଅନୁପାତରେ ଚିନିର ଦାମ ବଢ଼ିନଥିଲା ।

ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ଶୋଷଣ ଓ ପକ୍ଷପାତିତାର ଏହା ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଛୋଟ ଉଦାହରଣ ।

ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କରେ ଶ୍ରମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଥିବା ସମଗ୍ରାୟଥା:- ପୋଷାକ, ପୋତା ଆଦିର ରପ୍ତାନୀ ଉପରେ ବୃହତ୍ କଟକଣା ରଖାଯାଇଛି । ଉଚିତ ଦେଶମାନଙ୍କଠାରୁ ଆମଦାନୀ ହେଉଥିବା ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଦେଶୀ ଶୁଳକ ଅଧିକ ପଡ଼ିଥାଏ । ମାତ୍ର ଆମଦେଶରୁ ରପ୍ତାନୀ ହେଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କମ୍ ଶୁଳକ ପଡ଼ିଥାଏ । ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ଦେଉଥିବା ସୁଧରହାର ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସ୍ତରର ସୁଧର ହାରଠାରୁ ବେଶି । ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ଦେଶମାନଙ୍କରୁ ଉଚିତ ଦେଶମାନଙ୍କୁ ଯାଉଥିବା ଶ୍ରମିକମାନେ ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବହାର ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ଜାତିଗତ, ବର୍ଣ୍ଣଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ନେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଅବମାନନା ଓ ଅବହେଳା କରାଯାଏ । ଏକଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣା । ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ୧୯୯୧ର ମାନବସମ୍ବଳ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ ଜାତିଗତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ବୋଧ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନେକ କ୍ଷତି ସହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ହିସାବରୁ ଦେଖାଯାଉଛି ଏହିକ୍ଷତିର ପରିମାଣ ବର୍ଷକୁ ପ୍ରାୟ ୫୦/୦୦୦ କୋଟି ଡଲାର । ମୋଟା ମୋଟି ଭାବରେ ଉଚିତ ଦେଶମାନଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଆଶୁଥିବା ରଣର ଏହା ପ୍ରାୟ ଅଧା ଅଟେ । ଏସବୁକୁ ବିଶ୍ୱର କଲେ କଣାଯିବ ଯେ ପୁରୁଣା ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦ ବଦଳରେ ନୂଆ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି । ଧନୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ନିଜ ହାତମୁଠାରେ ରଖି ମନଇଚ୍ଛା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଓ ପରିଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ।

ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ

ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଜିନ୍ଦୁ ସବୁକଥା ହେଲାନାହିଁ । ବିକାଶପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ଏହାର ପ୍ରତିରୋଧ କଲେ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜାତୀୟତାବୋଧ ବଢ଼ିଛି । ଜିନ୍ଦୁଖୋର ମନୋଭାବ ବି ବଢ଼ିଛି । ଅନେକ ଦେଶ ସେମାନଙ୍କ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ କରିଦେବା ପାଇଁ ମନା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଭାରତ ଏସବୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ବେଶି ବିଜ୍ଞୋର ବୋଲି ଉକ୍ତ ଦେଶମାନେ ଭାରତକୁ ନିନ୍ଦା କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନ ବେଳେ ଦୁଇଟି ସ୍ଥୋଗାନ ଉପରେ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଥିଲା- ଗୋଟିଏ ହେଲା, ବିଦେଶୀ ଜିନିଷ ବର୍ଜନ ଓ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା, ସ୍ୱଦେଶୀ ସାମଗ୍ରୀର ଉତ୍ପାଦନ ବର୍ଜନ । ଆମର ଏହି ସ୍ୱାଦେଶୀ ମନୋଭାବର ପ୍ରଭାବ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାରତରେ ପ୍ରଥମ ଅବସ୍ଥାରେ ଯଥେଷ୍ଟଭାବରେ ଅନୁଭବ ହେଲା । ବିଦେଶୀ ଜିନିଷ ଆମଦାନୀପାଇଁ ସ୍ୱାଧୀନଭାରତରେ ଅନେକ କଟକଣା କରାଗଲା । ଦେଶରେ ନିଜସ୍ୱ ଶିଳ୍ପ ଓ କୃଷିନୀତି ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇ ଆବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଜୋର୍ ଦିଆଗଲା ।

ଏଥିପାଇଁ ଦେଶୀୟ ବଜାର ଆମକୁ ଅଧିକ ପ୍ରେରଣା ଯୋଗାଇଲା । ଦେଶବାକୁ ଗଲେ ଆମ ଦେଶର ବଜାର ବହୁତ ବଡ଼ । ଏହା ଏକ ଉପମହାଦେଶର ବଜାର । ତେଣୁ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବାପାଇଁ ଦେଶୀୟ ମାର୍କେଟର ବିକାଶ କରାଇବା ଏକ ବାସ୍ତବ ତଥା ଉଚିତ୍ ପଦକ୍ଷେପ ।

ବିଦେଶୀ ପୁଞ୍ଜି ଲଗାଣ ଓ ପରିଣାମନା ଉପରେ ଭାରତରେ କଟକଣା ଜାରି ହେଲା । ବ୍ୟାଙ୍କ ଓ ଜୀବନ ବ୍ୟୟ ସଂସ୍ଥା ଗୁଡ଼ିକୁ ଜାତୀୟକରଣ କରାଗଲା । ବାହାରୁ କି ପ୍ରକାର ବୈଷୟିକ କାରିଗରୀ କୌଶଳ ଅଣାଯିବ ତାହା କଡ଼ା କଡ଼ି ଭାବରେ ଦେଖାଗଲା । ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନରେ ଆତ୍ମନିର୍ଭର ହେବାପାଇଁ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଗଲା ।

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ମାଗଣା ଉପଦେଶର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଭାରତ ଏଡ଼ାଇ ଦେଲା । ଭାରତ ନିଜେ ଭାରି ତଥା ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ ଗୁଡ଼ିକୁ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କଲା । ଆଗରୁ ଆମେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କ ଉପରେ କଳ କବ୍‌ଜାପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ନିର୍ଭର କରିଆସିଥିଲେ । ମାତ୍ର ସପ୍ତଦଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଆରମ୍ଭରେ ଆମେ ଆମ ନିଜର ଯନ୍ତ୍ରପାତି ତିଆରି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଉକ୍ତ ଦେଶମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଭାରତ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତର ବୋଷ କଲା । ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ୍ର ସଂସ୍ଥା ବା

ପଲ୍ଲିକ ସେକ୍ଟର ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରୀ କଳକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଗଲା । ଏଥିପାଇଁ ସରକାରୀ କଳ ସାହାଯ୍ୟରେ ସମ୍ବଳ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଓ ସମ୍ବଳ ଯୋଗାଇବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ୍ତ ସଂସ୍ଥା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଦ୍ଵାରାପରିବହନ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଯୋଗ, ଜଳସେଚନ, ଇତ୍ୟାଦି ପାଇଁ ଭିତ୍ତିଭୂମି ପଡ଼ିଲା । ଏହା ଦ୍ଵାରା ଭାରି ଓ ମୌଳିକ ଶିଳ୍ପ ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ନୂଆ ବାଟ ଫିଟିଲା ଓ ଜାତୀୟ ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନର ସାମର୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ଭିତ୍ତିଭୂମି ସୃଷ୍ଟିହେଲା । ଭାରତର ନିଜସ୍ଵ ଯୋଜନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ଆଦର୍ଶ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ସ୍ଵାଧୀନତା ଲାଭ ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ଜାତୀୟ ଆନ୍ଦୋଳନ ରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଜାତୀୟ ସହମତର ଏହା ଏକ ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର ।

ବ୍ରିଟିଶ ରାଜତ୍ଵ ସମୟରେ ବ୍ରିଟିଶ୍ ସରକାର ଆର୍ଥିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦ୍ରୁତ ପ୍ରଗତି ଆଣିବା ପାଇଁ ବେଶି କିଛି କରିବାକୁ ମନା କଲେ । ଏହା ହିଁ ବ୍ରିଟିଶ୍ ସରକାର ବିରୋଧରେ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ସମାଲୋଚନା । ଜାତୀୟତାବାଦୀମାନେ ସ୍ଵାଧୀନତା ପରେ ଏହି ଆର୍ଥିକ ପ୍ରଗତି ପାଇଁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ସ୍ଵାଧୀନତା ପାଇବାର ୧୦ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଜାତୀୟ ଯୋଜନା କମିଟି ତିଆରି କରାଯାଇ ଥିଲା । ଅନେକ ପ୍ରତିକୂଳ ଅବସ୍ଥା ସତ୍ତ୍ଵେ, ଏକଥା ସ୍ଵୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବ୍ରିଟିଶ୍ ସରକାର ଭାରତର ଜାତୀୟ ଆନ୍ଦୋଳନର ମୁଖ୍ୟ ସ୍ରୋତ ଦ୍ଵାରା ବହୁଳ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଛି ।

ଏ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ଆଡ଼କୁ ଅନେକ ବିକାଶଶୀଳ ଦେଶ ମିଳିତ ଭାବେ ସମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରମୂଳକ ଆକ୍ରମଣକୁ ବିରୋଧ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ତୈଳ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିବା ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ତୈଳର ଉଦ୍‌ଭିଦ୍ ମୂଲ୍ୟ ପାଇଁ ସଂଘ ଗଠନ କରି ଦାବି କଲେ । ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ଵର ଦେଶ ଗୁଡ଼ିକ ଗୋଷ୍ଠୀ ନିରପେକ୍ଷ ଦେଶଭାବରେ ଏକତ୍ରିତ ହେଲେ । ବିଶ୍ଵ ଅର୍ଥନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପୁର୍ନ ଗଠନ ପାଇଁ ଦାବୀ କରିବା ସକାଶେ ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଶକ୍ତି ଭାବରେ ସେମାନେ ଛିଡ଼ା ହେଲେ । ଏହି ଦାବି ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଜୀ ଶକ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଥିଲା ଏକ ଶକ୍ତ ଧକ୍କା । ଏହି ଦାବିରେ ଥିଲା ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ଵରୁ ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀର ଉଦ୍‌ଭିଦ୍ ମୂଲ୍ୟ ସ୍ଥିର କରିବା, ରଣ ଭାର ହ୍ରାସ କରିବା, ରିହାତି ଦରରେ ଅଧିକ ସହାୟତା ଯୋଗାଇବା, ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ ଓ ଗଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଆତ୍ମନିର୍ଭର ଶାଳତା ବୃଦ୍ଧି କରାଇବା । ଆନ୍ତର୍ଜାତୀକ ଆର୍ଥିକ ସଂସ୍ଥା ଯଥା ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଡି ଓ ବିଶ୍ଵବ୍ୟାଙ୍କ ଆଦିର କାର୍ଯ୍ୟଧାରାକୁ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ କରାଇବା ।

ବିକାଶ ଶୀଳ ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଔପନିବେଶିକ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଆତ୍ମୀୟ ଦେଲେ
କିପରି ?

(୧) ଏ କଥା ସତ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ଥିଲା । ତା ଛଡ଼ା ଏହି
ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ଉଗ୍ରଜାତୀୟତାବାଦୀ ଆନ୍ଦୋଳନମାନେ ତାକୁ ଭାବରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି
ଉଠୁଥିଲେ ।

(୨) ଦ୍ୱିତୀୟ ବିଶ୍ୱଯୁଦ୍ଧ ପରେ ପରେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସ୍ତରରେ ରାଜନୈତିକ ସ୍ଥିତି
ବଦଳି ଗଲା ।

(୩) ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ରାଷ୍ଟ୍ରଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରକୁ ବିରୋଧ କଲେ । ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କର
ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱ ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ସମବେଦନା ଥିଲା । ଏହି ଅବସ୍ଥାଟି ଭାରତ ଭଳି
ଦେଶମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ନୂଆ ପଥ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ବାଟ
ଫିଟାଇଲା ।

ନୂତନ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ନୀତି

ଏହା ଏକ ପାଲଟା ଆକ୍ରମଣ । ଯୁରୋପ ରେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଦେଶ ଗୁଡ଼ିକର
ପତନ ଘଟିଲା । ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଏକ ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ ଅଭିମାନ
ଚଳାଇଲେ । ବିକାଶଶୀଳ ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁ ନୂତନ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅର୍ଥନୀତି ଆଣିବା
ପାଇଁ ଅନେକ ବାଟ ଆଗେଇ ଯାଇଥିଲେ ସେ ସବୁକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିମାନେ
ଉଡ଼ାଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅର୍ଥନୀତି କୁ ନିଜ ଅନୁସାରେ ଚଳାଇବା
ଓ ଅନ୍ୟଦେଶର ଅର୍ଥନୀତି ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର ପାଇଁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିମାନେ
ଯେ କୌଣସି ସ୍ତରକୁ ଓହ୍ଲାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।

କରାକ ବିରୋଧରେ ଆମେରିକାର ଯୁଦ୍ଧ ଘୋଷଣା ଏହାର ଏକ କୁଳକ୍ର
ଉଦାହରଣ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିମାନେ କେଉଁଠି ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରୁଛନ୍ତି ତ ଆଉ
କେଉଁଠି ଅର୍ଥନୀତି ଉପରେ ଗୁପ୍ତ ପାକଉଛନ୍ତି । ଆଉ କେଉଁଠି ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ
ସ୍ୱାକାର କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ବାଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ଛଡ଼ା ଦ୍ୱିତୀୟ
ବିଶ୍ୱର ଦେଶମାନଙ୍କରେ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ ଓ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପଣ୍ଠିର ଅନେକ ବିତରଣ
ଅଧିକାର ସେମାନଙ୍କର ଅଛିବୋଲି ସେମାନେ ମନେ କରନ୍ତି ।

ପାଞ୍ଚଶହ ବର୍ଷ ତଳେ ଗୋରା ସାହେବ ମାନେ ଆମ ଦେଶକୁ ଆସିଲେ
ଅନେକ ଲୁଣ୍ଠନ ଅତ୍ୟାଚାର କଲେ । କ୍ରମେ ସେମାନଙ୍କର ଜାତୀୟ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର

କରି ଆମ ଦଶର ସବୁକିଛି ନିଜ ଅକ୍ତିଆରକୁ ନେଇଆସିଲେ । ଆମକୁ ସେମାନଙ୍କ କାମରେ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ଲାଗିଲେ । ଗୋରାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଆମେ ତାଙ୍କର ଭାଷା ଓ ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ଶିଖିଲେ । ମାତ୍ର ଆର୍ଥିକ ପ୍ରଗତି ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ କୌଶଳ, କାର୍ଯ୍ୟ ପଦ୍ଧତି ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଆମେ ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ବିଦେଶୀ ସରକାରଙ୍କ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ ଆମକୁ ମୋହିତ କରିଦେଲା । ଆମ ସେବା ପାଇଁ ସେମାନେ ସତେ ଯେପରି ଲାଗି ପଡ଼ିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ଆମ ପାଇଁ ଅଫିମ ଭଳି ଥିଲା । ଆମକୁ ବଣ କରି ଭୂଲାଭ ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟତ କାରିଗରି କୌଶଳ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମକୁ ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ କିଣି ନେବାର ଯୋଜନା କରିଥିଲେ । ଯାହାର ପରିଣାମ ଏବେ ବି ଆମେ ଭୋଗ କରୁଛୁ । ଆମ ଭଳି ବିକାଶଶୀଳ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ବିହାର ବିଶ୍ୱ ଦରବାରେ ବିଶେଷ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ପାରୁନାହିଁ ।

ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କ ସକାଶେ ଏକ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ନିୟମ ଦାବି କଲେ । କିନ୍ତୁ ଆମେରିକାର ଇଚ୍ଛା ଓ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଆମେରିକା ଗୃହୁଛି ବହୁ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀଙ୍କୁ ସବୁପ୍ରକାର ସ୍ୱାଧୀନତା ମିଳୁ । ବିଦେଶୀ ଆଉ ଦେଶୀ କମ୍ପାନୀଙ୍କ ଉପରେ ଯେମିତି କୌଣସି ବାଧା ବିଶ୍ୱର ନ ରଖାଯାଉ । ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରଗୁଡ଼ିକର ସଂଘବଦ୍ଧ ଦାବିକୁ ତଥା ରହାନୀ ଦ୍ରବ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକର ମୂଲ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିକୁ ସେମାନେ ବିରୋଧ କରୁଛନ୍ତି । କୃଷି, ଖଣିଜ ଦ୍ରବ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ବାଣିଜ୍ୟରେ ଲିପ୍ତଥିବା ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ମାର୍କେଟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ।

ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ କାରିଗରୀ ଓ ଯାନ୍ତ୍ରିକ କୌଶଳକୁ ନିଜ ଅକ୍ତିଆରକୁ ଆଣି ନିଜସ୍ୱ ସମତା ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଦାବି କଲେ । ଆମେରିକା ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ତାର ନିୟମକୁ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲାଗୁକରିବ ଯାହା ଫଳରେ କାରାଗରି ଓ ଯାନ୍ତ୍ରିକ କୌଶଳର ମାଲିକ ବହୁ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀମାନେ, ସୁବଠାରୁ ଅଧିକ ଉପକୃତ ହେବେ ଏବଂ ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ସବୁଦିନ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ରହିବେ । ଆମେରିକା ଏହି ଦେଶ ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକୃତିଦତ୍ତ ସମ୍ପଦ ଉପରେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଆଣିବାକୁ ଗୃହୁଛି । ସେମାନେ ତିଆରି କରିବା ନୂଆ ମଞ୍ଜି ଆଉ ନୂଆରକମର ଜୀବ ସମ୍ପଦ ଆଣି ଏ ଦେଶ ମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଜୀବ ସଂପଦ ଉପରେ ପୁରା ପୁରି ପ୍ରଭାବ ପକାଇବେ ଓ ଆମକୁ ନିର୍ଭର ଶୀଳ କରାଇ ରଖିବେ ।

ତୃତୀୟ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଦେଶମାନେ ଚିହାଟି ହାରରେ କିଛି ସାହାଯ୍ୟ ଓ ରଣ ପାଇବା କୁ ଗୃହିଲେ । ମାତ୍ର ପ୍ରଥମେ ପୁରୁଣା ରଣ ଫେରାଇବା ପାଇଁ ଆମେରିକା

ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରୁଛି । ଗତ ଏକ ଦଶନ୍ଧି ହେଲା, ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କର ଗଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ବିପ୍ଳବ ଅର୍ଥ ସମ୍ବଳ ବିଦେଶକୁ ବୁହା ହୋଇଗଲାଣି । ଉନ୍ନତ ଦେଶମାନେ ଗିହାତି ଦରରେ ଗଣ ଦେବା ପାଇଁ ମନା କରିଦେଲେ । ସେମାନେ ବିକାଶମୂଳକ ପ୍ରକଳ୍ପ ପାଇଁ କେବଳ ବ୍ୟବସାୟିକ ଭିତ୍ତିରେ ଗଣ ଦେବା ପାଇଁ ରାଜି ହେଉଛନ୍ତି ।

ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ନିଜସ୍ୱ ଶକ୍ତିକୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଦାବି କଲେ । କିନ୍ତୁ ମନେ ହେଉଛି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ମୂଳକ ବଜାରରେ ଯିଏ ଡିଷ୍ଟ ପାରୁଛି ସେ ହିଁ ରହିବ ।

ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକୁ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ପଦ୍ଧତିରେ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ଦାବି କଲେ । ମାତ୍ର ଯାହା ଦେଖାଯାଉଛି କାତିସଂଘର କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀକୁ ଅବହେଳା କରାଯାଇ “ଗୋଟିଏ ଦେଶରେ ଗୋଟିଏ ଭୋଟ” ନୀତି ଅନୁସରଣ କରାଯାଉଛି ।

ଗତ ଦୁଇ ଦଶନ୍ଧି ହେଲା ଉନ୍ନତ ଦେଶମାନେ ଅର୍ଥନୈତିକ ସମସ୍ୟାରେ ବିକ୍ରତ ହୋଇ ରିହେଇଛନ୍ତି । ୧୯୫୦ ରୁ ୧୯୭୦ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳ ଯେପରି ଥିଲା ବର୍ତ୍ତମାନ ମାତ୍ର ତାହାର ଅଧା ହୋଇ ପାରୁଛି । ଏହା ଫଳରେ ବେକାରୀ ବଢ଼ି ଶୁଲ୍ଲିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ୩୫ କୋଟି ଲୋକ ଏହି ଉନ୍ନତ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ବେକାର ଅଛନ୍ତି । ବୋଝ ଉପରେ ନଳିତା ବିଡ଼ ପରି ବେକାରୀ ସାଙ୍ଗକୁ ଜିନିଷ ପତ୍ରର ଦାମ୍ ବଢ଼ିଗଲାଣି । ବ୍ୟାଙ୍କ ଆଉ ଅର୍ଥନୀତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବି ଅବସ୍ଥା ବଡ଼ ଖରାପ ।

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ନିଜ ଅଭିଆରକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ଯୋଜନାର ଏହା ହେଉଛି ପୃଷ୍ଠ ଭୂମି । ସେମାନେ ନିଜ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଏକ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅର୍ଥନୀତି ଗୃହ୍ୟଛନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ କୌଣସି ଦେଶ ବାଧା ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ବହୁଦେଶୀୟ କଂପାନୀମାନେ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର କାରବାର କରିପାରିବେ । ନିଜ ଇଚ୍ଛା ମୁତାବକ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବଜାରରୁ ଲାଭ ଉଠାଇ ପାରିବେ । କେବଳ ଜିନିଷପତ୍ର କାରବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୁହେଁ । ଗୁଳିଚା କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ରହିବ । ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ୟାଙ୍କ ଓ ଜୀବନବାସୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେରିକା କମ୍ପାନୀମାନଙ୍କର ହାତ ରହିଛି । ନୂଆ ନୂଆ ବୈଷୟିକ କାରାଗରି କୌଶଳ, କେନେଟିକ, ଇଣ୍ଡିନିୟରିଂ, ଆଧୁନିକ ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ ଶକ୍ତି ଓ କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିବାକୁ ଆଗେଇଲେଣି । ଏକ ନୂଆ ଧରଣର ଶକ୍ତି ବିପ୍ଳବର ସୂତ୍ରପାତ ହେଲାଣି । ଜ୍ଞାନ ହିଁ

ସଂପଦ ଏହା ଯଥାଶୀଘ୍ର ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରମାଣିତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ସବୁ ଦେଶର ଜ୍ଞାନରେ ଘରୋଇକରଣ କରିବା ଅଧିକାର ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସମୟ ଆସିଲାଣି । ଏହାକୁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରଗୁଡ଼ିକର ମୁଖ୍ୟ ନିୟମଗୁଡ଼ିକର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବ ।

ପଛଘୁଆଦେବାର କାରଣ

ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ନିଜସ୍ୱ କାର୍ଯ୍ୟ କୌଶଳ ପାଇଁ ଅନେକ ଯୁକ୍ତି ଦେଖାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମର ଜାତୀୟନେତା ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀଙ୍କ ପଛରେ କାହିଁକି ପଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି ତାହା ଜାଣାପଡୁନାହିଁ । ଉପନିବେଶବାଦୀ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ରାଜୁତି ସମୟର ଦୁଃଖକୁ ଏମାନେ ଏତେ ଶିଘ୍ର ଭୁଲିଗଲେ କିପରି ? ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଦୁର୍ବଳ କଲା କିଏ ? ସେମାନଙ୍କର ଏ ଅସହାୟତାକୁ ଆମକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିପାଇଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳର ଅର୍ଥନୈତିକ ବିକାଶକୁ ଆମକୁ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏଥିରେ ଦୁଇଟି ମୁଖ୍ୟ ଅସୁବିଧା ଦେଖାଯାଇଛି ।

(୧) ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷରେ ଆମ ଜାତୀୟ ସରକାର ନିଜର ରାଜସ୍ୱ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି ।

(୨) ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଆମ ଦେଶରେ ଯାହା ଉତ୍ପାଦିତ ହେଉଛି ତା ଦୁଇନାରେ ଆମର ଖର୍ଚ୍ଚର ମାତ୍ରା ଅଧିକ ହେଉଛି ।

ସମୟ ଆଗେଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସମ୍ବଳ ଅନୁସାରେ ଖର୍ଚ୍ଚର ପରିମାଣ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଅବସ୍ଥା ଏତେ ସାଂଘାତିକ ଯେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସ୍ତରରେ ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେଣି । ଅନ୍ୟ ଭାଷାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ଆମ ଦେଶରେ ବିକାଶ ପାଇଁ ଯେତେ ପ୍ରକାର ନିୟମକୁ ତିଆରି କରାଗଲେ ମଧ୍ୟ, ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ଅର୍ଥନୈତିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଫଳ ହେଉଛନ୍ତି । ୧୯୪୭ ମସିହା ପରେଆମ ଦେଶରେ କିଛି ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇନାହିଁ ତାହା ନୁହେଁ । କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ଉନ୍ନତି ହୋଇଛି, ଯଦିଓ ଏହା କେତୋଟି ଅଞ୍ଚଳରେ ମାତ୍ର ସୀମିତ ଅଛି । ଦେଶରେ ନୂଆ ନୂଆ ଶିଳ୍ପ ଗଢ଼ି ଉଠିଛି । ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ୱ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କଭିତରୁ ଆମର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କୁଶଳୀ ମଣିଷ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରିଟିଶ୍ ରାଜତ୍ୱ ସମୟରେ ଯେଉଁ ଅର୍ଥନୈତିକ ଅବସ୍ଥା ଥିଲା ତାଠାରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତିନିଗୁଣ

ଅଧିକ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ଏସବୁ ବିକାଶ ଅଳ୍ପ କେତେକଙ୍କ ପାଖରେ ସୀମିତ ହୋଇଯାଇଛି । ବହୁ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ଅସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ବାସ ଗୃହର ଅଭାବ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଆଦି ଲାଗିରହିଛି । ଆମର ବିକାଶ ମୂଳକ ପଦକ୍ଷେପଗୁଡ଼ିକରୁ ଆମକୁ ଏତିକି ଅଭିଜ୍ଞତା ମିଳିଛି ଯେ, ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କଷାଘାତ ସମ୍ମୁଖିନୀ ଓ ଅଳ୍ପ କିଛି ଲୋକ ଧନ ସଂପଦକୁ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ।

ଆମ ସରକାର ସବୁ ଜିନିଷ ପାଇଁ ଏହି ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଧନୀକ ଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ନିର୍ଭର କରୁଛନ୍ତି ।

ଆୟ ତୁଳନାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବେଶୀ

ଆମ ଜାତୀୟ ଆୟର ଶତକଡ଼ା ୩୦ ଭାଗ ସରକାର ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେଶର ବିକାଶ ଦିଗରେ ସରକାର ଏକଥା ସମସ୍ତେ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ । ମାତ୍ର ଖର୍ଚ୍ଚ ବଢ଼ାଇବା ଅନୁସାରେ ଆୟ ବଢ଼ିପାରେ ନାହିଁ । ୧୯୬୦-୬୧ ମସିହା ବେଳକୁ ସରକାରୀ ଅର୍ଥର ୮୮ ଭାଗ ସମ୍ବଳ ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟରେ ମିଳିଯାଉଥିଲା କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାତ୍ର ୨୯ ଭାଗ ମିଳୁଛି । ଯେତେବେଳେ ଦେଶର ଖର୍ଚ୍ଚର ପରିମାଣ ଅଧିକ ହୋଇଛି ସେତେବେଳେ ରାଜସ୍ୱ ଟିକସ ଆଦାୟ ହ୍ରାସ ହେବାର କାରଣ କଣ ? ଏହାର କାରଣ ଅତି ଜଣାଶୁଣା । ସରକାର ବିକାଶମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଧନୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କଲେ । ତେଣୁ ଧନୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଧିକ ଟିକସ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ସରକାର ସକ୍ଷମ ହେଉନାହାନ୍ତି । ସ୍ୱାଧୀନ ଭାରତରେ ଧନୀଲୋକମାନେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଧନୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଜାତୀୟ ଆୟ ୧୯୬୦-୬୧ରେ ଶତକଡ଼ା ୧୦.୪ ଥିଲା । ଏହା ୧୯୮୯-୯୦ ମସିହାରେ ୨୨କୁ ବୁଝିଯାଇଛି, ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନେ ଟିକସ ଦେଇପାରିବେ, ସେମାନେ ଟିକସ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି । କେବଳ ଆୟ ଓ ସଂପତ୍ତି ଉପରେ ଧନୀମାନେ ସିଧା ସଳଖ ଟିକସ ଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ଜାତୀୟ ସଂବୟ ଶତକଡ଼ା ୧୨.୪ ରୁ ଶତକଡ଼ା ୧.୨ କୁ କମିଯାଇଛି । ସତକଥା ହେଉଛି ଯେ ଅନ୍ୟ ବିକାଶଶୀଳ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ଧନୀମାନ ଯେତିକି ଟିକସ ଦିଅନ୍ତି ଆମଦେଶରେ ସେମାନେ ସେହିଅନୁସାରେ ବହୁତ କମ ଟିକସ ଦିଅନ୍ତି । ତୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ରାଷ୍ଟ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ଧନୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ରାଜସ୍ୱ ଟିକସ ହାରାହାରି ଶତକଡ଼ା ୩୫ ହେଲାବେଳେ ଭାରତରେ ଏହା ମାତ୍ର ଶତକଡ଼ା ୧୮ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେତେବେଳେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବଢ଼ିଗଲିଛି ଓ ରାଜସ୍ୱ ଆଦାୟ ସେହି ଅନୁସାରେ ବଢ଼ିନି ସେତେବେଳେ ସରକାରକିପରି ସମ୍ବଳ ଯୋଗାଡ଼ କରୁଛନ୍ତି ।

ସରକାର ସବୁଠାରୁ ସହଜ ବାଟଟି ବାଛି ନେଇଛନ୍ତି । ସରକାର ଅଧିକ ନୋଟ
 ଛପାଇବା ଦ୍ଵାରା ମୁଦ୍ରା ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ଧାରକରିବା ଉପରେ ଅଧିକ ନିର୍ଭର
 କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଲାଭଦାୟକ ବିକାଶ ମୂଳକ ଯୋଜନାରେ ରାଣ ଆଣି ଖର୍ଚ୍ଚ
 କରାଗଲା । କିନ୍ତୁ ଏଇ ରାଣ ଆଣିବା ପୂରା ଓଲଟା ପ୍ରକାରର ହେଉଛି । ସାଧାରଣ
 ନିତି ଦିନିଆ ଚଳଣୀ ପାଇଁ ବି ଆମେ ରାଣ ଆଣୁଛୁ । ଯେତେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ରାଣ
 ଆଣୁଛୁ ସେହି ଅନୁପାତରେ ସୁଧ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଆମର ଅଧିକାଂଶ ସମ୍ବଳ କେବଳ
 ରାଣ ପରିଶୋଧ କରିବାରେ ଯାଉଛି, ତେଣୁ ଆମର ଅବସ୍ଥା ବଡ଼ ଅସମ୍ଭଳ
 ହେଲାଣି । ବିର୍ତ୍ତମାନ ଏହାର ପ୍ରତିକାର ମୂଳକ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁନା ଅଟେ । ଗତ ତିନି
 ଦିନିଆ ବଜେଟ୍ ରେ ଅର୍ଥମନ୍ତ୍ରୀ ଏଥିପାଇଁ କଣ ସବୁ କରିଛନ୍ତି ତାହା ଜାଣିବା
 ଦରକାର । ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି ଯେ ରାଣ ଆଣିବା ସରକାରଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବାଟ
 ନୁହେଁ । ଯଥାଶୀଘ୍ର ରାଣ ଆଣିବା ପୂରା ବନ୍ଦ କରାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏସବୁ କେମିତି
 କରାଯିବ ? ଗୋଟିଏ ଉପାୟ ହେଲା, ଧନୀକମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଅଧିକଟିକ ସାଦାସ
 କରିବା ଓ ଟିକସ ଛାଡ଼ନକରିବା । ମାତ୍ର ଏସବୁ କରିବାକୁ ସମୟ ଆମ ପାଖରେ
 ନାହିଁ । ଏମିତି କଲେ ଧନୀମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ବାଧୁବ, ସେମାନେ ସହ ଯୋଗ ନକରି
 ସେମାନଙ୍କ ଲାଭଖୋର ମନୋଭାବକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବେ । ଫଳରେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତ
 ଅର୍ଥନୀତି ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଯିବ ।

ତେଣୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଉପାୟ ସରକାର ବାଛି ନେଇଛନ୍ତି । ତାହା ହେଲା
 ସରକାରୀ ଆସବବସତୁ ବିକ୍ରିକରିବା । ସାଧାରଣ ଜିନିଷ ପତ୍ରର ଦରଦାମ ବଢ଼ାଇବା
 ଇତ୍ୟାଦି । ଖର୍ଚ୍ଚ କମାଇବାର ବି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚ କାଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା
 ବିକାଶ ମୂଳକ ଯୋଜନା ଉପରେ ଲାଗୁକରାଯାଇଛି କୃଷିରେ ଗରୀବଙ୍କ ଉପରେ
 ଥିବା ରିହାତି ଉପରେ କଟକଣା ଜାରି କରାଯାଇଛି । ଏହା ଦ୍ଵାରା ସରକାରୀ ଖର୍ଚ୍ଚକୁ
 ସଂକୁଚିତ କରାଗଲା । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ ବିକାଶ ମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରୁ ସରକାର ଓହରି
 ଆସୁଛନ୍ତି । ଧନୀ ଗୋଷ୍ଠିଙ୍କ ଠାରୁ ଟିକସ ଆଦାୟ କରି ନପାରି ସରକାର ବିକାଶ
 ମୂଳକ କାମ ଓ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା
 ବନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି ।

ଭାରତ ବିର୍ତ୍ତମାନ ରାଣ ସନ୍ତାରେ

ଦେଶ ସ୍ଵାଧୀନ ହେବାପରେ ପରେ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବାପାଇଁ ଅନେକ
 ଗୁରୁତ୍ଵ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ବିଦେଶରୁ ଜିନିଷପତ୍ର ଆମଦାନୀ କରିବା ଉପରେ

ଅନେକ କଟକଣା ରଖାଯାଇଥିଲା । ପରେ ପରେ ଆମ ଯୋଜନାକାରୀମାନେ ଭାବିଲେ ବିଦେଶୀ ଜିନିଷ ନଅସିଲେ ଦେଶର ପ୍ରଗତି କଷ୍ଟକର । ଏଥିପାଇଁ ବିଦେଶୀ ଜିନିଷ ଉପରେ ଥିବା କଟକଣାକୁ କୋହଳ କରାଗଲା । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବିଦେଶୀ ଜିନିଷ ଆମଦାନୀ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ରହାନୀ ଦୁଳନାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମଦାନୀ ଯଥେଷ୍ଟ ବେଶୀ । ଗତ ୮୦ ମସିହା ପରେ ଏହା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଛି ।

ଆମଦାନୀ ବଢ଼ିବା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଗତି ଅପେକ୍ଷା ଆମର କେବଳ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତରେ ଶତକଡ଼ା ୪୦ଭାଗ ଲୋକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସାମାରେଖୀ ତଳେ ଅଛନ୍ତି । ଭଲକରି ଗଣ୍ଡେ ଖାଇବାପାଇଁ ହାତରେ ପଇସା ନାହିଁ । ଲୁଗାପଟା, ସାଇକେଲ, ରେଡ଼ିଓ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀତ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୂରର କଥା । ବାହାରୁ ଦେଖିଲେ ଦେଶରେ ଅନେକ ବିକାଶମୂଳକ କାମ ହୋଇଛି । ମାତ୍ର ଏ ବିକାଶ କୋଟି କୋଟି ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କୁ ଛୁଇଁପାରିନି । ଧନୀ ଓ ଗୁଲ୍ଲାକ୍ ଲୋକେ ଦେଶୀୟ ଜିନିଷକୁ ପସନ୍ଦ କଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ବିଦେଶୀ ଜିନିଷ ଉପଭୋଗ କରିବାପାଇଁ ମନବଳାଇଲେ । ତାଙ୍କ ଖିଆଲ ଓ ପସନ୍ଦ ଅନୁସାରେ ନିୟମ ବଦଳିଲା । ଆମ ଦେଶର ନୀତିକୁ କୋହଳ କରାଗଲା । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବାକୁ ବସିଲା ଯଦ୍ଦ୍ଵାରା ଦେଶୀୟ ମାର୍କେଟ ଅପେକ୍ଷା ବିଦେଶୀ ମାର୍କେଟ ଉପରେ ଦେଶ ଅଧିକ ନିର୍ଭର କଲା ।

ବିଦେଶୀ କଂପାନୀଙ୍କ ସହ ସହଯୋଗ ଭିତ୍ତିକ, ଯୁଗ୍ମ ପରିଗ୍ରହନା ଭିତ୍ତିକ ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରାଗଲା । ଫଳରେ ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କଂପାନୀମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଦେଶରେ ବଢ଼ି ଗୁଲିଲା । ବିଦେଶୀ କଳକବକା ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଆଦିର ଆମଦାନୀ ବୃଦ୍ଧିପାଇଲା ।

ବିଦେଶୀ ଜିନିଷର ଆମଦାନୀ

ଉଦାହରଣ : ୧) ପେଟ୍ରୋଲ ଓ ପେଟ୍ରୋଲ ଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ।

ଆମ ଗୃହିତାଅନୁସାରେ ଆମଦେଶରେ ପେଟ୍ରୋଲ ଓ ପେଟ୍ରୋଲ ଜାତ ଜିନିଷ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ବହୁପରିମାଣରେ ଏସବୁ ଆମେ ବିଦେଶରୁ ଆମଦାନୀ କରିଥାଉ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥୋଗାନ ଦିଆଯାଉଛି, “ପେଟ୍ରୋଲ ବଞ୍ଚାଅ” କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପ ପେଟ୍ରୋଲ ଖର୍ଚ୍ଚକରି କିପରି ଚଳିପାରିବା ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ଆଦୌ ଧ୍ୟାନ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି । ଟ୍ରେନ ଓ ବୁଡ଼ା କାହାଜରେ ପେଟ୍ରୋଲ ଖର୍ଚ୍ଚ କମ୍ । ମାତ୍ର ଟ୍ରେନ ଓ ବୁଡ଼ାକାହାଜ ଅପେକ୍ଷା ଆମ ଦେଶରେ ଯାତାୟତପାଇଁ ବସ୍ ଟ୍ରକ , ମୋଟର ଆଦି ସଡ଼କରେ ଗୁଲୁଥିବା ଗାଡ଼ିଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଛି ।

ଫଳରେ ପେଟ୍ରୋଲ ଖର୍ଚ୍ଚ ବଢ଼ିବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ଆମ ଦେଶରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ହାରାହାରି ଶତକଡ଼ା ୯ ଭାଗ ଅଧିକ ପେଟ୍ରୋଲ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି ।

ଉଦାହରଣ (୨) : ଯୁଦ୍ଧସାମଗ୍ରୀ

ଦେଶରକ୍ଷା ନାଁରେ ଆମେ ଯୁଦ୍ଧସାମଗ୍ରୀ କିଣୁଛୁ । ଯୁଦ୍ଧସାମଗ୍ରୀ କିଣିବାରେ ଅନେକ ଦୁର୍ନୀତି ରହୁଛି ବୋଲି ବୋମ୍ବାର୍ଡ଼ ଘଟଣାପରେ ଅନେକ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ।

୧୯୮୫ ରୁ ୧୯୮୯ ଭିତରେ ଭାରତ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମାର୍କେଟରୁ ୧୭୩୯ କୋଟି ଡଲାରର ଯୁଦ୍ଧପାଇଁ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର କିଣିଛି । ଆମେ ଆଉ ସେତେ ଜିନିଷ ଆମଦାନୀ କରୁଛୁ ସେସବୁ ତୁଳନାରେ ଏହାର ମୂଲ୍ୟ ଅଧିକ । ଏତେ ମୂଲ୍ୟର ପେଟ୍ରୋଲ ଓ ପେଟ୍ରୋଲ ଜାତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆମଦାନୀ କରାଯାଉନାହିଁ । ପୃଥିବୀରେ ସବୁ ଦେଶ ଅପେକ୍ଷା ଭାରତର ଯୁଦ୍ଧ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଆମଦାନୀ ଅଧିକ ଅଟେ । ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ଆମେ ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିପାରୁଛୁ । ମାତ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କର ସର୍ବନିମ୍ନ ଆବଶ୍ୟକତା ଗୁଡ଼ିକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ସମ୍ଭବ ନାହିଁ ବୋଲି କହୁଛୁ , ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଆଦୌ ଯୁକ୍ତି ଯୁକ୍ତ ମନେ ହେଉନାହିଁ ।

ଆମଦାନୀର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ କ'ଣ ?

ବିଦେଶୀ ଜିନିଷର ଆମଦାନୀ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ୧୯୮୦-୮୧ରେ ଆମଦାନୀର ମୂଲ୍ୟଥିଲା ୫୦୦ କୋଟି ଟଙ୍କା ୧୯୯୦ ବେଳକୁ ଏହା ୧୪୦୦ କୋଟି ଟଙ୍କା ହେଲା । ଆମର ରପ୍ତାନୀ ଏହା ତୁଳନାରେ ବହୁତ କମ୍ । ତେବେ ଆମେ ଆମଦାନୀ କରିବାପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହେଲୁ କିପରି ? ଆମ ଆମଦାନୀ ପ୍ରକୃତରେ କହିବାକୁ ଗଲେ ଏକ ପ୍ରକାର ଧାର ବା ରଣ ।

ବର୍ଷକୁ ବର୍ଷ ରଣ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ବିଦେଶୀ ରଣରେ ଆମେ ପୋତିହୋଇ ଗଲୁଣି । ସ୍ୱାଧୀନତାର ପ୍ରଥମ ୩୦ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଆମର ସମୁଦାୟ ରଣର ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା ୨୦୦୦ କୋଟି ଡଲାର ! ଗତ ଦଶ ବର୍ଷଭିତରେ ବିଦେଶୀ ରଣର ପରିମାଣ- ୭୨୦୦ କୋଟି ଡଲାର ବା ପ୍ରାୟ ଦୁଇଲକ୍ଷ କୋଟି ଟଙ୍କା । ଅନୁନତ ଦେଶମାନଙ୍କଭିତରେ ବିଦେଶୀ ରଣ ଭାର ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବ୍ରାଜିଲ ଓ ମେକ୍ସିକୋ ପଛକୁ ଭାରତ ହେଉଛି ଦୃତୀୟ ଦେଶ । ହିସାବ କରି ଦେଖାଯାଇଛି ଭାରତର ଘର ପିଛା ବିଦେଶୀ ରଣର ପରିମାଣ ହେଉଛି ୧୦, ୦୦୦ ଟଙ୍କା ।

ରଣ ଆଣିବାପାଇଁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛୁ

ରଣ ବଢ଼ିବାଯାଏଁ, ସେହିଅନୁପାତରେ ସୁଧ ଦେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ୧୯୮୯-୯୦ ରେ ଆମକୁ ସୁଧବାବଦ କେବଳ ୩୫୦୦ କେଟି ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ତେବେ ରଣର ମୂଳ ଓ ସୁଧ ପରିଶୋଧ କରିବାପାଇଁ ଆମେ ଅର୍ଥ ପାଉଛୁ କେଉଁଠୁ । ନୂଆ କରି ରଣ ଆଣିବା ଛଡ଼ା ଆମର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବାଟ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ରଣ ଜାଲ ଭିତରେ ଛନ୍ଦିହୋଇ ପଡ଼ିଛୁ ।

ବିଶ୍ୱାସ ତୁଟି ଯାଉଛି ।

ଆମେ ରଣ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସମୟରେ ଶୁଣିଦେବୁ ବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଉଛୁ ମାତ୍ର ଆମ କଥା ଆମେ ରକ୍ଷା କରିପାରୁନୁ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ୧୯୯୦-୯୧ରେ ବିଦେଶୀ ବାଣିଜ୍ୟ ଚଳାଇବାପାଇଁ ଓ ପୁରୁଣା ରଣ ଶୁଣିବାପାଇଁ ୨୦ରୁ ୨୫ ହଜାର କୋଟି ଟଙ୍କା ରଣ ଆଣାଗଲା । ଆମ ସରକାର ଦେଶଭିତରୁ ସମ୍ଭଳ ଯୋଗାଡ଼ କରି ରଣ ଶୁଣିଦେବେ ବୋଲି କହିଥିଲେ । ଏହି ସମୟରେ ଆଶା କରାଯାଇନଥିବା କିଛି ଘଟଣା ଘଟିଲା । ରଣ ଶୁଣିଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ରଣ ଭାର ଅଧିକ ହେଲା । ଏକଥା କାହାକୁ ଅଛପା ରିହଲା ନାହିଁ । ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠି ଓ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ କଡ଼ା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଛିଠି ଲେଖିଲେ । ସେ ବର୍ଷ ଆମର ନିର୍ବାଚନ ବର୍ଷଥିଲା । ଏ ସମୟରେ ଏହି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କର ସର୍ତ୍ତପୂରଣ କରିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼ିଲା । ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ ଓ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠି ଆଦି ଅନୁଷ୍ଠାନ ଗୁଡ଼ିକ ଅସବୁଷ୍ଟ ହେଲେ ଫଳରେ ଭାରତକୁ ରଣ ଦେବାକୁ ଅନେକ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ । ରଣ ଶୁଣିବାପାଇଁ ଭାରତ ଉପରେ ସମସ୍ତେ ଗୁପ୍ତ ପକାଇଲେ । ରଣ ଜାଲ ଛିଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଭାରତ ବଡ଼ ବିପଦଭିତରେ ଦେଇ ଗତିକଲା ।

ଦେଶ ବନ୍ଧା ପଡ଼ିବା ପାଇଁ ନୀୟମିତ ଚେଷ୍ଟା ଚାଲିଛି ।

ବିଦେଶୀ ରଣ ନଆଣି ଆମେ ଆମଦେଶକୁ ଚଳାଇବାପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରୁନୁ । ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ରୋଗୀ ନିଶା ସେବନ ନକଲେ ଯେପରି ଗୁଲିବାକୁ କଷ୍ଟକର ମନେକରେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଅବସ୍ଥା ସେହିପରି । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ମନେରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ - ଏ ଦେଶର ଦିନେ ସୁଦେଶୀ ଆନ୍ଦୋଳନ ଚାଲିଥିଲା ଏବଂ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବାର ଆଦର୍ଶ କଥା କୁହାଯାଇ ଥିଲା ।

ବିଦେଶୀ ଜିନିଷ ଆମଦାନୀ ପାଇଁ ଆମର ଯେଉଁ କଟକଣା ଥିଲା, ତାକୁ ଆମେ କୋହଳ କରିଦେଲେ । ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣି ଓ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ କରିଆରେ ଆମେ ବିଦେଶୀ ରଣ ଆଣୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଏ ଦୁଇଟି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା ଦ୍ୱରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ । ଏହି ଅନୁଷ୍ଠାନମାନେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ନିଜ ଖିଆଲ ଅନୁସାରେ ପରିଚଳନା କରୁଛନ୍ତି ।

୧୯୮୧ ମସିହାରେ ଭାରତ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅର୍ଥନୈତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣିକୁ ନିଜ ଦ୍ୱାର ଉଲୁଥ କଲା । ଫଳରେ ଭାରତରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ନୂତନ ଅର୍ଥନୀତି ଉପରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାରିତ ହେଲା । ଆମ ଆବଶ୍ୟକତା ଗୁଡ଼ିକୁ ବିଦେଶରୁ ବାକିରେ ଆଣିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ ଦେଲେ । ଆମକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହଯୋଗ କରିବେ ବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଲେ । ଆମେ ମରିଚିକା ପଛରେ ଧାଇଁଲୁ । ଏବେ ଦେଖିଲାବେଳକୁ ଆମେ ଏ ଜୁଆଖୋଳରେ ହାରିଯାଇଛୁ ଓ ବିଦେଶୀ ଅର୍ଥନୀତି ହାତରେ ଆମେ ବନ୍ଦୀ ପଡ଼ିଛୁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସିମତେ ରଣ ନଆଣିଲେ ଆମେ ଚଳିପାରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଭାରତ ସରକାର ବିଦେଶୀ ଶକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ଛିଡ଼ାହେବାପାଇଁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣିର କଡ଼ା ତାରିଫ୍ ରହୁଛି । ସେମାନେ ଆମ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିକୁ ଆଉ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ନୂଆ ରଣ ଦେବାକୁ ବିଶ୍ୱର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ବାସ୍ତବ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିବାପାଇଁ ସେମାନେ ଦାବି କରୁଛନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଆମ ଶାସକମାନେ ଏସବୁ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣି ଯେଉଁ ଦଲିଲ ତଥା କାଗଜପତ୍ର ପ୍ରଣୟନ କରୁଛନ୍ତି, ସେସବୁ ପଢ଼ିବାକୁ ସେମାନଙ୍କର ସମୟନାହିଁ । ଅନେକ ନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ୱାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଦେଶ କଥାକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଆତ୍ମସ୍ୱାର୍ଥ ସାଧନ ପାଇଁ ନାନା ଫାନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି । ଆମ ଅର୍ଥନୀତିରେ ନୂଆ ନୂଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ବିଦେଶୀ ଅର୍ଥନୀତିର ପ୍ରଭାବକୁ ଅଧିକ ବଢ଼ାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତଳେଇ କରି ବିଶ୍ୱର କରିବା ସତରେ ଆମଦେଶ କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି ?

ସମାକ୍ଷା ଓ ଆଲୋଚନା

ପୂର୍ଣ୍ଣନୁହେଁ ଯେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ପ୍ରେମରେ
ଭରିନା ଯା ବନ୍ଦୀନୁହେଁ ସ୍ନେହରେ

ହୃଦୟ ନାହିଁ ସେଠି ସେ ପଥର ଅଟେ
ନାହିଁ ଯାର ଦେଶପ୍ରୀତିରେ ।

(କ) ଏଇ କଥା ଆମ ଭାରତ ?

ଯିଏ ହେଉଛି ଉର୍ବର , ଶସ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳା ସିନ୍ଧୁ ନଦୀର ଦେଶ

ପେଉଁଠି ଥିଲା, ମହେଞ୍ଜୋଦାରୋ ଓ ହରପ୍ପା ଭଳି ସଂସ୍କୃତି

-ପେଉଁଠି ଥିଲେ ଚରକ ସୁଶୂତ ବାଗ୍ ଭଟ୍ଟ ଓ ଜାନକୀ

-ପେଉଁଠି ଥିଲେ ଆର୍ଯ୍ୟ ଭଟ୍ଟ ବ୍ରହ୍ମଗୁପ୍ତ

-ବରାହ ମିହିର ଓ ଭାଷ୍କର

-ପେଉଁଠି ତିଆରି ହୋଇଛି ଆଶୋକ ସ୍ତମ୍ଭ , ତାଜମହଲ

ଖ) ଭାରତର ମୌଳିକ ଭିତ୍ତିଭୂମି କ'ଣ ଥିଲା ? ଏହା କିପରି ନଷ୍ଟ ହେଲା ?

ଗ) ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବାପରେ ଐପରିବେଶିକ ଶକ୍ତିମାନେ ନୂତନ ଉପାୟରେ
କିଭଳି ଶୋଷଣ ଆରମ୍ଭକଲେ ?

ଘ) ସ୍ୱାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନ ବେଳେ କେଉଁ ଦୁଇଟି ସ୍ଥୋଗାନ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ
ଦିଆହେଉଥିଲା ?

ଙ) ବିକାଶଶୀଳ ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ କିଭଳି ବିରୋଧ
କରୁଛନ୍ତି ?

ଚ) ବହୁରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କମ୍ପାନୀ ମାଲଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥ ଜରିବାକୁ ଆମେରିକା କ'ଣ କ'ଣ କରୁଛି ?

ଛ) ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିଏ ଦେଶପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଭୋଟ ନୀତି କରିଛନ୍ତି
କାହିଁକି ?

ଜ) ସ୍ୱାଧୀନ ପର ଭାରତରେ ଦେଶର ପ୍ରକୃତ ବିକାଶ ହୋଇଛି କି ?

ଝ) ଆମସରକାର ପ୍ରତିଟି ଜିନିଷ ପାଇଁ ଧନୀ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛନ୍ତି
କିପରି ?

ଟ) ଆମ ସରକାର ବାହାରର ରଣ ଯୋଗାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥାମାନଙ୍କଠାରୁ କି କି କାମପାଇଁ
ରଣ ଆଣନ୍ତି ?

ଠ) ସରକାର ରଣ ସୁରୁବା ପାଇଁ କ'ଣ କରିବା ଦରକାର ? ତାହା ହୋଇପାରୁନି
କାହିଁକି ?

ଡ) ପୃଥିବୀର ସବୁଦେଶ ଅପେକ୍ଷା ଭାରତରେ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଆମଦାନୀ ସର୍ବାଧିକ ।

ଢ) ଆମଦାନୀ କରିବା ଦ୍ୱାରା କେବଳ ରଣ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି ।

ଣ) ଭାରତର ବର୍ତ୍ତମାନର ରଣ ଦୁଇଲକ୍ଷ କୋଟି ଟଙ୍କା , ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତି ଭାରତୀୟ
ନାଗରିକର ମୁଣ୍ଡପିଛା ରଣ ୧୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ।

ଏହି ଗଣକୁ ସୁଝିବା ପାଇଁ ଆମେ ପୁଣି ଗଣ କରୁଛୁ ଏବଂ ଏହିଭଳି ଭାବେ ଗଣର ଯନ୍ତ୍ରରେ ଛନ୍ଦିହୋଇ ପଡୁଛୁ ।

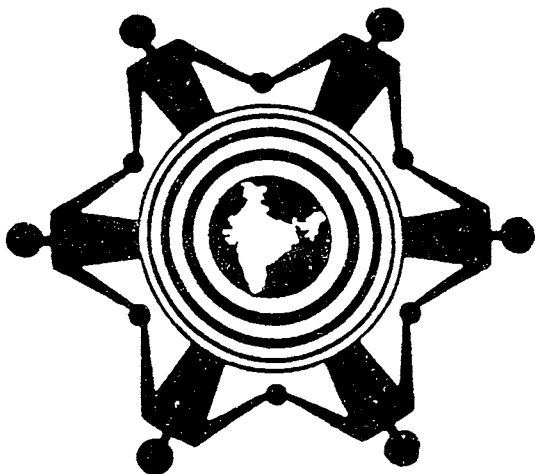
ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଗଣ ଯୋଗାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା ମାନଙ୍କର ଭାରତ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ତୁଟି ଯାଉଛି । ଦେଶର ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳତା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଛି । ଆମକୁ କିନ୍ତୁ ମନେରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏ ଦେଶରେ ଦିନେ ସ୍ୱଦେଶୀ ଆନ୍ଦୋଳନ ଶୁଲିଥିଲା, ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବାପାଇଁ ଆଜି ସମସ୍ତେ ସଚେତନ ଭାବେ ଚେଷ୍ଟାକରିବା ଦରକାର ।

ରାସ୍ତା ହେ ଲମ୍ବା ଭାଇ

ରାସ୍ତା ହେ ଲମ୍ବା ଭାଇ ମନ୍ଦିଲ ହେ ପୁର
ହିମ୍ବତ ସେ ଚଲେଙ୍ଗେ ମିଲ୍‌କେ ଜରୁର
ହମ୍ ହେ ନାଁ ଯେ ଇନ୍ସାନ, ହମ୍ ଚଲେଙ୍ଗେ ସିନାତାନ୍
କୋଇ ଡର ନେହିଁ ଜବ୍ ହମ୍ ମିଲ୍‌କେ ଚଲତେ ହେଁ
ରାସ୍ତା ହେ ଲମ୍ବା ଭାଇ
ଆଗେ ତୋ କଷ୍ଟହେ ରୋସ୍ତି ନେହିଁ
ରାସ୍ତା ନିକାଲେଙ୍ଗେ ରୁକେଙ୍ଗେ ନେହିଁ
ହମ୍ ହେ ନାଁ ଯେ ଇନ୍ସାନ, ହମ୍ ଚଲେଙ୍ଗେ ସିନାତାନ୍
କୋଇ ଡର ନେହିଁ ଜବ୍ ହମ୍ ମିଲ୍‌କେ ଚଲତେ ହେଁ
ରାସ୍ତା ହେ ଲମ୍ବା ଭାଇ - - - - -
ଭୁକେ ହେ ଥକେ ହେ କୈସେ ଚଲେଙ୍ଗେ
ସାଥା ଯୋକି ମଦତ୍ ସେ ଆଗେ ବଢ଼େଙ୍ଗେ
ହମ୍ ହେ ନାଁ ଯେ ଇନ୍ସାନ, ହମ୍ ଚଲେଙ୍ଗେ ସିନାତାନ୍
କୋଇ ଡର ନେହିଁ ଜବ୍ ହମ୍ ମିଲ୍‌କେ ଚଲତେ ହେଁ
ରାସ୍ତା ହେ ଲମ୍ବା ଭାଇ - - - - -

ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ

ଦମାଭା ଦେଶ

ଆଲୋଚନା ମାଳା

ପ୍ରସ୍ତୁତି :-

ସର୍ବଭାରତୀୟ ଜନ ବିଜ୍ଞାନ ସଂଗଠନ

ଭାରତ ସ୍ନାନ ବିଜ୍ଞାନ ସମିତି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ,

ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ

(ଅଗ୍ରାଧିକାର ଭିତ୍ତିରେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟର ପୁନର୍ବିଜ୍ଞାନ ନିରୂପଣ)

୨୦୦୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ :

“ସର୍ବେସବୁ ନିରାମୟା”- ସମସ୍ତେ ନିରୋଗ ରୁହନ୍ତୁ- ଏହା ଆମ ଭାରତ ବର୍ଷରେ ଅତି ପରିଚିତ ପ୍ରାର୍ଥନା । ସମସ୍ତଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ସୁସ୍ଥ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା । ଏଥିପାଇଁ ପୁରାକାଳରୁ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ , ମଣିଷ ନାନାଭାବରେ ଉଦ୍ୟମ କରି ଆସିଛି ।

୧୯୭୮ ମସିହା ମେ ମାସରେ ସୋଭିୟେତ ରଷିଆର ଆଲମାଆଟାରେ ଏକ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସମ୍ମିଳନୀ ବସିଥିଲା । ଏହି ସମ୍ମିଳନୀରେ ଏକ ଗୁରୁତ୍ବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ତାହା ହେଲା “ ୨୦୦୦ ମସିହାସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ । ବିଶ୍ୱସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସଂବିଧାନ ଏହି ଘୋଷଣା ଗ୍ରହଣ କଲା । ଖୁସିରକଥା ଯେ ଆମ ଭାରତ ବି ଏହି ଘୋଷଣାର ସ୍ବାକ୍ଷରକାରୀ ।

୨୦୦୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟର ଅର୍ଥ :

ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ୨୦୦୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ପୃଥିବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି ଏକ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରିବେ-ଯାହାଫଳରେ ସେ ସାମାଜିକ ଓ ଅର୍ଥନୈତିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଏକ ଫଳପ୍ରସ୍ତ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିପାରିବ । ଏହି ଜନପ୍ରିୟ ସ୍ନେହାମୟ ପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି, ଗାଁ ଗହଳିରେ ବସବାସ କରୁଥିବା ଗରିବ ଲୋକମାନେ ଯେପରି ଉତ୍ତମ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଉପଭୋଗ କରିପାରିବେ ।

୨୦୦୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ - ୨୦୦୦ ମସିହା ବେଳକୁ ପୃଥିବୀର ସବୁଲୋକଙ୍କପାଇଁ ଡାକ୍ତର ଓ ନର୍ସମାନେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟସେବା ଯୋଗାଇବେ ଓ କେହି ରୋଗ ବେମାରୀରେ ପଡ଼ିବେନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ପୃଥିବୀରେ ଥିବା ସବୁ ପ୍ରକାର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସୁବିଧା ସବୁଲୋକଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗିପାରିବ । ଫଳରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଅଧିକତର ଭଲ ରହିବ । କେବଳ ସମସ୍ତେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଲାଭକରିବେ, ତାହା ନୁହେଁ; ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାମାଜିକ ଓ ଅର୍ଥନୈତିକ ବିକାଶ କରାଯିବ ।

ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସକାଶେ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା

୨୦୦୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଯୋଗାଇଦେବାପାଇଁ “ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା” କଥା ୧୯୭୮ ମସିହାରେ, ଆଲମାଆଟାରେ ଆରମ୍ଭିତ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଚିନ୍ତା କରାଗଲା । ଯାହାର ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ଥିଲା - “ଲୋକମାନଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ହାତରେ ଅର୍ପଣ କରିବା ।”

ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବାର ନିମ୍ନଲିଖିତ କଥା ଗୁଡ଼ିକୁ ଆନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।

- ୧) ଶିକ୍ଷା - ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସମସ୍ୟା ଓ ସେସବୁର ପ୍ରତିକାର ଓ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଶିକ୍ଷା ।
- ୨) ଖାଦ୍ୟ - ଉପଯୁକ୍ତ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ଓ ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଣରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ।
- ୩) ପାନୀୟଜଳ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିବେଶ - ଆବଶ୍ୟକ ମୁତାବକ ବିଶୁଦ୍ଧ ପାନୀୟ ଜଳ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିବେଶ ପାଇଁ ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତା ଗୁଡ଼ିକୁ ଯୋଗାଇବା ।
- ୪) ମା ଓ ଶିଶୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଯତ୍ନ ଓ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ ।
- ୫) ସଂକ୍ରମକ ରୋଗ ବିରୋଧରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠେଧକ ଟିକା ।
- ୬) ସ୍ୱ୍ୟନୀୟ ସଂକ୍ରମକ ରୋଗ ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିକାର ଓ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ।
- ୭) ସାଧାରଣ ରୋଗ ଓ ଖଣ୍ଡିଆ ଖାବରା ହେଲେ ତାର ସଠିକ ଚିକିତ୍ସା ।
- ୮) ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକୀୟ ଔଷଧ ଯୋଗାଇଦେବା ।

୨୦୦୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଘୋଷଣା ଅନୁସାରେ ଆମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା କେଉଁଠି ?

୧୯୭୭ ମସିହାରୁ ୨୦୦୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଘୋଷଣା କରାଗଲାଣି । ମାତ୍ର ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅର୍ଥ ଅନୁସାରେ, ଆମ ଦେଶର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବହୁତ ପଛରେ ପଡ଼ିଛି । ଆମ ଦେଶରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଡାକ୍ତରଖାନା ଅଛି । ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଡାକ୍ତର ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏପରିକି ଅନେକ ଡାକ୍ତରଖାନା ଓ ଡାକ୍ତର , ପୃଥିବୀର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଡାକ୍ତରଖାନା ଓ ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କ ସହ ସମାନ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏହା ଆମଦେଶର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବୁଝାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଦେଶର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକେ କେତେ ସୁସ୍ଥରେ ରହିବେ, ତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି ଦେଶର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ । ଅଳ୍ପ କେତେଜଣ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସୁବିଧା ପାଇଗଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ସରକାରଙ୍କର ଜାତୀୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟନୀତି ଅନୁସାରେ - ଆମ ଦେଶର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଡାକ୍ତରଖାନା ଓ ରୋଗ ଚିକିତ୍ସା କରିବା ଭିତରେ ସୀମିତ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି

ଏହି ସୁବିଧାଟି ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ମିଳିପାରୁନି । ସମାଜର ଉପର ସ୍ତରରେ ଲୋକମାନେ ବିଶେଷଭାବରେ, ଯେଉଁମାନେ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ପାଇ ପାରୁଛନ୍ତି ।

ସ୍ବାଧୀନତା ପରେ ଆମ ଦେଶର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ଅନ୍ୟଦେଶ ପରାଧୀନ ଥିଲାବେଳେ ଆମର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା , ବ୍ରିଟିଶ ସରକାରଙ୍କ ସାମାଜିକ, ଅର୍ଥନୈତିକ ଓ ରାଜନୈତିକ ଇଚ୍ଛା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଡାକ୍ତରୀ ଚିକିତ୍ସା ବ୍ରିଟିଶସରକାରଙ୍କ ସେନାବାହିନୀ, ଓ କର୍ମଗୁରାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା । ଜନସାଧାରଣ ଏହି ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସୁବିଧାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଥିଲେ । ଆମଦେଶରେ ଥିବା ନିଜସ୍ବ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତି ଗୁଡ଼ିକ ଯଥା : ଆୟୁର୍ବେଦ, ଯୁନାନି ଓ ସିନ୍ଧ ଆଦି ଅବହେଳିତ ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଦେଶରେ, ମ୍ୟାଲେରିଆ, ଯକ୍ଷ୍ମା, ହଇଜା, ବସନ୍ତ, ଫ୍ଲୁଗ ଆଦି ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗସବୁ ପ୍ରବଳ ମାତ୍ରାରେ ହେଉଥିଲା । ଏ ସବୁ ରୋଗରେ ବହୁତ ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଥିଲେ । ପରେ ପରେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା କେବଳ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଗଲା । ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଦୌ ଧ୍ୟାନ ଦିଆ ଯାଉନଥିଲା । ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗ ବ୍ୟାପିଲାବେଳେ ଗାଁ ଗହଳିପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଯୋଗାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଉଥିଲା ।

ସ୍ବାଧୀନତା ପରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟସେବା ଯୋଗାଇ ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଶାସନ ବଦଳିବା ଅନୁସାରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ଆଖିରେ ରଖି ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ଯୋଜନାମାନ କରାଗଲା । ସାମାଜିକ ଓ ଅର୍ଥନୈତିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ସୁଧାରିବାପାଇଁ ଶିଳ୍ପ ଓ କୃଷିର ଉନ୍ନତିପାଇଁ ବି ଏକାସଙ୍ଗରେ ଯୋଜନା କରାଗଲା ।

ସମସ୍ତ ଉନ୍ନତି ମୂଳକ ଯୋଜନା ସତ୍ତ୍ବେ, ଆମ ଦେଶର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବହୁତ ପଛରେ ପଡ଼ିଛି । ଅନେକ ଡାକ୍ତର ଖାନ୍ଦା ଓ ଡାକ୍ତର ବଢ଼ିଛନ୍ତି । ଅନେକ ରୋଗ ବି ଜମିଛି । ମାତ୍ର “୨୦୦୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ” ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କଲେ ଏହା ଆଦୌ ସନ୍ତୋଷ ଜନକ ନୁହେଁ ।

ଆମ ଦେଶର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କେତେକ ତଥ୍ୟ :

୧) କେବଳ ଶତକଡ଼ା ୨୦ ଭାଗ ଲୋକ ଆଧୁନିକ ଡାକ୍ତରୀ ଔଷଧ ବ୍ୟବହାର କରିପାରୁଛନ୍ତି । ଔଷଧ କିଣିବାପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ପଇସା ନାହିଁ ।

୨) ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟସେବାରେ ଶତକଡ଼ା ୮୪ ଭାଗ ଖର୍ଚ୍ଚ ଘରୋଇ ଭାବରେ କରାଯାଉଛି ।

୩) ଶତକଡ଼ା ୪୦ ଭାଗ ପିଲା ପୁଷ୍ଟିହୀନତା ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ , ଅର୍ଥାତ୍, ଉପଯୁକ୍ତ ଖାଦ୍ୟ ଅଭାବରୁ ରୋଗରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ।

ଆମଦେଶର ଖାଦ୍ୟଉତ୍ପାଦନର ଏକ ହିସାବ ତଳେ ଦିଆଗଲା -

୧୯୬୧ ମସିହାରେ ୮୨ ନିୟୁତ ଟନ୍

୧୯୮୩ ମସିହାରେ ୧୨୪ ନିୟୁତ ଟନ୍

ଖାଦ୍ୟ ଉତ୍ପାଦନ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲୋକସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ ବଢ଼ିଛି । ତେଣୁ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଖାଦ୍ୟର ପରିମାଣ ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଏବେ କମିଛି ।

ଆଗରୁ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଥିଲା ୪୦୦ ଗ୍ରାମ ଗୁରୁତ ବା ଗହମ ଜାତୀୟ ଖାଦ୍ୟ ଓ ୬୯ ଗ୍ରାମ ଡାଲି ଜାତୀୟ ଖାଦ୍ୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଖାଦ୍ୟ ହେଲା ୩୯୨ ଗ୍ରାମ ଗୁରୁତ ବା ଗହମ ଜାତୀୟ ଖାଦ୍ୟ ଓ ୩୮ ଗ୍ରାମ ଡାଲି ଜାତୀୟ ଖାଦ୍ୟ ।

୪) ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆମଦେଶରେ ୨୩ ନିୟୁତ ଶିଶୁ ଜନ୍ମ ହେଉଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଜନ୍ମର ପ୍ରଥମ ଏକ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଥିବା ପ୍ରାୟ ୨.୫ ନିୟୁତ ଶିଶୁ ମରିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେତେ ଜଣ ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ୫ବର୍ଷ ଭିତରେ ପ୍ରତି ୯ ଜଣରେ ଜଣେ ମରିଯାଉଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରତି ୧୦ ଜଣରେ ଜଣେ ପୁଷ୍ଟିହୀନତା ରୋଗରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ।

୫) ଆମଦେଶରେ ଶତକଡ଼ା ୬୫ ଭାଗ ରୋଗ ଖାଦ୍ୟଭାବ, ଦୁଷିତ ଜଳ ଓ ପ୍ରତିଷେଧକ ଟିକା ନଦେବା ଯୋଗୁଁ ହୋଇଥାଏ ।

୬) ପ୍ରାୟ ଶତକଡ଼ା ୬୭ ଭାଗ ପ୍ରସବ, ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷା ପାଇନଥିବା ଧାର୍ଯ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହୋଇଥାଏ ।

୭) ଆମଦେଶରେ ଜଣେ ଲୋକ ହାରହାରି ମାତ୍ର ୫୭ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିଥାଏ । ନିକାରାଗୁଆ, ବ୍ରାଜିଲ, ଡିଏଚନାମ୍, ବର୍ମା, ପେରୁ ଆଦି ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ଵର ଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ବି ଏହି ବଞ୍ଚିବା କାଳ ଅଧିକ ଅଟେ ।

୮) ଖାଦ୍ୟରେ ଲୌହ ଅଂଶ ଅଭାବ ଯୋଗୁଁ ଶତକଡ଼ା ୫୦ ଭାଗ ପିଲା ଓ ଶତକଡ଼ା ୬୫ ଭାଗ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ରକ୍ତହୀନତା ରୋଗରେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ।

୯) ଶତକଡ଼ା ୬୫ ଭାଗ ଶିଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରତିଷେଧକ ଟିକା ଦିଆଯାଇପାରୁନି । ପ୍ରତିଷେଧକ ଟିକା ଦିଆଯାଇ ନଥିବାରୁ ୧.୩ ନିୟୁତ ପିଲା, ଯେଉଁ ରୋଗରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ରକ୍ଷା କରାଯାଇପାରିବ, ସେହି ରୋଗରେ ପଡ଼ି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି ।

୧୦) ଆମଦେଶରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏକ ଦୃତୀୟାଂଶ ଲୋକ ମ୍ୟାଲେରିଆ, ଫାଇଲେରିଆ ଓ କାଲାଜରରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ।

୧୧) ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆମଦେଶରେ ପ୍ରାୟ ୯୦୦,୦୦୦ ଲୋକ ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ୫୫୦,୦୦୦ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି ।

୧୨) ଆମଦେଶରେ ପ୍ରାୟ ଅଧା ନିୟୁତ ଲୋକ କୁଷ୍ଠରୋଗୀ । ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର

ଆମଦେଶରେ ପ୍ରାୟ ଆଦେଇ ଲକ୍ଷ ଆଲୋପାଥି ଡାକ୍ତର ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଶତକଡ଼ା ମାତ୍ର ୨୮ ଭାଗ ଗାଁ ଗହଳିରେ କାମ କରନ୍ତି । ଆଉ ୭୨ ଭାଗ ସହରାଞ୍ଚଳରେ କାମ କରନ୍ତି । ଗାଁ ଗହଳିରେ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ହୋଇଥିବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ିକରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର୍ମୀମାନେ ରହୁନାହାନ୍ତି । ସମୁଦାୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର୍ମୀଙ୍କ ଶତକଡ଼ା ୧୫-୨୫ ଭାଗ ମାତ୍ର ଗାଁ ଗହଳିରେ ରହନ୍ତି । ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରୁନି । ତେଣୁ ସାଧାରଣ ଲୋକେ ଘରୋଇ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିମାନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି, ଯଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ବ୍ୟବସାୟରେ ପରିଣତ ହୋଇ ଗଲାଣି । ଆର୍ଥିକ ଯିଏ ଯେପରି ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚକରିପାରିବ, ସେ ସେପରି ଗୁଣାତ୍ମକଗାନର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ପାଇପାରିବ । ଯାହାର ସମ୍ଭବ ଅଭାବ, ସେ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଛି ।

ଉପର ଆଲୋଚନାରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଆମ ଦେଶର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା ବହୁ ତଳେ ପଡ଼ିରହିଛି । ଏଥିପାଇଁ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଉ ନାହିଁ । ମିଳୁଥିବା ସ୍ୱଳ୍ପ ସମ୍ଭବରେ ପରିଶୁଳନାଗତ ଡ଼କ୍ଟର ରହୁଛି ।

ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକଥା ବିଚାର କରିବାକୁ ହେଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ଆଉଥରେ ସବୁକଥା ଚିନ୍ତାକରିବାର ସମୟ ଆସିଛି ।

ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବାର ଘରୋଇ କରଣ

ଗତ କେତେବର୍ଷ ହେଲା, ଘରୋଇ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ପାଇଁ ଅଧିକ ଉତ୍ସାହ ଯୋଗାଇଦିଆଯାଉଛି । ରୋଗ ଚିକିତ୍ସାପାଇଁ ଘରୋଇ ସଂସ୍ଥାମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଗଲାଣି । । ସରକାରୀ ଉତ୍ସାହପାଇଁ, ପଥମ କରି ଆମଦେଶରେ, ଅନେକ ବଡ଼ ବଡ଼ ବ୍ୟବସାୟିକ ଅନୁଷ୍ଠାନମାନେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କଲେଣି । ଏସବୁ ଗରିବ ଲୋକଙ୍କପାଇଁ ହୋଇନାହିଁ । ଥିଲାବଲାମାନେ ଏଥିରୁ ଉପକୃତ ହୋଇଛନ୍ତି । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଯୋଜନାରେ ସରକାରଙ୍କ ପରୋକ୍ଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ଭବରେ ଏଥିରୁ ସୂଚନା ମିଳୁଛି ।

୧୯୮୫ ମସିହାର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ -“ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଧିକାଂଶ ବିକାଶଶୀଳ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ପ୍ରଚଳିତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକ । ସର୍ବସାଧାରଣରୁ ଅଳ୍ପ ପଇସା ବା ବିନା ପଇସାରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଯୋଗାଇଦେବା ଏକ ବିଫଳ ଯୋଜନା ।” ଅନ୍ୟଭାଷାରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଏହା

ଘରୋଇ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣସମର୍ଥନ ଯୋଗାଇଛି । ଜତୀୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ନୀତି କହୁଛି ଯେ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବାପାଇଁ ସରକାରୀ ଖର୍ଚ୍ଚ ହ୍ରାସ କରାଯାଉ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇନଥିବା ସମ୍ବଳ ଯୋଗାଡ଼ କରାଯାଉ । ସେହି ଅନୁସାରେ ଯୋଜନା କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥାନୀୟ ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ସମ୍ଭାବନା ଅନୁସାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଉ ଯଦ୍ୱାରା, ଘରୋଇ ଚିକିତ୍ସକମାନେ ଉତ୍ସାହିତ ହେବେ ଓ ଘରୋଇ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସଂସ୍ଥାମାନେ ଅଧିକ ସମ୍ବଳ ବିନିଯୋଗ କରିବେ ।

ଏସବୁରୁ ଜଣାଯାଉଛି, ସରକାର ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଯୋଗାଇଦେବା ଭଳି ଏକ ଗୁରୁ ଦାୟିତ୍ୱରୁ ଓହରିଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା, ସତ୍ୟ ଯେ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା ଯେତେ ଅଧିକ ଘରୋଇକରଣ ହେବ, ଗରିବ ମଲିମୁଣ୍ଡିଆ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ପାଇବାରୁ ସେତେ ଅଧିକ ବଞ୍ଚିତ ହେବ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ଟଙ୍କା ନାହିଁ, ଏକଥା କହି ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭୁଲାଇ ପାରିବା ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସରକାର ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବରେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଅନେକ ପ୍ରବେଷ୍ଟା ସତ୍ତ୍ୱେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ବିଫଳ ହୋଇଛି । ଏବେ ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥା ଓ ଘରୋଇ ସଂସ୍ଥାମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା, ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନ କରିବାପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଉଛି । ଏଥିରୁ ଜଣାପଡୁଛି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ଯୋଗାଇଦେବାର ସାମ୍ପ୍ରତିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୁ ସରକାର ଓହରି ଯାଇଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱ ବ୍ୟାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏବେ ଠିକ୍ ଏଭଳିଆ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ ଓ ଆକ୍ରନ୍ତୀତୀୟ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠର ଅର୍ଥକୁ ଏଥିପାଇଁ ସଂକ୍ରାନ୍ତିତ କରାଯାଇଛି । ଆଗରୁ ମାଗଣାରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉଥିବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ଏବେ କେତେକ ସରକାରୀ ଡାକ୍ତର ଖାନାରୁ ଉଠାଇଦିଆଗଲାଣି । ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥାମାନଙ୍କୁ ପରିବାରକଲ୍ୟାଣ ଯୋଜନା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାପାଇଁ ଦିଆଯାଉଛି । ଫଳରେ ଅନେକ ଜୟନ୍ତୀ ଘଟଣାମାନ ଘଟୁଛି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ -ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୦ ବର୍ଷଭିତରେ, ଜନୈକ ଶିଶୁ ଚିକିତ୍ସକ ଶିବିର ପକାଇ ୨, ୫୦୧୩୭ ଜଣ ମହିଳାଙ୍କୁ ଲାପାରୋସ୍କୋପିକ୍ ଅପରେସନ୍ କରିଛନ୍ତି । ଅପରେସନ୍ ପୂର୍ବରୁ ସେ ନମ୍ବର ପକାଇ ମହିଳାମାନଙ୍କ କପାଳରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟିକର ମାରିଦେଉଥିଲେ । ଶାଘୁ ଶାଘୁ ଅପରେସନ୍ କରିବାପାଇଁ ସେ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ସ୍କୁଲ ବାରଣ୍ଡାରେ ଧାଡ଼ିକରି ସଜେଇ ରଖୁଥିଲେ । ଏହା କ'ଣ ମାନବୋଚିତ ବ୍ୟବହାର ? ଏପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ ସଂଖ୍ୟା ହ୍ରାସ କରିବା ନାରେ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଷ୍ଟେଲିକୁ ବଳି ପକାଇଲାପରି ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉ ନାହିଁକି ?

ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ଏକ ସାମଗ୍ରିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ଅଭାବ

ଲୋକମାନଙ୍କର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ, ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟସେବା ପାଇଁ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ଅନେକ ଭାବରେ ନିର୍ଭରକରେ । ଏବେ କିନ୍ତୁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟସେବା ସାମାଜିକ ଓ ଅର୍ଥନୈତିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରାଯାଉଛି । ଏଥିପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ, କର୍ମ ସଂସ୍ଥାନ, ରୋଜଗାରର ସୁଯମ ବଣ୍ଟନ, ସୁସ୍ଥ ପରିବେଶ, ପାନୀୟଜଳ ଯୋଗାଣ, ରହିବା ଉପଯୋଗୀ ଘର ଇତ୍ୟାଦି ଏକ ସାମଗ୍ରିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଆଲମାଆଟା ଘୋଷଣାରେ ବିଚାର କରାଯାଇଛି ।

ଆଲମାଆଟା ଘୋଷଣା ଅନୁସାରେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟହେଉଛି, ଶାରୀରିକ, ମାନସିକ ଓ ସାମାଜିକ ସୁସ୍ଥତା । ଏହା କେବଳ ନିରୋଗ ବା ସୁସ୍ଥ ଓ ସକ୍ଷମ ଶରୀରକୁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ମଣିଷର ମୌଳିକ ଅଧିକାର । ଯେତେତରୁର ସମ୍ଭବ, ଏକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଲାଭ କରିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ଏଥିପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବିଭାଗ ବ୍ୟତୀତ ଆହୁରି ଅନେକ ସାମାଜିକ ଓ ଅର୍ଥନୈତିକ ବିଭାଗ ଗୁଡ଼ିକର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ଉପରୋକ୍ତ ସଂଜ୍ଞାରୁ ଏହା ବୁଝାପଡୁଛି ଯେ, ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ କେବଳ, ଡାକ୍ତର, ରୋଗ ଓ ଔଷଧ ଭିତରେ ସୀମିତ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମଦେଶରେ ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା, ରୋଗ ଚିକିତ୍ସା ଉପରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ଆସିଛି ।

ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟସେବାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅଣାଯାଇପାରିବ କିପରି ?

ରୋଗ ନିରାକରଣ ଓ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟର ଉନ୍ନତି ଦିଗରୁ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ନଦେଲେ, ଭାରତ ଭଳି ଦେଶରେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସେବାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବା ଅସମ୍ଭବ । ଅଧିକାଂଶ ରୋଗ ହ୍ରାସ କରିହେବ ଯଦି ଆମେ --

- ୧) ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ପିଇବାପାଣି ଯୋଗାଇ ପାରିବା ।
- ୨) ଆବଶ୍ୟକ ମୁତାବକ ଉପଯୁକ୍ତ ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇ ପାରିବା ।
- ୩) ସବୁପିଲାଙ୍କୁ ପ୍ରତିକ୍ଷେପକ ଟିକା ଦେଇପାରିବା ।
- ୪) ସାଧାରଣ ରୋଗ ଗୁଡ଼ିକ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବା ।
- ୫) ସୁସ୍ଥ ଓ ନିର୍ମଳ ପରିବେଶ ଯୋଗାଇ ଦେଇପାରିବା ।

ହିସାବ କରାଯାଉଛି ଯେ - ତରଳ ଝାଡ଼ାରୋଗ, ଆକ୍ରିକ ଜ୍ୱର ଆଦି ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗଦ୍ୱାରା, ବର୍ଷକୁ ପ୍ରାୟ ୬୩ ନିୟୁତ କାମ ଦିନ ନଷ୍ଟ ହେଉଛି । ରୋଗ

ଚିକିତ୍ସା ବାବଦରେ ଟଙ୍କାଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି । ରୋଗରେ ପଡ଼ିବାପୋଗୁଁ ଦେଶର ଉତ୍ସାଦନ କମୁଛି । ଏସବୁ ହିସାବ କଲେ ଦେଖାଯାଉଛି, ଏଥିପାଇଁ ଦେଶରେ ପ୍ରାୟ ୯୦୦ କୋଟି ଟଙ୍କା କ୍ଷତି ହେଉଛି । ଏହି କ୍ଷତି ହେଉଛି, ସମୁଦାୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ଥିବା ଅର୍ଥ ବରାଦର ଶତକଡ଼ା ୫୦ ଭାଗ ।

ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସର୍ବନିମ୍ନ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସୁବିଧା ଲୋକମାନଙ୍କପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇବାପାଇଁ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିନାହିଁ । ୧୯୮୨ ମସିହା ସରକାରୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟନୀତି ଅନୁସାରେ ଗାଁମାନଙ୍କରେ ଶତକଡ଼ା ମାତ୍ର ୩୧ ଭାଗ ଲୋକଙ୍କପାଇଁ ପିଇବା ପାଣି ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଶତକଡ଼ା ମାତ୍ର ୦.୫ ଭାଗ ଲୋକ ସାଧାରଣ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିବେଶ ପାଇପାରିଛନ୍ତି । ସହରାଞ୍ଚଳରେ ମଧ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ତଦନୁରୂପ । ଜାତୀୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ ଅନୁଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ହୋଇଥିବା ସର୍ବେକ୍ଷଣ ଅନୁସାରେ ସହରାଞ୍ଚଳର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଗାଁ ଗହଳିର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅବସ୍ଥାଠାରୁ ଅଧିକ ଖରାପ ଅଟେ ।

ରୋଗ ନିରାକରଣ ପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲୋଡ଼ା । ଏଥିପାଇଁ କଅଣ କରାଯାଇପାରିବ ? ନିମ୍ନୋକ୍ତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଆମେ ଅନେକ କିଛି ବୁଝିପାରିବା । ୧୯୪୦ ମସିହାରେ ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗପାଇଁ ଔଷଧ ବାହାରିଲା । କିନ୍ତୁ ୨୦ ବର୍ଷ ଆଗରୁ ବ୍ରିଟେନରେ ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ରହିବା ଘରର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଗଲା ଏବଂ ଦେଖାଯାଇଥିଲା ଯେ ବ୍ରିଟେନରୁ ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗ ପ୍ରାୟ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ଔଷଧ ବାହାରିବାର ପ୍ରାୟ ୫୦ ବର୍ଷ ପରେ ବି ପ୍ରତିବର୍ଷ ଭାରତରେ ଅଧାନିମ୍ନତ ଲୋକ ଯକ୍ଷ୍ମାରୋଗରେ ପଡ଼ି ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ରୋଗ ନିରାକରଣପାଇଁ ଔଷଧ ଓ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ ସାଧାରଣ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିବେଶ ଅଧିକ ଜରୁରୀ ଅଟେ ।

ଆମଦେଶରେ ସମ୍ବଳର ଅଧିକ ଭାଗ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି । ରୋଗନିରାକରଣ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଉନ୍ନତି ଦିଗଟିକୁ ଯେତିକି ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯାଉନାହିଁ, ତାଠାରୁ ଅଧିକ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯାଉଛି, ରୋଗ ଚିକିତ୍ସା କରିବା ଉପରେ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ରାଜନୈତିକ ପ୍ରଭାବ ରହୁଛି । ଅନେକ ସମୟରେ ଶାସକ ଦଳର ଇଚ୍ଛା ଓ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ସମ୍ବଳ, ଲୋକବଳ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉଛି ଓ ଆଧୁନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ କୌଶଳକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଛି ।

ସାମାଜିକ ଅର୍ଥନୈତିକ ଆଦି ସବୁଦିଗକୁ ଆଖିରେ ରଖି-ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ଏକ ସାମଗ୍ରିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଓ ଉଚ୍ଚତର ଚିନ୍ତାଧାରା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଯୋଜନାରେ ଏହାର ଅଭାବ ଦେଖାଯାଉଛି ।

ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବ୍ୟବସ୍ଥା

୧୯୭୭ ମସିହାରେ ଗ୍ରାମାଭିମୁଖୀ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଯୋଜନା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏହି ଯୋଜନାର ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ଅଟେ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ତଳସ୍ତରପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚାଇବାପାଇଁ ଏହାକୁ ତିନିସ୍ତରରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

୧) ପ୍ରଥମ ସ୍ତର ହେଉଛି ଗାଁ ସ୍ତର - ଏଥିରେ ଦୁଇଟି ଯୋଜନା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ

କ) ଯଥା - ଗୋଷ୍ଠୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର୍ମୀ (Community Health Workers)

ଖ) ସମନ୍ୱିତ ଶିଶୁ ବିକାଶ ଯୋଜନା (ICDS)

୨) ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ତର ହେଉଛି - ଉପ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର

ପ୍ରତି ୫୦୦୦ ଲୋକଙ୍କପାଇଁ ଏକ ଉପସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ଥାଏ । ଉପ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର, ଜଣେ ପୁରୁଷ ବହୁମୁଖୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର୍ମୀ (Male -Multi purpose worker) ଓ ଜଣେ ମହିଳା ବହୁମୁଖୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର୍ମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା (Female-Multi-purpose worker) ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଏ ।

୩) ତୃତୀୟ ସ୍ତର- ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର -ପ୍ରତି ୫୦,୦୦୦ ଲୋକଙ୍କପାଇଁ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ଥାଏ । ପ୍ରତି ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ ୩ ଜଣ ଡାକ୍ତର ଥାନ୍ତି । ଓଡ଼ିଶାରେ ଆଗରୁ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ରରେ ତିନିଜଣ ଡାକ୍ତର ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ମାତ୍ର ୨ଜଣ ଡାକ୍ତର ରହିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ।

- ଜଣେ ମହିଳା ଡାକ୍ତର ଓ ଦୁଇଜଣ ପୁରୁଷ ଡାକ୍ତର । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ସହାୟକ କର୍ମଚାରୀମାନେ ଥାଆନ୍ତି ।

- ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ, ମଳ ମୁତ୍ର କଫ ଆଦି ପରୀକ୍ଷା କରିବାପାଇଁ ସୁବିଧା ଥାଏ । ଛୋଟ ଧରଣର ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ଆଦି କରିବାପାଇଁ ବି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥାଏ । ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ଟ୍ରେନିଂ ଦିଆଯାଏ , ରେକର୍ଡ୍ ପତ୍ର ରଖାଯାଏ ଏବଂ ନାନା ପ୍ରକାର ଜାତୀୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ସଂପର୍କ ରଖାଯାଏ ।

ଏହି ତିନିସ୍ତରର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା, ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବା ପହଞ୍ଚାଇବା । ଏହା ବାଦ୍ ଅନେକ ଜାତୀୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନ ରହିଛି, ଯାହା ସହିତ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସଂପର୍କ ରହିଥାଏ । ଏହି ଜାତୀୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଯୋଜନାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱାଧୀନଭାବରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳନା କରାଯାଏ । ଏହି କର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଚିକାଦାନ, ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ, ଯକ୍ଷ୍ମାନିରାକରଣ, ମ୍ୟାଲେରିଆ

ନିରାକରଣ, କୁଷ୍ଠ ରୋଗ ନିରାକରଣ, ଅନ୍ଧତ୍ୱ ନିରାକରଣ, ସମନ୍ୱିତ ଶିଶୁ ବିକାଶ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଇତ୍ୟାଦି ।

ସ୍ୱଳ୍ପ ସମ୍ବଳ ଓ ସୁକ୍ଷମ ବଣ୍ଟନର ଦୃଷ୍ଟିପାଞ୍ଚ ହେଉଥିବା ଅସୁବିଧା

ଆଗରୁ ଆମେ ଆଲୋଚନା କରିଛୁ ଯେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ମୁତାବକ ଅର୍ଥ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉ ନାହିଁ । ମିଳୁଥିବା ଅର୍ଥ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ବଣ୍ଟା ହୋଇ ପାରୁନି । ଏଥିପାଇଁ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଯୋଜନାରେ ଅନେକ ଅସୁବିଧା ଦେଖାଯାଉଛି । ସରକାରୀ ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ - ଗାଁମାନଙ୍କରେ ଜନସଂଖ୍ୟା ଅନୁପାତରେ ମାତ୍ର ଶତକଡ଼ା ୫୦ଭାଗ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲିଯାଇପାରିଛି । ଏହି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ରମାନଙ୍କରେ ଦରକାର ମୁତାବକ ଡାକ୍ତର ଓ କର୍ମଚାରୀ ରଖାଯାଇପାରୁନି ।

ଗାଁ ଗହଳିରେ ରହିବାପାଇଁ ଡାକ୍ତରମାନେ ଆଗ୍ରହୀ ହେଉନାହାନ୍ତି । ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ରହିବାପାଇଁ ସର୍ବନିମ୍ନ ସୁବିଧା ନାହିଁ । ଦେଖାଯାଉଛି, କୁଆଡୁ କିଛି ନମିଳିଲେ, ଡାକ୍ତରମାନେ ଗାଁକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟସେବାର ଗୁଣାତ୍ମକମାନ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରର ପରିଗ୍ରହନ, ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କ ଅଭିପ୍ରେରଣା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଡାକ୍ତରମାନେ ଗାଁ ଗହଳିରେ କାମ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନକରିବା ହେଉଛି, ଆମ ଡାକ୍ତରୀ ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଦୃଷ୍ଟି । ମେଡିକାଲ କଲେଜମାନଙ୍କରେ ରୋଗ ଚିକିତ୍ସାଉପରେ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ସହକାରେ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଏ । ଅଧିକାଂଶ ଡାକ୍ତରୀ ପାଠ, ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କର ଅନୁଭୂତି, ପରୀକ୍ଷା ଓ ନିରୀକ୍ଷା ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ । ଏଣୁ ଆମଦେଶର ଗାଁ ଗହଳିର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ପଡ଼ାଯାଉଥିବା ଡାକ୍ତରୀ ବିଦ୍ୟାଠାରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ ।

ରୋଗର ନିଦାନ ନିରୂପଣ କରିବା ପାଇଁ ମେଡିକାଲ କଲେଜରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଉଚ୍ଚତ ଯନ୍ତ୍ର ସରଞ୍ଜାମ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥାଏ । ଡାକ୍ତରୀ ଛାତ୍ର ଏଥିରେ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗାଁ ଗହଳିରେ ଥିବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଏସବୁ ମିଳିନ ଥାଏ । ମେଡିକାଲ କଲେଜରୁ ପାସ୍ କରିଆସିଥିବା କଣେ ଉଦ୍ୟମ୍ବାନ ଡାକ୍ତର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ରରେ ପହଞ୍ଚି ହତାଶ ହୋଇପଡ଼େ । ରୋଗ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ସୁଦକ୍ଷ ହୋଇପାରେନି ।

ଡାକ୍ତରୀ ଛାତ୍ରମାନେ ବଡ଼ ବଡ଼ିଆ ଆଦିବ କାଉଦାରେ କଲେଜରେ ପଢ଼ିଥାନ୍ତି । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଗାଁ ଗହଳିରେ ଏସବୁପାଇଁ ଆବୌ ସୁଯୋଗ ମିଳେ ନାହିଁ । ଅଧିକାଂଶ ଡାକ୍ତରୀ ଛାତ୍ର ଥିଲାବାଲା ପରିବାରରୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ଅଧିକାଂଶଙ୍କ

ଘର ସହରାଞ୍ଚଳରେ । ଏମାନଙ୍କପାଇଁ ଗାଁ ଗହଳୀରେ ରହିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡ଼େ । ଏପରିକି ଅନେକ ସମୟରେ ଦେଖାଯାଇଛି, ଯେତେବେଳେ ଡାକ୍ତରୀ ଗୁଜିରୀ ସହଜରେ ମିଳେ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଡାକ୍ତରମାନେ ଗାଁ ଗହଳୀକୁ ଯାଇ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଗୁଜିରୀ କରିବାକୁ ଅନିଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ।

ଏପରିସ୍ଥିତିକୁ ସୁଧାରିବାପାଇଁ ଦୁଇଟି ବିଗରୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

୧) ଡାକ୍ତରୀ ପାଠ୍ୟକ୍ରମର ପରିବର୍ତ୍ତନ

ଯେଉଁମାନେ ଡାକ୍ତରୀ ପଢ଼ିବାକୁ ପ୍ରବେଶିକା ପରୀକ୍ଷା ଦେବେ, ସେମାନଙ୍କ ମନୋଭାବକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ବଜ୍ରସିଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ । ଏପରି ପରୀକ୍ଷା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯଦ୍ୱାରା ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରୁ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ଡାକ୍ତରୀ ପଢ଼ିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇବେ ।

୨) ଗାଁ ଗହଳୀରେ କାମ କରିବାକୁ ଯେଉଁ ଡାକ୍ତରମାନେ ଯିବେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକ ପ୍ରୋତ୍ସାହନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଡାକ୍ତରମାନେ ସେବାକରିବାପାଇଁ ଗାଁ ଗହଳୀକୁ ଗୁଲିଯିବେ, ଏପରି ଚିନ୍ତା କରିବା ଅବାସ୍ତବ ଅଟେ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଡାକ୍ତର ଓ ଔଷଧଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ବୋଲି ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାରଣା ରହିଛି । ଏଭଳି ଧାରଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ ।

ଡାକ୍ତରୀ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ପାରିଲେ, ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାୟନ ହୋଇପାରିବ । କାରଣ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଡାକ୍ତରୀ ବିଦ୍ୟା ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କପାଇଁ ରହସ୍ୟମୟ ହୋଇ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ, ଡାକ୍ତରୀ ତଥା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରଶାସକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏକ ନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ୱାର୍ଥ ରହିଛି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସେମାନେ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଜ୍ଞାନକୁ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୋଲିଦେବା ପାଇଁ ରାଜି ହୋଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି । କାରଣ ଏହାଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ପଦମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ଅନେକ ଆଞ୍ଚ ଆସିବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ।

ପରିଗୁଳନାଦୃଷ୍ଟିରୁ ଗ୍ରାମାଭିମୁଖୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭିତରେ ରୋଗ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେଉନାହିଁ । ଏ ଗୁଡ଼ିକ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପରିଗୁଳନାଧୀନ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ଫଳରେ ଅନେକ ସମୟରେ ତଳ ସ୍ତରରେ ଅନେକ କାମ, କେବଳ ଦୋହରା ହେଉଛି । ଏଥିପାଇଁ ଯେତିକି ମାନବ ସମ୍ବଳ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାଧନ ଅଛି ସେସବୁର ଉଚିତ ବ୍ୟବହାର ହୋଇପାରୁନି । ତେଣୁ ସମସ୍ତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ପରିଗୁଳନା, ଗ୍ରାମାଭିମୁଖୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ପରିଗୁଳିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ସହଯୋଗ

“ଲୋକମାନଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ହାତରେ ଅର୍ପଣ କରିବା”
ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସ୍ଳୋଗାନଟି ଅତି ପରିଚିତ ହୋଇଗଲାଣି । ସମସ୍ତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଛନ୍ତି ଯେ, ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ ନକଲେ, ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ କଥା ଚିନ୍ତା କରିହେବନି । ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଏହି ଯେ, ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ହାତରେ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟକୁ ଅର୍ପଣ କରିବା - ଏ କଥାଟିକୁ କେହି ଠିକ୍ ଭାବରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିନାହାନ୍ତି । ଅନେକ ବୁଝନ୍ତି, ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସମସ୍ତେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସୁବିଧା ଲାଭ କରିପାରିବେ ।

ଜନସାଧାରଣ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟସୁବିଧା ଓ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅବଗତ ହୋଇ, ସେମାନଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଆବଶ୍ୟକ । ନିଜ ଅଂଚଳରେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସୁବିଧା ଆବଶ୍ୟକ, ତାହା ଜନସାଧାରଣ ନିଜେ ବିଚାର କରି ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଦରକାର । ଏସବୁପାଇଁ, ଦୃଢ଼ ରାଜନୈତିକ ସଜ୍ଜା ଆବଶ୍ୟକ । ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ, ସେମାନଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରିବାକୁ ହେଲେ, ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତି ଗୁଡ଼ିକ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ଏହାର ଦାୟିତ୍ବ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ସେଥିପାଇଁ ଆଜିଠାରୁ ଯତ୍ନଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରି ନହେଲେ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଶେଷ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆଜିହିଁ ଆମକୁ ଆମ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ କିପରି ନିରୋଗ ରହିବେ, ସୁଖରେ ବଞ୍ଚିବେ, ସେଥିପାଇଁ, ଯୋଜନା କରିବାକୁ ହେବ ।

ନାରୀ ଓ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ

ନାରୀର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଅର୍ଥ ସାଧାରଣତଃ ସମସ୍ତେ ଧରିନିଅନ୍ତି ଗର୍ଭଧାରଣ, ପିଲାଜନ୍ମ ଓ ପିଲାର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଗର୍ଭନିରୋଧ, ଗର୍ଭପାତ ଇତ୍ୟାଦି । ଗର୍ଭଧାରଣ କରି ପିଲା ଜନ୍ମ କରିବା ନାରୀର ଭୂମିକା ବୋଲି ଅନେକଙ୍କରମତ । ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବି ଏହି ଧାରଣାର ଅନେକ କିଛି ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଛି । ଉପରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିବା ସ୍ତ୍ରୀରୋଗ ବା ସମସ୍ୟାକୁ ନେଇ ସାରା ପୃଥିବୀରେ ନାନା ପ୍ରକାର ଔଷଧ ବାହାର କରାଯାଇଛି । ଏଭଳି ଔଷଧସବୁ ବାହାରୁଛି ଯାହା ଉପରେ କୌଣସି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବା ସହଜ ହେଉନାହିଁ ।

ଭାରତଭଳି ଦେଶରେ ଏଭଳି ଯୁକ୍ତି ବାରମ୍ବାର ଉଠୁଛି ଯେ ନାରୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଖରାପ ହେବାର କାରଣ ପିଲାଜନ୍ମ ସହ ଜଡ଼ିତ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଯେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିତ୍ତିହୀନ ତାହା ନିମ୍ନୋକ୍ତ ତଥ୍ୟରୁ ଜଣାପଡ଼େ । ୯ ବର୍ଷ ବୟସ ଭିତରେ ଅଧିକ ଝିଅପିଲା ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି । ପ୍ରଜନନ କ୍ଷମ ବୟସରେ ଗର୍ଭଧାରଣ ଓ ସେହିଭଳି କାରଣରୁ ମାତ୍ର ଶତକଡ଼ା ୧୧ ଭାଗ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥାନ୍ତି । ଅନେକ ଜାଗାରେ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ଜଣା ଯାଇଛି ଯେ ଅଧିକାଂଶ କନ୍ୟା ଶିଶୁ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ଜନିତ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ । ଏକଥା ବି ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ମିଳୁଥିବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସୁବିଧାକୁ ବହୁତ କମ୍ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ।

ଏସବୁ କାରଣ ଜାଣିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆମେ ନାରୀର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ଗର୍ଭଧାରଣ ଓ ପ୍ରସବ ଜନିତ ସମସ୍ୟା ଉପରେ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛୁ । ଏଥିପାଇଁ ସ୍ତ୍ରୀରୋଗ ଓ ପ୍ରସୂତି ବିଭାଗମାନ ଖୋଲା ଯାଇଛି । ମହିଳା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଖୋଲିଲା ପରି ମହିଳା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଆମ ସମାଜରେ ଖୋଲାଯାଇନାହିଁ । ମହିଳା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର୍ମୀଙ୍କୁ ଆମେ ନୀଚ ନଜରରେ ଦେଖୁଛୁ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଏ.ଏନ୍.ଏମ୍. ବା ସହାୟକ ନର୍ସ ଭାବରେ ବୋଲି କହୁଛୁ । ଏ ମନୋବୃତ୍ତିର ନିହାତି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକ ।

କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ ଆମକୁ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରେ ଅଧିକ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏ ଦିଗରେ ନାହିଁ ନଥିବା ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲାଣି । ପ୍ରଥମ ପଞ୍ଚବାର୍ଷିକ ଯୋଜନାରେ ଏବାବଦରେ ମାତ୍ର ୦.୧୪ କୋଟି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯାଇଥିବା ବେଳେ ପଞ୍ଚମ ଯୋଜନାରେ ୪୦୯ କୋଟି, ୬ଷ୍ଠ ଯୋଜନାରେ ୧୪୨୪ କୋଟି ଓ ସପ୍ତମ ଯୋଜନାରେ ୩୨୫୬ କୋଟି ଟଙ୍କା କରାଗଲାଣି । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଗତ ଦଶବର୍ଷ ହେଲା ଶିଶୁଜନ୍ମ ହାର କମିନାହିଁ । ପ୍ରାୟ ୧୦୦୦ରେ ୩୦ ଆଗଭଳି ସ୍ଥିର ଅଛି । ତେଣୁ ଟଙ୍କା ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବାଟା ଉଚିତ୍ ହୋଇଛି ବୋଲି ଆମେ କିପରି କହିପାରିବା ।

କେବଳ ବୈଜ୍ଞାନିକ କୌଶଳ ହାସଲ କଲେ ଏଭଳି ସମସ୍ୟା ସବୁ ସାମାଧାନ ହୋଇଯିବନି । କାରଣ ଏସବୁ ସମସ୍ୟା ସାମାଜିକ ଅର୍ଥନୈତିକ ସମସ୍ୟାସହ ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗୀଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ଏଥିପାଇଁ ସାମାଜିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁଣି ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ଯାହାକି ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଠିକ୍ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁନାହିଁ । ଗ୍ରାମ୍ୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଅନେକ ଦିଗ ଗୁଡ଼ିକ ସହ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ମଧ୍ୟ ସଂହତି ରହିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଜନ୍ମ ନିରୋଧ ବ୍ୟବସ୍ଥା :

ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁପ୍ରକାର ପ୍ରଗୁର ସତ୍ତ୍ୱେ ଜନ୍ମ ନିରୋଧ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସମାଲୋଚିତ ହେଲାଣି । ଜନ୍ମ ନିରୋଧ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅନେକ ଜଳ ବିନିଯୋଗ ଓ ଆଧୁନିକ ଡାକ୍ତରୀ ବିଦ୍ୟାର କୌଶଳ ଉପଯୋଗ କରାଯିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଶିଶୁ ଜନ୍ମହାର, ଆଶାନ୍ୱରୁପ କମି ନାହିଁ । ଅଧିକ ଶିଶୁ ଜନ୍ମ ହାରର କାରଣ ଅନେକ, ଯଥା - ଅଧିକ ଶିଶୁ ମୃତ୍ୟୁହାର, ନାରୀଶିକ୍ଷାର ଅଭାବ, ଗରୀବ ପରିବାରରେ ଅର୍ଥନୈତିକ ସମସ୍ୟା । ଶିଶୁଜନ୍ମହାର କମିଲେ ଅର୍ଥନୈତିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଉନ୍ନତି ହେବ ବୋଲି ଜନସଂଖ୍ୟା ପରିସଂଖ୍ୟକମାନେ କହୁଛନ୍ତି । ମାତ୍ର କଥାଟା ଓଲଟା ଦେଖାଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଅର୍ଥନୈତିକ ଅବସ୍ଥା ଉନ୍ନତ ସେହିମାନଙ୍କର ଶିଶୁ ଜନ୍ମହାର କମ୍ । ଆମଦେଶର କେରଳ ରାଜ୍ୟରେ ଶିଶୁ ଜନ୍ମହାର ସବୁଠାରୁ କମ୍ । ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରଥମେ ଭୂସଂସ୍କାର କରାଯାଇଥିଲା ଓ ଏଠାରେ ସାକ୍ଷରତା ହାର ଦେଶର ସବୁରାଜ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ । ସବୁ ଜାଣିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ ନାଁରେ ଜନ୍ମ ନିରୋଧ ଉପରେ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ନିୟୋଗ କରାଯାଉଛି । ନାରୀ ଓ ପ୍ରଜନନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଉପରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦେଇ କାମ କରୁଛି । ପ୍ରଜନନ କମାଇବା ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନର କୌଶଳମାନ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଛି । ସବୁଠାରୁ ନିରାପଦ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଉଥିବା ଜନ୍ମନିରୋଧ ଉପାୟଟିକୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ପୁଣି କେତେବର୍ଷପରେ ସେହି ଉପାୟଟି ନିରାପଦ ନୁହେଁ ବୋଲି ଜଣାପଡୁଛି ।

ହରମୋନରୁ ହେଉଥିବା ଜନ୍ମ ନିରୋଧ ଔଷଧ :

ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁ ଜନ୍ମ ନିରୋଧକ ହରମୋନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ବାହାରିଲା ତାହା ସ୍ତ୍ରୀ ହରମୋନରୁ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ପ୍ରୋଜିଷ୍ଟେରନ ଓ ଇଷ୍ଟ୍ରୋଜେନ । ଅଲଗା ଅଲଗା ଭାବରେ ବା ଏକାଠି ମିଶିଲେ ଉଭୟ ଜନ୍ମନିରୋଧକ ଔଷଧ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଅନ୍ତି । ଏଗୁଡ଼ିକ ପିଲ୍ ନାମରେ ଜଣାଶୁଣା । ଆଜକୁ ପ୍ରାୟ ଦୀର୍ଘ ୩୦ ବର୍ଷ ହେଲା ଏହି ପିଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇ ଆସୁଛି, ମାତ୍ର ଏବେ ଜଣାପଡୁଛି ଏହିବର୍ତ୍ତିକା ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଦୀର୍ଘସ୍ତ୍ରୀ କୁପ୍ରଭାବ ଶରୀର ଉପରେ ରହୁଛି । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଗଲା ସେତେବେଳେ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ପିଲ୍ ହେଉଛି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ବାହାରୁଥିବା ହରମୋନ ଭଳି । ମାତ୍ର

ଏହାର ବି ଖରାପ ପ୍ରଭାବ ରହିଛି, ଯଥା - ମାନ୍ଦା ଲାଗିବା, ଯକୃତ୍ ସମସ୍ୟା ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା, ଓଜନବୃଦ୍ଧି, ଉଚ୍ଚ ରକ୍ତଚାପ, ଧମନୀ ଓ ଶିରରେ ରକ୍ତ ଜମାଟ ବାନ୍ଧିବା ଦୁର୍ବଳହେବା, ମୁହଁରେ ଦାଗ ବାହାରିବା ଇତ୍ୟାଦି । ପ୍ରମାଣ ମିଳିଲାଣି ଯେ ଏହି ବଟିକା ଅଧିକ ଦିନ ବ୍ୟବହାର କଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ସ୍ତନ କର୍କଟ ଦେଖାଯାଉଛି ।

ଆଗରୁ ଏହି ବଟିକା ଅଧିକ ‘ମାତ୍ରା’ ବିଶିଷ୍ଟ ହେଉ ଥିଲା । ଅନେକ ଦେଶ ଏଥିପାଇଁ ବିରୋଧ କଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ବଟିକାରେ ଆଗ ଅପେକ୍ଷା ବହୁତ କମ୍ ପରିମାଣରେ ହରମୋନ୍ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାର କଥା ଯେ ଏହି ବଟିକାର ‘ମାତ୍ରା’ କେତେ ହେବା କଥା ତାହା ଏତେଦିନପରେ ଜଣାପଡ଼ିଲା । ଅର୍ଥାତ୍ ଏତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏତେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ସେହି ଭୁଲ୍ ‘ମାତ୍ରା’ର ବଟିକାକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ନୂଆ ନୂଆ ରକମର ହରମୋନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ବାହାରିଲାଣି । ଏଥିରୁ କରି ଦୁଇଟି କଥା ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଛି । ଗୋଟିଏ ହେଲା କେତେକ ପ୍ରକାରର ହରମୋନ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତି, ମାତ୍ର ଅଳ୍ପ କେତେ ସପ୍ତାହରୁ ଆରମ୍ଭକରି ୨ ୩ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାମ କରି ତାପରେ ଆଉ କାମ କରେନି । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଏସବୁର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ବା ପରେ ପରେ ଏସବୁର କୁ ପ୍ରଭାବପାଇଁ ଡାକ୍ତରୀ ପରାମର୍ଶ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି । ଏଥିରୁ କେତୋଟିର ଉଦାହରଣ ହେଲା ବେଙ୍ଗଲ୍, ଡିପୋଟ ପ୍ରୋଭେରା, ନରପ୍ଲାଷ୍ଟ ଇତ୍ୟାଦି । ଆଗରୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିବା ସାଧାରଣ ଜନ୍ମ ନିରୋଧ ବଟିକାର ଯେଉଁ ଯେଉଁ କୁ ପ୍ରଭାବ ଦେଖାଯାଇଥିଲା ଏହି ନୂଆ ବଟିକାରେ ମଧ୍ୟ ସେହି କୁ ପ୍ରଭାବ ଦେଖାଗଲା । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଥକ୍ୟ ହେଲା ଏ ନୂଆ ବଟିକା ଥରେ ବ୍ୟବହାର କଲେ ତା’ର ପ୍ରଭାବ ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଶରୀରରେ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ତା’ର କୁ ପ୍ରଭାବକୁ ଜାଣିପାରି ତାକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଗୁରୁଲେ ମଧ୍ୟ ହଠାତ୍ ଦେହ ଭିତରୁ ତା’ର କୁପ୍ରଭାବ ଦୂରକରି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ହରମୋନ ପ୍ରସ୍ତୁତିକୁ ବ୍ୟବହାର କଲେ ଭଲ ଭାବରେ ଡାକ୍ତରୀ ପରାମର୍ଶ ଲାଭ କରିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଅତି ଦୁଃଖର କଥା ଏହି ଯେ ଆମର ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ଗୁଡ଼ିକରେ ଯେଉଁଠାରେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଏହାକୁ ବହୁଳ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି ସେଠାରେ ଡାକ୍ତରୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବାର ଅଭାବ ରହିଛି, ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ହରମୋନ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ପରୀକ୍ଷା ଯେତେବେଳେ ଏକ ସହରାଞ୍ଚଳରେ କରାଯାଇଥିଲା, ଦେଖାଗଲା ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତା’ର ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଯନ୍ତ୍ର ନିଆଯାଇପାରିନି । ଯଦି ଏକ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ଏପରି ହେଉଛି ତେବେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ କଥା ଆମେ କ’ଣ ଭାବିବା ?

ଅନ୍ତଃ ଗର୍ଭାଶୟ ଜଳୁ ନିରୋଧ ପଦ୍ଧତି :

(ଆଇ.ୟୁ.ଡି) ଆଇ.ୟୁ.ଡି. କହିଲେ ସମସ୍ତେ ବୁଝନ୍ତି କପରଟି ବା ଲୁପ୍ । ପ୍ରଥମେ ଏହା ଜର୍ମାନରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ଏବଂ ଏକ ଧାତୁରେ ତିଆରି । ତା'ଉପରେ ତମ୍ବା ତା'ରର ଆସ୍ତରଣ ଥାଏ । ଏହାକୁ ଅତି ସହଜରେ ଗର୍ଭାଶୟ ଭିତରେ ରଖାଯାଇପାରେ । ଏଥି ପୋର୍ଟୁ ଗର୍ଭାଶୟରେ ଭୂଶଟିଏ ସ୍ଥାପିତ ହେବାରେ ବାଧାସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଏହା ବ୍ୟବହାର କଲେ ବେଳେ ବେଳେ ମାସିକ ରତ୍ନସ୍ରାବ ସମୟରେ ଅଧିକ ରତ୍ନସ୍ରାବ ହୁଏ, ତଳି ପେଟରେ ଅଧିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହୁଏ ଏବଂ ଅନେକ ସମୟରେ ଆପେ ଆପେ ଗର୍ଭପାତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଗର୍ଭାଶୟର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶରେ ନାନାପ୍ରକାର ରୋଗ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଏହାକୁ ଡାଇରୀ ଭାଷାରେ (Pelvic Inflammatory diseases) ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହି ସଂକ୍ରମଣ, ଗର୍ଭାଶୟ, ଫାଲୋପିଆନ ନଳୀ ଏବଂ ଡିମ୍ବାଶୟକୁ ବ୍ୟାପିଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ଏହା ଜୀବନ ମରଣ ସମସ୍ୟାରେ ପକାଇଥାଏ । ଏଥିପାଇଁ ବନ୍ଧ୍ୟା ଦୋଷ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଡାଲକନ୍ ସିଲ୍ଡର୍ ଆଇ.ୟୁ.ଡି. ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦ୍ଵାରା ଏହି ସମସ୍ୟାଟି ଦେଖାଗଲା । ଗୋଟିଏ କଥା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାର ଅଛି ତାହାହେଲା, ଡାଲକନ୍ ସିଲ୍ଡର୍ କୁ ପ୍ରଭାବ ୧୯୭୨ ମସିହା ସୁଧା ଜଣା ପଡ଼ିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ତା'ପରେ ତିନିବର୍ଷରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ ସମୟ ଧରି ଏହାର ବ୍ୟବହାର ଗୁଲିଥିଲା । ଏଥିପାଇଁ ରବିନ୍ଦ୍ର କଂପାନୀ (ଯିଏ ଏହି ସିଲ୍ଡର୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ) ଏହା ଦ୍ଵାରା ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏକ ନିୟୁତ ଡଲାର ମୁଦ୍ରା କ୍ଷତି ପୁରଣ ଭାବେ ଦେଇଥିଲେ ।

କୌଣସି ଉଚ୍ଚଧରଣର ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କରାନଯାଇ ଡାଲକନ୍ ସିଲ୍ଡର୍ କୁ ଜଳୁନିରୋଧ ପାଇଁ ବିକାଶଶୀଳ ରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଛାଡ଼ିଦିଆଗଲା । ଭାରତ ଭଳି ଦେଶ ଯେଉଁଠାରେ ଔଷଧ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ସେଭଳି ଦେଶ ମାନଙ୍କରେ ଡାଲକନ୍ ସିଲ୍ଡର୍ ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷତି ଘଟାଇଛି । ୧୯୭୨ ମସିହାରେ ରବର୍ଟ ଡଲୁ ନିକ୍ଲେସ ଭାରତରେ ଥିବା ଯୁ.ଏସ୍.ଏ.ଆଇ.ଡିର ଜନ ସଂଖ୍ୟା ଅଫିସକୁ ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ଡାଲକନ୍ ସିଲ୍ଡର୍ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କଲେ । ବିକାଶଶୀଳ ଦେଶଗୁଡ଼ିକରେ ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଯୋଜନା କ୍ଲିନିକ୍ କରିବାକୁ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲେ । ତୃତୀୟ ବିଶ୍ଵର ଲୋକମାନେ ସିଲ୍ଡର୍ କୁ ଷ୍ଟେରିଲାଇଜ୍ କରି ବ୍ୟବହାର କରିବା ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଦରକାର ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ସଲଡ୍ ୪୨ଟି ଦେଶରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଭାଗ୍ୟବସତଃ ଭାରତ ଏହି ଦେଶ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ

ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିବା ୪୨ଟି ଦେଶପାଇଁ ରବିନ୍ଦ୍ର ଉପଯୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ପଠାଇନଥିଲେ । କାରଣ ୧୦୦୦ ଟି ସିଲଡ଼ ପ୍ୟାକେଟ ପାଇଁ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ଥିଲା । ପୁଣି ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ମାତ୍ର ତିନୋଟି ଭାଷାରେ ଲେଖାଥିଲା । ଯଥା - ଇଂରାଜୀ, ଫରାସୀ ଓ ସ୍ପେନିସ୍ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ବୁଝିନଥିଲେ ।

ଏଥିରୁ ବୁଝାପଡୁଛି ଉଚିତଦେଶମାନେ ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷତିକାରକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପଦ୍ଧତି ଓ ଔଷଧକୁ ଆଣି ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶ ଗୁଡ଼ିକରେ ଲଦି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସତେ ଯେମିତି ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶଗୁଡ଼ିକର ଲୋକମାନେ ଗୋଟିଏ (ଗିନିପିବ୍ ଗିନିପିବ୍ ହେଉଛି ଔଷଧ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିବା ଘୁଷୁରି) ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକଥା କହିବା ଠିକ୍ ହେବ ଯେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ପରିବାର ମହାସଂଘ (ଇଣ୍ଟର ନ୍ୟାସନାଲ ପ୍ଲାନ ଓ ପ୍ୟାରେଣ୍ଟ ହୁଡ଼ ଫେଡେରସନ୍) ଯାହାକି ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଶ୍ୱତମାମ ଏକ ବୃହତ୍ ସଂଗଠନ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଏହି ସଂଗଠନ ମଧ୍ୟ ଆମେରିକାର ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଯଥା ରକ୍‌ଫେଲର ଫାଉଣ୍ଡେସନ ଫୋର୍ଡ଼ ଫାଉଣ୍ଡେସନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ ଠାରୁ ପାଣି ପାଉଛି । ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ପରିବାର ମହାସଂଘରେ ସଭ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତୁ୍ୟପରେଟ କେମିକାଲସ, ଆମେରିକାର ସୁଗାର କର୍ପୋରେସନ୍, ଜେନରାଲ ମଟରସ୍, ଚେକ୍ ମାନହଟ୍ଟନ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ, ଇଣ୍ଟରନ୍ୟାସନାଲ ନିକେଲ, ଜେରକ୍ସ ଓ ଗଲଫ ଅଂଶ ଭଳି ସଂସ୍ଥାର ପ୍ରତିନିଧି ଗୁଲିଛନ୍ତି । ଆମେ କଣ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଯେ ଏହିସବୁ ସଂଗଠନ ବଦାନ୍ୟ ମନୋବୃତ୍ତି ନେଇ ପାଣି ସାହାଯ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ?

ଗର୍ଭନିରୋଧ ପାଇଁ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ :

ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଗର୍ଭନିରୋଧକୁ ପରିହାର କରିବା ସଂବଧରେ ଆଲୋଚନା କରି ଆସିଛେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣେ ଯଦି ଶିଶୁ ପାଇଁ ଜଞ୍ଜା କରିବେ ଏହିସବୁ ଗର୍ଭନିରୋଧକ ଉପାୟକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଇପାରିବେ । ସାଧାରଣତଃ ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ ଭାରତରେ ଗର୍ଭନିରୋଧ ପାଇଁ ଯେତେ ପ୍ରଗ୍ରସ, ପ୍ରୋହାହନ ଦିଆଯାଉଛି ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗର୍ଭଧାରଣକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ପରିହାର କରିବା ।

ପୁରୁଷ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ଉପରେ ଆମେ ପ୍ରାୟତଃ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ଆସିଛେ । କିନ୍ତୁ ଏ ଦିଗରେ ଯେତେ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ତାହା ଏକ ପାଖିଆ ହୋଇ ଆସିଛି । ଦେଶରେ ଯେତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ (ଟ୍ୟୁବେକ୍ଟୋମି)

କରାଯାଉଛି ପୁରୁଷ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ତା ତୁଳନାରେ ବହୁତ କମ୍ । ପୁରୁଷ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ସରଳ ଓ ସହଜ କଥା ଜାଣି ସୁଦ୍ଧା ସ୍ତ୍ରୀ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି । ଦେଶରେ ଜରୁରୀ ପରିସ୍ଥିତି ଜାରିଥିବା ବେଳେ ଜୋର ଜବରଦସ୍ତ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ କରାଯିବା ଫଳରେ ଯେଉଁ ନକାରାତ୍ମକ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ସେହି କାରଣରୁ ପୁରୁଷ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ପ୍ରତି ସମସ୍ତେ ବିମୁଖ ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ, କଥାଟି ଏତିକିରେ ଶେଷ ହୋଇଯାଇନାହିଁ । ଏକଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଯେଉଁମାନେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଯୋଜନା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ମହିଳା ମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଗର୍ଭନିରୋଧ ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖୁଛନ୍ତି କାରଣ ସ୍ତ୍ରୀ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହର ପରିସଂଖ୍ୟାନକୁ ବଢେଇ ହେବ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବଗତ ଭାବେ ମହିଳା ମାନେ ଏହାକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯାହା ଫଳରେ କି, ଦେଶ ସାରା ସ୍ତ୍ରୀ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ସବୁ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ ପାଇଁ କରାଯାଉଥିବା କ୍ୟାମ୍ପ ମାନଙ୍କରେ ଉପଯୁକ୍ତ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ହୋଇନଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଗତ ସୁରକ୍ଷାମାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନଥାଏ ।

ଗର୍ଭନିରୋଧ ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ୍ :

ଏବେ ଦେଖାଯାଉଛି ଗବେଷକମାନେ ଗର୍ଭନିରୋଧକ ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ୍ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି । ହର୍ମୋନ ଗର୍ଭନିରୋଧକ ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ୍ ଅଧିକ ନିରାପଦ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହି ବିକଳ୍ପଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରେସାହନ ଲାଭ କରୁଛି । ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏଚ.ସି.ଜି. ପ୍ରତିରୋଧ (ଆଣ୍ଡି ଏଚ୍.ସି.ଜି) ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ୍ ବକାରକୁ ଆସିଯିବାର ସଂଭାବନା ରହିଛି । ଏହି ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ୍ ଦିଆଯିବାପରେ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଦେହରେ କ୍ରିଷ୍ଟିନ୍ ଗନାଡୋଟ୍ରାଫିନ ନାମକ ହର୍ମୋନର ପ୍ରତିରୋଧକ ଶକ୍ତି ତିଆରି ହୁଏ । ଗର୍ଭ ବୃଦ୍ଧିପାଇଁ ଏହି ହର୍ମୋନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ । ଆଣ୍ଡି ଏଚ୍.ସି.ଜି. ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ୍ ଦିଆ ଯିବା ଫଳରେ ଗର୍ଭଧାରଣକୁ ଏହା ରୋକିଦିଏ । ଅବଶ୍ୟ ଏହି ଭଳି ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ୍‌ର ନୈତିକତା ଏବଂ କେତେଦୂର ଏହା ସଫଳ ହୋଇପାରିବ ସେ ନେଇ ସନ୍ଦେହ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏ ଦିଗରେ କାମ ଜୋରସୋର ଆଗେଇଛି ।

ଗର୍ଭବତୀ ନାରୀଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ :

ପୂର୍ବ ପୃଷ୍ଠାମାନଙ୍କରେ ଗର୍ଭନିରୋଧ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଗବେଷଣା ଗୁଲୁଛି ଏବଂ ଏହାର ଫଳାଫଳ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଶଦ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ନୂଆ

ନୁଆ ଗବେଷଣାର ତାଲିକା ଏତିକିରେ ଶେଷ ହୋଇଯାଇନାହିଁ । ଗର୍ଭନିରୋଧ ପାଇଁ କି କି ଉପାୟମାନ ବିଦ୍ଵା କରାଯାଉଛି ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ କିଭଳି ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦିଆଯାଉଛି ତଥା- ସାଧାରଣ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ସହିତ ଏହାର କି ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି ତାହାର ଏକ ଅବତାରଣା ଏଠି କରାଗଲା ।

ଷାଠିଏ ଦଶକରେ ଯେତେବେଳେ ଗର୍ଭନିରୋଧ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମାନ ବ୍ୟପକ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା, ମହିଳା ସଂଗଠନମାନେ ଏହାକୁ ଏକ ସଠିକ୍ ପଦକ୍ଷେପ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ମହିଳା ସଂଗଠନମାନେ ବିଶ୍ଵାସ କରୁଥିଲେ ଯେ ଗର୍ଭନିରୋଧ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଶରୀର ଉପରେ ଉପଯୁକ୍ତ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖିବା ଦିଗରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ ନାରୀକୁ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଇବାରେ ଏହା ସହାୟକ ହେବ । ଏକଥା କହିବାରେ ତିଳେ ବି କୁଣ୍ଠା ନାହିଁ ଯେ ଗର୍ଭନିରୋଧ ପାଇଁ ଯେତେକ ଉପାୟ ବାହାରୁଛି ସେଗୁଡ଼ିକ ବିପଦ ମୁକ୍ତ ନହେଲେ ହେଁ ଅନାବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଏବଂ ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଗର୍ଭଧାରଣ ଅପେକ୍ଷା ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭଲ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଏହି ସବୁ ଉପାୟମାନ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଜନନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାରେ କେତେଦୂର ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି ?

ଭାରତରେ ଏକଥା ନିଃସନ୍ଦେହରେ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ, ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କଥାଟି ଆଦୌ ସଂଭବ ହୋଇନାହିଁ । କି ପ୍ରକାର ଗର୍ଭନିରୋଧକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ କରିବେ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏ ଦେଶର ନାରୀମାନଙ୍କ ଠାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସୂଚନାର ଅଭାବ ରହିଛି । ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସଂପର୍କୀୟ ନିତୀମାନ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଛି ତାହା ସବୁବେଳେ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଯୋଜନାକାରୀ ମାନଙ୍କର ହାମବତ୍ତା ମନୋବୃତ୍ତିର ଫଳ । ଯିଏ ଯେତେବେଳେ ଯେମିତି ଶୁଣିଲେ, ତାହା ସେ କରୁଛି । ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ କି କି ପ୍ରକାର ଉପାୟ ରହିଛି ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବଶ୍ୟକ ସୂଚନା କେଉଁଠି ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ଅନେକ ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ କରାଯାଉଛି ଯାହାଫଳରେ ଏହି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଅସଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଉପରେ ସନ୍ଦେହ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ସ୍ଵାଭାବିକ ।

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, ଅଧିକାଂଶ ଗର୍ଭନିରୋଧବ୍ୟବସ୍ଥା ଏପରି ଜଟିଳ ହେଉଛି ଯାହାଦ୍ଵାରା ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ କର୍ମଚାରୀ ଡାକ୍ତର ଓ ସାଧାରଣ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଉଦାହରଣସ୍ଵରୂପ ଗର୍ଭ ଭିତରେ ରଖାଯାଉଥିବା ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହିଭଳି ପଦ୍ଧତିରେ ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ଯେ ଏଗୁଡ଼ିକର ସବୁପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଅସୁବିଧା ରହିଛି । ଯେଉଁମାନେ

ଗର୍ଭନିରୋଧକ ଉପାୟମାନ ଯୋଗାଇଥାନ୍ତି ସେମାନେ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଉପାୟଟି ଗ୍ରହଣ କରିବକୁ ହେବ, ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ବାଛିବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇ ନଥାନ୍ତି । ବରଂ ଜୋର ଜବରଦସ୍ତ ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ କର୍ମଗୁରାମାନେ ଆଗେଇ ଆସନ୍ତି । ଟ୍ୟୁବେକୋଟାମି (ସ୍ତ୍ରୀ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ) ଭଳି ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଗର୍ଭନିରୋଧକ ଉପାୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବାଧ୍ୟ ବାଧକତା କରାଯାଉଥିବା ବେଳେ ନିରାପଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଉନାହିଁ ।

ଭାସେକ୍ଟୋମି (ପୁରୁଷ ଅସ୍ତ୍ରୋପଗ୍ରହ) ପ୍ରତି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ନୀତିର ପ୍ରଣୟନ ବେଳେ ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଉପାୟ ସମ୍ପର୍କରେ ମହିଳା ସଂଗଠନମାନେ ଆହୁରି ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଉଚିତ୍ । ବିଶେଷକରି ଏକ ତରଫା ଭାବରେ ଯେହେତୁ ଗର୍ଭନିରୋଧକ ଉପାୟମାନ ଚିକିତ୍ସା କରାଯାଉଛି ମହିଳା ସଂଗଠନ ମାନଙ୍କର ଭୂମିକା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଆଲୋଚନା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଉ ଏକ ବିଷୟ ଏଠାରେ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଗର୍ଭନିରୋଧକ ଉପାୟର ସଫଳତା ସମ୍ପର୍କରେ ଯଦିଓ ଆଲୋଚନା ହୋଇଛି ତଥାପି ଏଭଳି ଅନେକ ଉପାୟ ରହିଛି ଯାହାକି ନାରୀମାନଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ଏବଂ ସମାଜରେ ନାରୀର ସ୍ଥାନ ଏସବୁ ବିଷୟରେ ବହୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବିବାଦାୟ ପ୍ରଶ୍ନମାନ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରୁଛି । ନିକଟ ଅତୀତର ଏହିଭଳି ଦୁଇଟି ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇପାରେ: ଇ.ପି. ପୋର୍ଟ ଔଷଧର ବିକ୍ରି ଏବଂ ଆମ୍‌ନିଓ ସେଣ୍ଟେସିସ୍ ବା ଲିଙ୍ଗନିରୂପଣ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଉପାୟର ବହୁଳ ବ୍ୟବହାର । ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି କିଛି ହର୍ମୋନ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଔଷଧର ବିକ୍ରି ଯାହାକି ଗର୍ଭରେ ଥିବା ଭୃଣ ଓ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଉପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖରାପ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ ଯାହାର କି କୌଣସି ରୋଗନାଶକ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଘଟଣାରେ ଆମ୍‌ନିଓ ସିଣ୍ଟେସିସ ପଦ୍ଧତି ଦ୍ୱାରା ଗର୍ଭାଶୟ ଭୃଣକୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଥାଏ । ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ପଦ୍ଧତିକୁ ଡାକ୍ତର ଓ ଡାକ୍ତରୀଅନୁଷ୍ଠାନମାନେ ସମର୍ଥନ ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଦୁଇଟି ଉଦାହରଣରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଜନ୍ମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଉପାୟଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ କ୍ଷତିକାରକ । ବିଶେଷକରି ମହିଳାମାନେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଶୋଷିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ଏହିଭଳି ଏକ ଦୃଷ୍ଟି କୋଣ ଅତି ସାଧାସିଧା ମନେ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ୍ । କାରଣ ଯେଉଁ ଅର୍ଥରେ ଜନ୍ମନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଉପାୟ କଥା ଆଜି ଆଲୋଚନା କରାଯାଉଛି ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ମର୍ମ ଭିନ୍ନ । ଗର୍ଭନିରୋଧ ପଦ୍ଧତି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ଆମେରିକା ଓ ଆଫ୍ରିକାର ମହିଳା ମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଭଳି ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ ।

ପୃଥ୍ବୀ ସାରା ବିଶେଷ କରି ଭାରତ ଭଳି ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ଦେଶମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏଭଳି ଏକ ଦ୍ରୁତ ଦେଖାଦେବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ଏକଥା ଆମର ବୁଝି ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ କେତେକ ନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ୱାର୍ଥ ଗୋଷ୍ଠୀ ବିଭିନ୍ନ ପଦ୍ଧତିକୁ ଉଦ୍ଭାବନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତରେ ଏହିସବୁ ପଦ୍ଧତି ବା ଉପାୟକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ କରିବେ । ଏହିଭଳି ବିଶ୍ୱତମାମ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥପାଇଁ ଅନେକ ପ୍ରକାର ପଦ୍ଧତିକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । ଶୋଷଣ ଏବଂ ଲାଲସାର ମନୋବୃତ୍ତି ହିଁ ଏହି ସବୁ ପଦ୍ଧତିର ବ୍ୟବହାରକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରିଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଦରିଦ୍ର ଓ ନିସ୍ୱଃ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହି ଶୋଷଣର ଶିକାର ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ପ୍ରକାଶକ -

ହମାରା ଦେଶ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ କମିଟି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ

ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

Printed at -

SRI GURU GOURANGA PRESS

Nayapalli, Bhubaneswar - 751 012

Phone - 55517

Contribution Price - Rs. 2/-

ଆମ ଜୀବନ

ଦ୍ରମା ରା ଦେଶ

ଆଲୋଚନା ମାଳା

ପ୍ରସ୍ତୁତି—

ସର୍ବଭାରତୀୟ ଜନବିଜ୍ଞାନ ସଂଗଠନ
ଭାରତ ଜ୍ଞାନବିଜ୍ଞାନ ସମିତି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨, (H I G) ବରପୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂବୋର୍ଡ କଲୋନୀ,

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୧୦୦୩

ଆମ ଜୀବନ

ଜଣେ ଭରତୀୟର ଜୀବନ ଆଜି ଦୁଃଖ ଓ ଯାତଣାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ବର୍ଷ ରହିବାପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ଅହରହ ସଂଗ୍ରାମ କରି ଚାଲିଛି । କେତେ-ଗୁଡ଼ିଏ ଧନୀକ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ବାକି ସମସ୍ତେ ଦୁଇ ଓଳି ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଏକ ଜୀବନଯାତ୍ରା ଭଳି ସଂଗ୍ରାମ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ମଣିଷର ତିନୋଟି ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଜିନିଷ ହେଲା ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର, ବାସଗୃହ । ଗୃହ ଓ ବସ୍ତ୍ର ଦୂରର କଥା, ଗୋଟିଏ ଓଳି ଖାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏକ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିପାଇଁ ପାଇବା କଷ୍ଟକର ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ସରକାର ଯେତେଗୁଡ଼ିଏ ଭରତ ମୁକ୍ତକ ଯୋଜନା ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି, ସେ ଯୋଜନାର ଫଳ ବିଶେଷତଃ ଭଲ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଓ ଧନୀକ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକମାନେ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି । ଏବେମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ଶତକଡ଼ା ୪୪ ଭାଗ ଲୋକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ତଳେ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବାର୍ଷିକ ଆୟ ମାତ୍ର ୬୪୦୦ ଟଙ୍କା । ଅନେକଙ୍କର ବାର୍ଷିକ ଆୟ ୬୪୦୦ ଟଙ୍କାରୁ ମଧ୍ୟ କମ୍ । ଏହି ଗରୀବ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକମାନେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ଜନ୍ମଗତ ଅଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଜୀବନ ବିତାଉଛନ୍ତି, ତାହା ଅତି ଦୁଃଖ ଓ ପରିତାପର ବିଷୟ ।

ଭାରତ ବର୍ଷର ଜଣେ ସାଧାରଣ ନାଗରିକ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ସର୍ବନିମ୍ନ ଆବଶ୍ୟକତା ଗୁଡ଼ିକ ପାଇନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ତା' ପାଖରେ ସାଧାରଣ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ଶିକ୍ଷାର ମୂଲ୍ୟ କଣ ?

- * ଆମେଜାଣି ରଖିବା ଭରିତ ଶତକଡ଼ା ୯୦ ଭାଗ ଲୋକଙ୍କପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିବେଶର ସୁବିଧା ନାହିଁ ।
- * ଆମ ଦେଶର ଶତକଡ଼ା ୭୦ ଭାଗ ମହିଳା ନିରକ୍ଷର ।
- * ଶତକଡ଼ା ୪୫ ଭାଗଲୋକଙ୍କପାଇଁ ପାନୀୟ ଜଳର ଅଭାବ
- * ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱଭିତି ଅନୁସାରେ ସମୁଦାୟ ନିରକ୍ଷର ଲୋକଙ୍କ ଭିତରୁ ୪୦% ଭାରତରେ ଥାଆନ୍ତି ।
- * ୨୦% ଲୋକଙ୍କପାଇଁ ପାନୀୟ ଜଳ ନାହିଁ ।
- * ୩୦% ଲୋକ ଅସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିବେଶରେ ରହନ୍ତି ।

ସ୍ବାଧୀନତାପରେ ଭରତର ପ୍ରଗତି ଧୀର ମନ୍ଦର ଗତିରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି । ଯଦି ଏହିପରି ଭାବରେ ଚାଲେ ତେବେ ଆଗାମୀ ୩୦ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପୃଥିବୀର ୭୦% ନିରକ୍ଷର ଭରତୀୟ ହୋଇଯିବେ ବୋଲି ଅନୁମାନ କରାଯାଉଛି । ପୁଣି ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ବଚ୍ଛ ନିର୍ମଳ ପାନୀୟ ଜଳ କିମ୍ବା ସାଧାରଣ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିବେଶର ମିଳି ନ ଥାଏ । ଭରତରେ ଗରିବ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଯେଭଳି ଭାବେ ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ରିତ ଓ ଲଜ୍ଜିତ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଗଣ୍ଡାରେ କହିହେବନି । ସ୍ବାଧୀନତାର ୪୦ ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗରିବ ମାନଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଆହୁରି ଶୋଚନୀୟ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ଯେତେ ସରକାର ଶାସନ ଗାଦିକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଏକ ବାହାଘୋଟରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି ।

୧. ନୂଆ ଅର୍ଥନୀତି : ଦାବୀ ଓ ବିରୋଧ

ଏବେ ଦିଲ୍ଲୀର ଶାସନ କର୍ତ୍ତାମାନେ ଏକ ନୂତନ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଦେଶରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର କରିବେ । ସେଥିପାଇଁ ନୂତନ ଅର୍ଥ-ନୈତିକ ଯୋଜନାର ରୂପରେଖ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବାର-ମାର ଗଣ ମାଧ୍ୟମ କରିଆଡେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ତାହା କେତେଦୂର ସଫଳ ହୋଇ ପାରିବ ବିଶ୍ବର ବିଷୟ ।

ସରକାର ଦାବୀ କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରକାଶୀ ଭରତୀୟମାନେ ଏବେ ଭରତର ଅର୍ଥନୈତିକ ପ୍ରଗତିରେ ଶତକଡ଼ା ୬୦ ଭାଗ ପଂକ୍ତି ବିନିଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ସରକାର ମଧ୍ୟ ଦାବୀ କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାହା ଯଥାସ୍ବ ହୋଇଛି କେବଳ କୋହଳ ଅର୍ଥନୈତିକ କଟକଣା ଯେଉଁ । କିନ୍ତୁ ଦିଲ୍ଲୀ ଆସନରେ ଥିବ ଶାସନ କର୍ତ୍ତାମାନେ ଯେଭଳି ଭାବରେ ମିଥ୍ୟା ଆକାଳନ କରନ୍ତି ସରକାରଙ୍କ ଏହି ଗଣନା କେତେଦୂର ଯଥାର୍ଥ ତାହା ବିଶ୍ବର କଟିବାର କଥା ।

ଆର୍ଥିକ ସଂସ୍କାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ସମାଲୋଚକମାନେ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦିଓ ଶିଳ୍ପ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉତ୍ପାଦନ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଚାଲିଛି ତାକୁ କିଣିପାରିବା ଲୋକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କ୍ରମଶଃ ହ୍ରାସ ହୋଇଚାଲିଛି । ତେଣୁ ସରକାର ଯେତେ ସଫେଇ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥନୈତିକ ପ୍ରଗତି ନିମ୍ନଗାମୀ ହେଉଛି । ଫଳରେ ଯେତିକି ବି ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ବାହାରକୁ ଆସୁଛି ତାର ଦରଦାନ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଏହାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଦୁଇଟି ହେଲା ।

* ଶିଳ୍ପ ପ୍ରଗତିର ହ୍ରାସ-ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କର ଛନ୍ଦ ବରିବାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ ।

* ଯେଉଁ ମାନଙ୍କର ଛନ୍ଦ ଉରିବାର ଶକ୍ତି ଅଛି ସେମାନେ ନିହାତି ଚଢ଼ା-ଦରରେ ସେ ଉପାଦାନ କିଛି ସାରିଲ ପରେ ଦୃତୀୟଥର ପାଇଁ ଆଉ କିଣବାକୁ ମନ କରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ଆଉ କେତେକ ସମାଲୋଚକଙ୍କ ମତରେ ଶ୍ରମିକ ମାନଙ୍କର ଦରମା ହ୍ରାସ ସେମାନଙ୍କର ଦରମାରେ ଛ୍ରିତ ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ମହଙ୍ଗା ଭରା ଏକ ସୁନେଲି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତାର ସୂଚନା ଦିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଗାମୀ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତାରେ ଏହି ଶ୍ରମିକ ମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉଠିବ । କିନ୍ତୁ ଗଭୀର ଭାବେ ଏହାକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କଲେ ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ସରକାର ଓୟତେଗୁଡ଼ିଏ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଛନ୍ତି ତାହା ଶ୍ରମିକ ବିରୋଧୀ । ସରକାର ଦାବୀକରି କହନ୍ତି ଯେ ଆଜିର ଶ୍ରମିକ ମାନଙ୍କୁ ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ଏହାଦ୍ୱାରା ସରକାରଙ୍କର ଅର୍ଥନୈତିକ ପ୍ରଗତି ଠିକ୍ ଭାବରେ ସଂପାଦିତ ହୋଇପାରିବ । ଦେଶର ରସ୍ତାମାନୀ ବଢ଼ାଇବାକୁ ହେଲେ ଟଙ୍କାର ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ରସ୍ତାମାନୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭରତୀୟ ମୁଦ୍ରାର ମୂଲ୍ୟ ହ୍ରାସ ହେଉଥିବାବେଳେ ଆମେ ଯେଉଁ ବସ୍ତ୍ର ବାହାରୁ କିଣୁ ତାହା ଚଢ଼ାଦରରେ କିଣି ଥାଉ । ମୁଦ୍ରାସ୍ଥିତିକୁ କମାଇବା ପାଇଁ ସାରା ଭାରତର ଲୋକମାନଙ୍କର କିଣିବା ଶକ୍ତିକୁ କୃତିମ ଉପାୟରେ ହ୍ରାସ କରାଯାଉଛି । ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତାରେ ଲଭି ପାଇଁ ଶ୍ରମିକ ମାନେ କିଛି ପରିମାଣରେ ନିଜର ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ।

ଅର୍ଥନୈତିକ ସଂସାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ସମାଲୋଚକମାନେ କହନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରା ପାଣ୍ଠି କୌଣସି ଦେଶର ଅର୍ଥନୈତିକ ପ୍ରଗତିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ସେତେବେଳେ ଗରିବ ଲୋକମାନେ ହିଁ ଅଧିକ ବୋଝର ଶୀକାର ହୁଅନ୍ତି; କାରଣ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠି ସବୁବେଳେ ପୃଥିବୀର ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରତ୍ରାଣିତ ଏବଂ ଏମାନେ ଗୁହାନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଉପାଦିତ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ଦେଶ ବାହାରେ ଚଢ଼ା ଦରରେ ବିକ୍ରୀହେଉ । ସେତେବେଳେ ଗରୀବ ଦେଶର ଗରିବ ଲୋକମାନେ ଲୋକମାନେ ପ୍ରପାଡ଼ିତ ହେଉଥିବାବେଳେ ଧନୀ ଦେଶର ଧ୍ୟାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବିଜାସପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଯାପନ କରନ୍ତି ।

୨. ଡାଆଁଗଡ଼ ସୁଧାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ : ମୂଳ କଥା

ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଡାଆଁଗଡ଼ ସୁଧାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଭରତରେ ଗୁଲିଛି ତାହା ଭରତ, ଲଟିନ୍, ଆମେରିକାର ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷଙ୍କ ଉପରେ କଣ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଲା ତାହା ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେହି ଯୋଜନାର ମୂଳକଥା କ'ଣ ଥିଲା ତାହା ହିଁ ଆମ ଆଖି ଆଗରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ । ଅର୍ଥନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖି ଏହି ସୁଧାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁଡ଼ିକର ରୂପରେଖ ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯାହାକି ରଘୁନୀ ଓ ଆମଦାନୀରେ ଭରସାପାତ୍ର ରଖିପାରିବ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚତର ସହାୟକ ହୋଇପାରିବ । ସାଧାରଣତଃ ସରକାରଙ୍କର ଅର୍ଥ-ନୈତିକ ସମ୍ବାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ନିହାତି ଜରୁରୀ ତା ଉପରେ ହିଁ ଖର୍ଚ୍ଚକାରୀ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ସାମାଜିକ ସେବା, ଅର୍ଥନୈତିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ, ଗରିବ ଲୋକଙ୍କୁ ସବସିଡ୍ ନଦେବା ଓ ବ୍ୟାଙ୍କ ଉଣଦେବା ଉପରେ କଟକଣା । ସରକାରଙ୍କ କୋହଳ ବାଣିଜ୍ୟନୀତିରେ ଆମଦାନୀ ଓ ରଘୁନୀ ବୃଦ୍ଧିପାଏ । ରଘୁନୀ ଯେଉଁ ପରିମାଣରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ ସେହି ପରିମାଣରେ ଆମଦାନୀ ବୃଦ୍ଧି ହେବା ସହିତ ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ମଧ୍ୟ ଦେଶରେ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଗଲେ । ଏହି ଡାଆଁଗଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଅନ୍ୟ ବିଷୟ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ଉତ୍ପାଦନ ମୂଲ୍ୟରେ ବୃଦ୍ଧି, ମଜୁରୀରେ କାଟତି ଏବଂ ଶ୍ରମିକ ମାନଙ୍କର ଷେଣାବେଷଣର ଦାୟିତ୍ବ ।

ସରକାରଙ୍କର ଏହି ବାଣିଜ୍ୟିକ କୋହଳନୀତି ଉପରେ ଜୋରଦେବାଟା ଏକ ଅଭିଶାପରେ ପରିଣତ ହେଇଛି । ଭରତର ଉତ୍ପାଦନ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଗୁଲିଛି କିନ୍ତୁ ତାହା କିଣିବାକୁ କେହି ନାହାନ୍ତି ଅପର ପକ୍ଷରେ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା-ପାଇଁ ଆମେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସେମାନଙ୍କର ବସ୍ତ୍ର କିଣୁଛୁ । ତେଣୁ ଏହି କୋହଳ ନୀତି ଯେ ସପ୍ତର୍ଷି ଭବରେ ଅସଫଳ ତାହା ନିଃସନ୍ଦେହ ।

ଭରତରେ ଏହିପ୍ରକାର ଯୋଜନା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଶ୍ରୀମତୀ ଇନ୍ଦିରା ଗାନ୍ଧି ୧୯୮୦ ମସିହାର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଯେତେବେଳେ କି ପ୍ରଥମେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠିର ରଣ ଭରତକୁ ଆସିଥିଲା । ସେହି ଯୋଜନା ଗୁଡ଼ିକୁ ବହୁଳ ଭାବରେ ଗଜୀବ ଗାନ୍ଧି ୧୯୮୫ ମସିହାରେ ଆଗେଇ ନେଇଯାଇଥିଲେ ।

୩. ଲଟିନ୍ ଆମେରିକା ଓ ଆଫ୍ରିକାର ଉଦ୍‌ବାହରଣ

ସବୁବେଳେ ଗରୀବ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକମାନେ ହିଁ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି

ଆର୍ଥିକାକୁ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ସେଠାରେ ପ୍ରକୃତ ମଜୁରୀ ୩୦/- ରୁ ୨୦/- ଖସିଆସିଛି ୫ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ । ସେଥିରୁ ବୁଝାଯାଏ ଯେ ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରକୃତ ମଜୁରୀକୁ ଆହୁରି ୨୦% କମ୍ ପାଉଛନ୍ତି । ସମ୍ବରରେ କାମର ପରିମାଣ ବଢ଼ିଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର ଲୋକମାନେ ସୀମିତ ପରିଧି ଭିତରେ ରହି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଆମେ ଲଟିନ୍ ଆମେରିକାରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଉ ୧୯୮୦-୮୮ ଭିତରେ ଲଟିନ୍ ଆମେରିକାର ମୁଣ୍ଡପିଛା ଜିନିଷ ପତ୍ରର ବ୍ୟବହାର ଧନୀ ଲୋକମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶତକଡ଼ା ୧୬ ଭଗ୍ନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିବା ବେଳେ ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟବହାର କ୍ଷମତା ଶତକଡ଼ା ୨୫ ଭଗ୍ନ କମି ଆସିଛି ଏଠି ବେକାରୀ ୬.୩% ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ।

ଆର୍ଥିକାର ଆତଙ୍କୀତୀୟ ବାଣିଜ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ତଦ୍ରୂପ ଅବସ୍ଥା ଦେଖାଦେଇଛି । ୧୯୮୦-୮୬ ଭିତରେ ଲଟିନ୍ ଆମେରିକାର ଦେଶମାନେ ଶତକଡ଼ା ୨୨ଭଗ୍ନ ବାଣିଜ୍ୟିକ କ୍ଷତି ସହିଥିବାବେଳେ ଆର୍ଥିକାର କ୍ଷତି ପରିମାଣ ଥିଲା ଶତକଡ଼ା ୩୪ ଭଗ୍ନ । ୧୯୮୦-୮୬ ଭିତରେ ମୁଣ୍ଡପିଛା ରସାୟନ ମଧ୍ୟ ଆର୍ଥିକାରେ ହ୍ରାସ ପାଇଥିଲା ଆର୍ଥିକାରେ କିନ୍ତୁ ସଫଳତାରେ ଅସମାନତା ଓ ବ୍ୟବସାୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲଟିନ୍ ଆମେରିକା ଆଗୁଆ ରହିଛି ।

୪. ମଧ୍ୟବିଭକ୍ତିଶୀଳ ଅବସ୍ଥା

ଆର୍ଥିକା ଏବଂ ଲଟିନ୍ ଆମେରିକାରେ ଆତଙ୍କୀତୀୟ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠି ଯେଉଁ ଅର୍ଥନୈତିକ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଛି । ତାର ଫଳସ୍ବରୂପ ସେହି ଦେଶରେ ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ବଢ଼ିଗଲାଣି ସିନା କିନ୍ତୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟରୁ ସେମାନେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁକ୍ତି ପାଇ ପାରିନାହାନ୍ତି । ତା ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଆତଙ୍କୀତୀୟ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠିର ପଦକ୍ଷେପ ଗୁଡ଼ିକ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଯଦି ତାର ଫଳ କେହି ପାଇଛି ତେବେ ସେମାନେ ହେଲେ ଉଚ୍ଚ ମଧ୍ୟବିଭକ୍ତି ପରିବାର ଏବଂ ଧନୀ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟକ୍ତି । ଲଟିନ୍ ଆମେରିକାରେ ଦେଖାଦେଇଛି ଯେ ସେ ଦେଶର ମୁଦ୍ରାର ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ ସହିତ ବାହାର ଦେଶର ସଫଳତା ମୂଲ୍ୟ ତଥା ପାରିବାରିକ ଆୟ ତାଙ୍କ ଦେଶରେ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଗଲାଣି । ଏହା ଫଳରେ ଉଚ୍ଚତ ଓ ଅନୁଚ୍ଚତ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଗଲାଣି । ଯେତେବେଳେ ବି କୌଣସି ବାହ୍ୟ ଦେଶର ସରକାର କୌଣସି ଏକ ଅନୁଚ୍ଚତ ଦେଶକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଗୁହେଁ, ସ୍ବଅମେ ସେ ତା'ର ଲାଭ ହିଁ ଆଖିବାମ୍ବୁରେ

ରଖିଥାଏ । ଯାହା ଫଳରେ ଏକ ଗରିବ ଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟ ଉପାଦାନ ନ ଦେଇ-
ପାରି ସେ ଏଭଳି ପଦାର୍ଥ ଦିଏ, ଯେଉଁଟା କି ଏକ ଗରୀବ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଁ ମୂଲ୍ୟ-
ହୀନ ହୋଇଥାଏ ।

ଏକ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ ଥାଏ, ପରମ ଦେଶମାନେ
ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ବିଜ୍ଞାପପୂର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତୁ ଭରତ ବର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ଆରମ୍ଭ
କଲେ, ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଶ୍ରେଣୀର ଭବିଷ୍ୟ ତାର ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ହେଲା ।
ସତେ ଯେମିତି କାର, ଫୁଲ୍, ସୁଗର ହିଁ ଜୀବନର ସବୁକିଛି । ତାର ସିମାତ ଆୟ
କେବେ ହେଲେ ତାହା ତାକୁ ଯୋଗାଇ ଦେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଧିରେ
ଧିରେ ସେ ଅଧିକ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶମାନେ ଯେଉଁ
ପରିମାଣରେ ଅର୍ଥନୈତିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆଫ୍ରିକା ଓ ଲଟିନ୍ ଆମେରିକାକୁ ସାହାଯ୍ୟ
କଲେ ସେତିକି ପରିମାଣରେ ସେମାନେ ଯଦି ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟାକରି-
ଥାନ୍ତେ ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ଏତେ ପରିମାଣରେ ବଢ଼ି ନ ଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ
ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଅର୍ଥ ଏକ ବିପ୍ଳବକୁ ଆହ୍ୱାନ ଜଣାଇବା । ହୁଏତ ମଧ୍ୟ-
ବିତ୍ତ ପରିବାରର ଅଳ୍ପ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ଜୋର ଦେଇପାରନ୍ତି, ସେମା-
ନଙ୍କ ପାଇଁ ଅର୍ଥର ମୂଲ୍ୟ ହୁଏତ କିଛି ନ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ୯୦% ମଧ୍ୟବିତ୍ତ
ଭରତୀୟଙ୍କ ପାଇଁ ଅର୍ଥ ହିଁ ସବୁ କିଛି—ସେ ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ ଆସ୍ତ୍ର ଏବଂ
ଏଇଥିପାଇଁ ହୁଏତ ଭରତ ବର୍ଷରେ ଦୁର୍ନୀତି ତାର ଚେର ବିସ୍ତାର କରିଗୁଲିଛି ।
ଭରତ ବର୍ଷରେ ଯେଭଳି ଭାବରେ ଅର୍ଥ ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ଆସ୍ତ୍ର ଆସ୍ତ୍ର ବୈଷ-
ୟିକ ଶିକ୍ଷା ଆଡ଼େ ପ୍ରଲୁପ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ଫଳରେ ଭବିଷ୍ୟ ମୂଳମତ ‘ମାନବତା
ବାଦ’ର ମୂଲ୍ୟ ହ୍ରାସ ପାଇ ଗୁଲିଛି । ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଏବଂ ଭଲ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର
ଏଭଳି ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗିକୁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖି ନିମ୍ନ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାର ଏବଂ ଗରିବ
ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଯେକୌଣସି ଭାବରେ ହାସଲ କରିବାକୁ
ପଛାଉନାହାନ୍ତି ।

୫. ସଦ୍‌ବୃତ୍ତି ଜୀବନରେ ଅବକ୍ଷୟ

ନିମ୍ନମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାର ଏବଂ ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଜୀବନ
ପ୍ରଣାଳୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆମେ କୌଣସି ଧାରଣା ପାଇପାରିନାହୁଁ । ମନେହୁଏ ସତେ
ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଏହି ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଜୀବନ

ପ୍ରଣାଳୀରେ ଅତ୍ୟୁତପୂର୍ବ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସୁଛି । ଯେଉଁଠି ଭବରେ ଗତ ଦଶନ୍ଧି ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ଆୟ ତୁଳନାରେ ବ୍ୟୟ ବଢି ବଢି ଗୁଲିଛି । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଉନ୍ନତ ଏବଂ ଅନୁନତ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଦୂରତା ବଢି ବଢି ଗୁଲିଛି । ବେଳେବେଳେ ଦେଖାଯାଏ କୌଣସି ଏକ ପୁଖ୍ୟାତି ସଂପନ୍ନ ପରିବାର ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜ ଦେଶର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥୟୋଗ ନ ଦେଇ ସେ ଦେଶର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ସେ ସ୍ଥୟୋଗ ଦିଏ ଯେଉଁ ଦେଶରୁ ସେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଥାଏ । ଏହା ଫଳରେ ଏକ ଧନୀକ ବ୍ୟକ୍ତି ଆହୁରି ଧନଶାଳୀ ହୁଏ ଏବଂ ଏକ ଶ୍ରମିକ ‘ଜୀତଦାସ’ ସଦୃଶ ବିନାମୂଲ୍ୟରେ ଖଟି ଗୁଲିଥାଏ । କୌଣସି ବେସରକାରୀ ଶିଳ୍ପ ହୁଏତ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିବାର ଆହାର ଦେଇ ପାରେ କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚିବାରମାନ ସେ ମଧ୍ୟ ଶେଷ କରି ଦେଇପାରେ । ଏହି ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ମଣିଷକୁ ଖାଦ୍ୟ ଏବଂ ଆତ୍ମସରାୟ ଉପାଦାନ ପ୍ରଦାନକରିବା ସହିତ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ କରିପକାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥା ତାର ଲଭକୁ ହିଁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖେ । ଲଭ ଦେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଟି ଶିକ୍ଷିତ ବା ଅଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଉ ତାର କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଏଭଳି ପରିବେଶରେ କୌଣସି ଦେଶର ଶିକ୍ଷାରମାନ ହ୍ରାସ ହେବା ସ୍ବାଭାବିକ । କିନ୍ତୁ ତା ସହିତ ସମାଜ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ନୀତି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅପରାଧର ଶିକାର ହୋଇଯାଏ ।

ତେବେ ୧୯୮୦ ମସିହାପରେ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା ଠିକ୍ ସମିତି ନୁହେଁ କି ? ଭାରତ ଭଳି ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଥିବା ଦେଶରେ ଅର୍ଥର ମୂଲ୍ୟ ବଢି ଗୁଲିଥିଲାବେଳେ ମାନବତାବାଦର ଦୁର୍ଭାବ ହ୍ରାସ ହୋଇଗୁଲିଛି । କିନ୍ତୁ ଆମର ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେଉଁ ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଏଭଳି ପଥରେ ବହୁ ଆଗରୁ ଆଗେଇ ଗୁଲି ଛାଡି ସେ ଦେଶର ସମାଜ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦୂଷିତ । ସେହିଭଳି ଦେଶକୁ ଆମେ ଏକ ଅନ୍ଧସ୍ତ୍ରାବକ ଭଳି ପୂଜା କରିଗୁଲିଛୁ ଏବଂ ସେଭଳି ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ।

୭. କଷ୍ଟପୂର୍ଣ୍ଣ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନ

ସହର ଓ ନଗରମାନଙ୍କରେ ଦିନକୁ ଦିନ ବେକାରୀ ସମସ୍ୟା ବଢି ଗୁଲିଛି । ତା’ସହିତ ବଢିଗୁଲିଛି ଲୋକମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ଓ ଯତ୍ନଶୀଳ, ତେଣୁ ସରକାର ଏବେ ସମ୍ମୁଦେଶୁଛନ୍ତି—“ଗାଁକୁ ଫେରିଗଲ । ଗାଁ ହିଁ ଆମର ସବୁକିଛି ।” ଏହି ସମ୍ମୁଦେଶୁ ସେ ଦେଶୁଛନ୍ତି ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ ସହର ତଥା ନଗରରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ

ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷକୁ ସେ କର୍ମ ଯୋଗାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ବା ଖଣ୍ଡେ ବାସନ୍ତ ହେଇପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ କୌଣସି ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚେ—ସେ ଦେଖେ ୫୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଯାହା ଥିଲା ଆଜି ସେହିଭଳି ଅପରିବର୍ତ୍ତିତ ରହିଛି । ତେଣୁ ଗ୍ରାମରେ କର୍ମ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ସହରକୁ ଫେରିଆସେ । କାରଣ ସେ ଜାଣେ ତାର ସ୍ୱପ୍ନ ଗାଁରେ କେବେହେଲେ ସାକାର ରୂପ ନେଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଅର୍ଥନୈତିକ ସଂସ୍କାର ଇଚ୍ଛା ଏକ ଅନୁନୃତ ଦେଶରେ କୃଷିର ଅଗ୍ରଗତି ହେଉ କିନ୍ତୁ ସେ ଅଗ୍ରଗତିର ଫଳ ହାସଲ କରେ ଗ୍ରାମରେ ଥିବା ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଘଟି କୃଷକ । ଗରୀବ କୃଷକ ସେଇ ଗରୀବ ହେଇ ରହିଯାଏ । ବେଳେବେଳେ ଏପରି ମଧ୍ୟ ହୁଏ ଡୁଇ ଓଲି ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ସେ ଦିନ ମଜୁରିଆ ହେବାକୁ ପଛପୁଅ ଦିଏ ନାହିଁ । ସରକାର ଯାହା ଘୋଷଣା କରନ୍ତି ତା’ପାଖରେ ଶହେରୁ ଦଶଭଗ୍ନ ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚେ ନାହିଁ । ସାର, ଟ୍ରାକ୍ଟର ତାପାଇଁ ସ୍ୱପ୍ନ ହେଇପଡ଼େ । ଶେଷରେ ସେ ଶିକାର ହୁଏ ସେ ଗ୍ରାମ ମହାଜନର ଯାହା ପାଖରେ ସେ ବେଠି ଖଟୁଥିଲା ହୁଏତ ତାର ବାପା ଓ ଜେଜେ ବାପା ଏବଂ ମହାଜନଠାରୁ ସେ କରଜ ନିଏ । ତାକୁ ସେ ସିଧା ସଳଖ ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ପଚାରିପାରେ ନାହିଁ—“ତୁମେ ମୋ ପରିଶ୍ରମର ଏତେ କମ୍ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ କାହିଁକି ?” ତେଣୁ ସେଭଳି ଅର୍ଥନୈତିକ ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ ବା କ’ଣ ଯାହା ଗୋଟିଏ ଗରୀବକୁ ଆହୁରି ଗରିବ କରିଦିଏ ଏବଂ ଧନୀ କୃଷକକୁ ଆହୁରି ଧନୀ କରି ଗଢ଼ିତୋଳେ ?

୭. ପ୍ରତିରୋଧର ଅଭାବ

ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ ଯେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣି ପରିଚାଳିତ ଅର୍ଥନୈତିକ ପଦକ୍ଷେପ ଆଧୁନିକ ମଣିଷର ଜୀବନ ଧାରକୁ ଏକ ନୂତନ ସଂଜ୍ଞା ଦେଉଛି । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସରକାର ଜାତୀୟ ଲାଭ ଅପେକ୍ଷା ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଲାଭପରେ ବେଶୀ ଜୋର ଦେଉଛି । ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲଗାଣ ଅପେକ୍ଷା ଲାଭ ଉପରେ ବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥାର ସଂଖ୍ୟା ଛତୁ ଫୁଟିଲା ଭଳି ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଜାତୀୟ ବ୍ୟବସାୟୀ ସଂସ୍ଥା ତାର ପରିଚୟ ଧିରେ ଧିରେ ହରାଇ ବସୁଛି । କାରଣ ସରକାର ବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ବ୍ୟବସାୟୀ ସଂସ୍ଥା ଉପରେ, ଏହି ଜାତୀୟ ଓ ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ବ୍ୟବସାୟୀ ସଂସ୍ଥାର ସମ୍ବଳମାନ

ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରେଣୀ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବର୍ଷିବାତା ଦୁର୍ବ-
ସହ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ତା'ଫଳରେ ଛୋଟ ଗୁଳିରୀ ବିମା ବ୍ୟବସାୟ କିମ୍ବା
ଘରୋଇ ଉତ୍ପାଦନର ଗୁରୁତ୍ବା ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଗୁଲିଛି । ଏହି ପ୍ରସବର ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି
ସେହି ଛୋଟ ଗ୍ରାମିଣ କୃଷକମାନେ ଯେଉଁମାନେ ବର୍ଷସାରା କଠିନ ପରିଶ୍ରମପରେ
ମଧ୍ୟ ଦୁଇଓଜି ମୁଠିଏ ଖାଇବାକୁ ପାରୁନାହାନ୍ତି ।

ତା ମାନେ ନୁହେଁ ଯେ ଏହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରତିବାଦର ସ୍ବର ଉତ୍ତୋଳିତ
ହେଉନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ ବା ଗଜନୈତିକ ଦଳ ତାର କୀର୍ବନ
ଧାରଣ ପ୍ରଣାଳୀକୁ ଏଇ ଆତର୍ଜାତୀୟ ମହାପ୍ରବାହରୁ ବର୍ଷିବାକୁ ଗୁହେଁ । କିନ୍ତୁ
ସମାଜ ଓ ଗଜନୈତିକ ଦଳ ତାକୁ ତାହା କରାଇବାକୁ ଦେଇ ନ ଥାଏ । ଫଳରେ
ଏକ ପ୍ରକୃତ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ବ୍ୟକ୍ତି ତାର କୌଶଳ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବାରୁ ବର୍ଷିତ ହୋଇ
ଥାଏ । ତେଣୁ ସେ ନିଜ ଦେଶ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଛଗୁଆ ଦିଏ ନାହିଁ । ସେ ଯେତେ-
ବେଳେ ଦେଖେ ତା ନିଜ ଦେଶରେ ତାର ବୁଦ୍ଧିମତାର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ
ସେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରବାସୀ ଭରତୀୟରେ ପରିଣତ ହୁଏ । ଯେଉଁ କେତେକ
ଧନୀକ ବ୍ୟକ୍ତି ଭରତ ବର୍ଷରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଭରତୀୟ ମୁଦ୍ରାରେ କୌଣସି
ଆସ୍ଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯେଉଁ ଲଭଂଶ ପା'ନ୍ତି ତାହା ପ୍ରବାସରେ ହିଁ
ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଜମାକରନ୍ତି । ଯାହାଫଳରେ ଅର୍ଥନୈତିକ ବିଷମତା ବଢ଼ି ବଢ଼ି
ଗଲେ ।

୮. ଡାଆଁଗତ ସୁଧାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଓ ଭାରତ

ଆମେ ଏଠି ଭାରତରେ ଯେଉଁ ସଂକଟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛୁ ତାହାର
ବିରାଟ କରଯାଉ । ସଂସାର ସପକ୍ଷବାଦୀ ଅର୍ଥନୀତିଜ୍ଞ ତଥା ସରକାର କହୁଛନ୍ତି
ଯେ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା ଅଲଗା । ଯେଉଁସବୁ ନୀତି ଆମମାନଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଯାଉ-
ନାହିଁ ତାହାକୁ ଆତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣି ଏବଂ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ ଆମ ଉପରେ ଲଦି
ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଡାଆଁଗତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଫଳରେ ଗରୀବ ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ
ଯେଉଁ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ ସେଥିପ୍ରତି ଆମେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛୁ । ସରକାର ଏକଥା
ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆତର୍ଜାତିକ ଅର୍ଥ ସଙ୍ଗଠନମାନେ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ଜାଣନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ନୂଆ ଆର୍ଥିକ ନୀତିର କୁ-ପ୍ରଭାବ ଏବେ ପ୍ରମାଣିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଛନ୍ତି
ଯୋଜନା କମିଶନର ହିସାବ ଅନୁଯାୟୀ ଡାଆଁଗତ ସୁଧାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପ୍ରଥମ

ବର୍ଷରେ କେବଳ ଦେଶରେ ୩୫ ଲକ୍ଷ ଗୁକ୍ତିରୀ ସୁଯୋଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇଛି । ସେହି-ଭଳି ଦେଶରେ ବେକାରୀ ଯେଉଁ ଭୟଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ତାହା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ କରଯାଇଥିବା ଏକ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଅର୍ଥନୈତିକ ସଂସ୍କାର ଯୋଗୁଁ ୧୯୯୨-୯୩ ବର୍ଷରେ କୋଟି କୋଟି ଲୋକ ଗୁକ୍ତିରୀ ସୁଯୋଗ ହରାଇବେ ।

ଆଜି ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଓ ଖାଇବାକୁ ପାଇବାଟା କେବଳ କଳାହାଣ୍ଡିରେ ସିମୀତ ହେଇ ରହିନାହିଁ । ଅନାହାର ମୃତ୍ୟୁର ଖବର ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ, ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ଓ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ଆନ୍ଧ୍ରଜାତୀୟ ଶ୍ରମ ସଂଗଠନ ହିସାବକରି ଦେଖିଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅର୍ଥନୈତିକ ସଂସ୍କାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁକ୍ତିରୀ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅର୍ଥନୈତିକ ସଂସ୍କାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁକ୍ତିରୀ ଉପରେ ବ୍ୟାପକ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ ଏବଂ ଏହା ଦାରିଦ୍ର୍ୟଜନିତ କଷ୍ଟାଘାତକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ କରିବ । ଶ୍ରମ ସଂଗଠନର ହିସାବ ହେଉଛି ଯେ ନୂଆ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଯୋଗୁଁ ଭାରତରେ ୮୦ ଲକ୍ଷ ଲୋକେ ବେକାର ହୋଇଯିବେ ।

ସେହିଭଳି ବଜେଟ୍‌ରେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ନିଯୁକ୍ତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହ୍ରାସ ହୋଇଗଲାଣି । ୧୯୯୨-୯୩ ବଜେଟ୍‌ରେ ସଂପତ୍ତିକର, ଆୟକର ଓ ବ୍ୟୟକର ଇତ୍ୟାଦି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଧନୀଙ୍କ ବର୍ଗଙ୍କ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଛାଡ଼ ଦିଆଯାଇ ଥିବାବେଳେ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ ସବସିଡ଼, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରାମ୍ୟ ମଙ୍ଗଳ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବ୍ୟାପକ କାଟତି କରଯାଇଛି । ୧୯୯୩ ବର୍ଷରେ ଅନେକ ମୌଳିକ ଖାଦ୍ୟଶିଳ୍ପ ଯଥା ଗହମ, ଗୁରୁକ ଇତ୍ୟାଦିର ମୂଲ୍ୟ ବଢ଼ାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଅଧିକନ୍ତୁ ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣ, ଜଳଯୋଗାଣ (ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ) ଅଣ ପାରମ୍ପାରିକ ଶକ୍ତି, ପତିତ ଜମିରଭବାର ଏ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବଜେଟ୍‌ରେ ପରିଶ୍ରମ ବହୁତ କମାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

୯. ଅର୍ଥନୈତିକ ନିରାପତ୍ତାର ଅଭାବ

ଡ଼ାଆଗତ ସୁଧାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ପରିଣତି କଣ ସେ ବିଷୟରେ ଆମର କୌଣସି ଅଭିଜ୍ଞତା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇନାହିଁ କାରଣ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଖୁବ୍ ନିକଟରେ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ତେବେ ନୂଆ ଅର୍ଥନୈତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଯେ ଗରିବକୁ ଆହୁରି ଗରିବ କରିଦେବ ଏହାଅନୁମାନ କରିବାରେ ବିଶେଷ କଷ୍ଟ ହେବନାହିଁ । ଏହି

ଅନୁମାନ ସକାଶେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠି ଏବଂ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କ 'ନିରପତ୍ତାକାଲ' ଯେଉଁ ନୂଆ ମ-୭୧ ବାହାର କରିଛନ୍ତି ତାକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର । ଏହି 'ନିରପତ୍ତାକାଲ'ର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ପ୍ରସ୍ଥାନ ନୀତି ଯୋଗୁଁ ଯେଉଁମାନେ କ୍ଷତି ସହିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବା । ଏହାଛଡ଼ା ଯେଉଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଉଦ୍ୟୋଗରେ ଶ୍ରମିକ୍ କର୍ମଚାରୀ ମାନେ ଛଟେଇ ହେବେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏହି 'ନିରପତ୍ତାକାଲ' ଭିତରେ ଥିବା ଅର୍ଥକୁ ବ୍ୟୟ କରାଯିବ ।

ନୂଆ ନିୟୁକ୍ତି ସୂଚି ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ-ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଅଷ୍ଟମ ଯୋଜନା କାଳରେ ବ୍ୟାପକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲେହେଁ ୧୯୯୧-୯୩ ବର୍ଷରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଯେଉଁ ବ୍ୟୟବରଦ ହେଉଛି ତାହା ହ୍ରାସ ପାଇଥିବା କଥା ଆଗରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ଏହି ଦୁଇ ବର୍ଷ ଭିତରେ ସାମାଜିକ କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଖର୍ଚ୍ଚର ପ୍ରାୟ ୧୧୦୦ କୋଟି ଟଙ୍କା କାଟତି ହୋଇଛି । ମେହିଭଳି ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳ ଏବଂ ସହରାଞ୍ଚଳ ଭିତରେ ବ୍ୟବଧାନ ବହୁତ ବଢ଼ିଛି ।

ଭାରତରେ ଦରିଦ୍ରଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଏବେ ପାଖାପାଖି ୩୮ କୋଟି, ଦଶହଜାର ସୀମାରେଖା ତଳେ ଥିବା ଏହି ଲୋକମାନେ ଦରବୃଦ୍ଧି, କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ନିୟୁକ୍ତିର ଅଭାବ ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ସମ୍ବଳର ଅଭାବ ଏହିସବୁ ସମସ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ହତସତ ହେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଜମାଗତ ଭାବେ ଦୃଷ୍ଟିହୀନତା ଏବଂ ଅନାହାରର ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି । ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ବିହିନ ଗୁରୁତର ସମସ୍ୟା ସରକାରଙ୍କ 'ନିରପତ୍ତାକାଲ' ଦ୍ୱାରା ସମାଧିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହରେ କୁହାଯାଇପାରେ ।

୧୦. ବିକୃତ ପ୍ରଗତି

ଅଶୀ ଦଶକରେ ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ଆର୍ଥିକ ନୀତିଟି ଡିଏମ୍ ପୁରାଇବା ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲା ସେତେବେଳେଠାରୁ ସବୁପ୍ରକାର ସୁଯୋଗ ସୃଷ୍ଟି । କେବଳ ଉଚ୍ଚ-ବର୍ଗର ଓ ଧନୀକ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକମାନେ ହିଁ ମାରିନେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଅଶୀ ଦଶକରେ ଆୟ ସଂପତ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଖରପ ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି ହେଲା କାରଣ ରାଜସ୍ୱ, ଆର୍ଥିକ, ଶିକ୍ଷା ଓ ବୈଦେଶିକ ନୀତିରେ ସମସ୍ୟା ଦେଖାଦେଲା ତଥା ସାମାଜିକ ଗୁଡ଼ିକ ବହୁଳ ଭାବରେ ପଦାକୁ ଆସିଲା । ଦରଦାମ, ଉପଭୋକ୍ତା ସାମଗ୍ରୀ ଇତ୍ୟାଦିରେ ଯେଉଁ ଅସଂତୁଳନ ଦେଖାଦେଲା ତାହା ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ବହୁତ ଆର୍ଥିକ ନୀତିର ଫଳ । ଜମିର ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଖାଦ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟର ଯୋଗାଣ ତଥା ଶିକ୍ଷା

ଭବପାଦନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଯୋଗୁଁ ଇଲେକେଟ୍ରାନିକ ଇତ୍ୟାଦି ସାମଗ୍ରୀର ବ୍ୟବହାର ପ୍ରବଳ ହେଲା । ଏହାଫଳରେ ସରଠିତ ଶିଳ୍ପ ଶ୍ରମିକମାନେ ସବୁଠାରୁ ଦେଶୀ କ୍ଷତି ସହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଗୋଷ୍ଠି ପାଖକୁ ଠେଲି ହୋଇ ଯିବାର ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ।

୧୧ । ସାଂପ୍ରଦାୟିକତା

ଚାକିରୀ ଏବଂ ସାଂପ୍ରଦାୟିକତା ଭଳି ସାମାଜିକ ଉରେଜନା ଭିତରେ ଗୁଡ଼ିଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି ଏକଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟ । ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଆମେ ବହୁ ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ଦଙ୍ଗା ଦେଖିଲୁ ତାର କାରଣ ଏହାର ଶିଳ୍ପାଞ୍ଚଳରେ ବିଗତ ବର୍ଷ ମାନଙ୍କରେ ନିଯୁକ୍ତିର ସ୍ଥୟୋଗ କମିଛି ଯେଉଁଠି ଶ୍ରମିକ ଶ୍ରେଣୀ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଥାଏ ସେଠିହିଁ ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ଶକ୍ତି ମାନେ ଅଧିକ ତପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେହିଭଳି ୧୯୯୦ ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ‘ମଣ୍ଡଳ’ ନାମେ ଯେଉଁ ଉରେଜନା ଦେଖାଦେଲା ତାହା ଦେଶରେ ଏକ ଅସାଧାରଣ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ୨୭% ସରକାରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଫଳରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ତରରେ ଯେତିକି ଚାକିରୀ ପଛୁଆ ଶ୍ରେଣୀ ପାଇଲେ ତାର ସଂଖ୍ୟା ମାତ୍ର ୪୦ ହଜାର । ସାଧାରଣତଃ ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ ହିଂସା, ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ଦଙ୍ଗା ଏବଂ ଜାତିଗତ ସଂଘର୍ଷର ଦରିଦ୍ର ଲୋକମାନେ ହିଁ ଶିକାର ହୋଇଥାନ୍ତି । ତାହାର ବିଷୟ ଏହି ଯେ ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲିମ ବିଭେଦକୁ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେଇଥିଲେ ସେମାନେ ନୂଆ ଆର୍ଥିକ ନୀତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି ।

ଆମ ସମାଜରେ ଯେଉଁ ଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣ ସମସ୍ୟା ବୋଲି ପରିଗଣିତ ହେଉଛି ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଆଯିବା ଦରକାର ଅନାହାର, ଦୃଷ୍ଟିହୀନତା, ନିରକ୍ଷରତା, ବେକାରୀ ଓ ହାନିଆନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶର ଦରିଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ । ଗରୀବଙ୍କ ଭିତରେ ମୁସଲିମ ମାନେ ଅଧିକ ଗରୀବ । ଧର୍ମ ନାମରେ ଦେଶର ଧନୀ ଲୋକେ ଗରିବ ମାନଙ୍କର ସମସ୍ୟାକୁ ଭୁଲ୍ ଦେବା ଅନୁଚିତ । ଗରିବ ଓ ଉପେକ୍ଷିତ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକଙ୍କୁ ସାଂପ୍ରଦାୟିକ ବିଭେଦକୁ ମୁକ୍ତି କରାଯିବା ଦରକାର ଭଲମ ଜୀବନ ଯାପନ ସକାଶେ ସ୍ବଳ୍ପ ସମସ୍ୟା ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରାଯିବା ଦରକାର । ମିଛ ଶତ୍ରୁ ମାନଙ୍କ ସହିତ ଲଢ଼େଇ କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

୧୨ । କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବିଫଳ

ଆମର ପ୍ରକୃତ ସମସ୍ୟା ହେଉଛି ଗରିବ ଓ ନିଷ୍ପେକ୍ଷିତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସବୁ-
ଦିନପାଇଁ ଜୀବିକାର ସୁଯୋଗ ଯୋଗାଇବା । ମଣିଷର ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତା
ଗୁଡ଼ିକ ମୂଳରୁ ହିଁ ପୂରଣ କରାଯିବା ଦରକାର ଯାହାକି ସମଗ୍ର ଉନ୍ନତି ପଦ୍ଧତିକୁ
ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତା (ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର, ଆଶ୍ରୟ, ଶିକ୍ଷା, ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ
ଓ କାମ) ଏ ଗୁଡ଼ିକ ଉନ୍ନତିର ମୋଟର ହେବା ଉଚିତ । କେବଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିବା
ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଉନ୍ନତି ଏହିଭଳି ହେବା ଉଚିତ ଯାହାକି ଏକ ମୁକ୍ତ ଜୀବନ
ଧାର ପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ପାରିବ ଏବଂ ଉତ୍ସାହନ ପ୍ରଣାଳୀ ଏଭଳିହେବ
ଯାହାକି ଗରିବ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ନତର ସୁଯୋଗ ଯୋଗାଇବ । ବର୍ତ୍ତମାନର
‘ସୁରକ୍ଷା ଜାଲ’ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଯେତେ ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ ହେଉଛି ସେଗୁଡ଼ିକର ପୁନର-
ବୁଦ୍ଧି ହେବା ଦରକାର । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଇ.ଆର.ଡି.ପି ଏବଂ ଜବାହର
ରେଜଗାର ଯୋଜନାରୁ ଯାହାଆମେ ଶିକ୍ଷା କରିଛେ ତାହା ଏଠି
ଆଲୋଚନା ହେବା ଦରକାର । ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ
ସାମରିକ ଉନ୍ନତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଶେଷ କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଏସବୁ
କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରୁ ଯାହା ଆଶା କରାଯାଉଥିଲା ତାହା ମିଳିପାରିନାହିଁ । ସମନ୍ୱିତ ଗ୍ରାମ୍ୟ
ଉନ୍ନୟନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଗୋଟିଏ ଦୂର୍ବଳତା ହେଉଛି ଯେ ଅଧିକାରୀ ହିତାଧିକାରୀ
ମାନଙ୍କ ଉପରେ ବଳେୟା ରହିଛି ଏବଂ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ହେବା ସ୍ବାଭାବିକ ଯେ
ହିତାଧିକାରୀ ମାନେ ରଣ ପାଣ୍ଠିରୁ ମୁକୁଳିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅଧିକରୁ, ଯେଉଁମାନେ
ଯଥେଷ୍ଟ ଆୟ କରିପାରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ସୀମାରେଖା ଉପରକୁ ଉଠିଛନ୍ତି
ସେମାନେ ପୁଣି ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭିତରକୁ ଠେଲି ହେଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ଆଇ. ଆର. ଡି.ପି, ଜବାହର ରେଜଗାର ଯୋଜନା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂରୀକରଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କେନ୍ଦ୍ର ଗରିବ ଲୋକ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗିଲିଫ ଭଳି
କାମ କରିପାରେ । ଏବେ ତକ୍ ରୁଲିଛି ସରକାରଙ୍କ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁଡ଼ିକ
ମଣିଷର ମର୍ଯ୍ୟାଦା, ଅର୍ଥନୈତିକ ସମତା ଏବଂ ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟର ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ
କେତେଦୂର ପୂରଣ କରିପାରୁଛି । ଯେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ବା ନୀତିର ତତ୍-
କ୍ଷଣାତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ଜୀବନ ଯାପନ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇବା
ଦରକାର ।

୧୩. ଏକ ସମ୍ଭାବନା/ବିକଳ

ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ଜୀବନ କେମିତି ଆଣି କରିପାରିବା ? ଆମେ ଏଥିପାଇଁ ଏକ ବିକଳ ଡିଆରି କରିପାରିବା ? ଉତ୍ତମ ଜୀବନ ଯାପନ କଥାକହିଲେ ଏଠି ତିନୋଟି କଥା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯିବା ଦରକାର : ସାମର୍ଥ୍ୟ, ସମାନତା ଓ ପରିପୋଷଣ । ନିଯୁକ୍ତି, ଶିକ୍ଷା ଓ ସଂସ୍କୃତି, ଗଣତନ୍ତ୍ରରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ ଏସବୁ ହେଉଛି ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଆତ୍ମ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ଏବଂ ମୌଳିକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିପାରୁଥିବା ଭଳି ନୀତି ପ୍ରଣୟନ ହେବା ଦରକାର ତାହାକି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତର ସୁରକ୍ଷା ମଧ୍ୟ କରୁଥିବ ।

ବିଶେଷ କରି ଗାଁ ଗହଳର ଦରିଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ଜୀବନ ଧାରଣର ମାନକୁ ଉନ୍ନତ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ କୃଷିର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଉପରେ ଯୋର ଦିଆଯିବା ଦରକାର । ଗାଁ ଗହଳରେ ପିଇବା ପାଣି, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ପରିମଳ ଏବଂ ସାର୍ବଜନୀନ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷାପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ସମାନଭାବେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସ୍ୱାସ୍ଥରତା ଅଭିଯାନରୁ ଆମକୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ମିଳିଛି ଯେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସଫଳ ହୋଇପାରିବ ଯଦି ଲୋକଙ୍କ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ କଥାକୁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ।

ଆମର ଅବସ୍ଥାର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆମେ ଏକକ୍ଷରି ଓ ଏଠି ହିଁ କାମ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଦରକାର । ଏବେ ଆମେ ରାଜନୈତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଏଭଳି ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ ତାହାକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ ରାଜନୀତି ଆମକୁ ସାମାଜିକ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାଠାରୁ ଦୂରେଇଦେଇଛି ତାହାକୁ ହଟାଇଦେବା ଦରକାର । ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ଏହିଭଳି ନୂଆ ରାଜନୈତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସୁଦ୍ଧ ମଣିଷକୁ କାଗ୍ରତ କରିବ ଏବଂ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସଂପର୍କ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ତେଜେଇବା, ଯେଉଁ ମାନେ ଏକ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ଭରତର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କଠାରେ ଥିବା ଜୀବନଶକ୍ତିକୁ ଆମକୁ ତେଜେଇବାକୁ ହେବ । ଅନାହାର ଅସ୍ଥିତା, ଅସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଓ ନିର୍ଭରଶୀଳତାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ଏକାଠି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ପ୍ରକାଶକ-

ହମାର ଦେଶ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ କମିଟି, ଓଡ଼ିଶା
ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଇସିଂବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଫୋନ୍-୪୦୦୮୯୧

Printed at-

SRI GURU GOURANGA PRESS
NAYAPALLI. BHUBANESWAR-751 012
Phone-55517

Contribution Price-Rs 2/-

ସମାରା ଦେଶ

ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ ସମତା

ଆଲୋଚନା ମାଳା

ପ୍ରସ୍ତୁତି :-

ସର୍ବଭାରତୀୟ ଜନ ବିଜ୍ଞାନ ସଂଗଠନ

ଭାରତ ଜନ ବିଜ୍ଞାନ ସମିତି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨, (HAG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ

ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

ଲୋକଙ୍କହାତରେ ସମତା

(ଆମ ଗଣତନ୍ତ୍ର)

ଗଣତନ୍ତ୍ର ସ୍ନୋଗାନ୍ ସମସ୍ତେ ଦିଅନ୍ତି, କୌଣସି ରାଜନୈତିକ ଦଳ, କୌଣସି ସାମାଜିକ ସଂସ୍ଥା ଖୋଲା ଖୋଲି ଭାବେ ଏହାର ବିରୋଧ କରନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବିଭିନ୍ନ ଲୋକ ବିଭିନ୍ନ ଭାବରେ ଏହାକୁ ବୁଝିଥାନ୍ତି । ପୁରାତନ ଗ୍ରାସରେ ଏହାକୁ ନାଗରିକମାନଙ୍କର ଗଣତନ୍ତ୍ର କହିଲେଣି ତ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଗଣତନ୍ତ୍ର କୁହାଯାଉଥିଲା । ସାମ୍ୟବାଦୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ଗୋଟିଏ ପାଟିର ଗଣତନ୍ତ୍ର ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ପାକିସ୍ତାନରେ କୁହାଯାଇଥିଲା “ମୌଳିକ ଗଣତନ୍ତ୍ର” ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ଆମେ ଏ ସବୁ ଗୁଡ଼ିକୁ ଗଣତନ୍ତ୍ର ବୋଲି କହୁ । କୁହାଯାଏ ଯେ ଗଣତନ୍ତ୍ର ହେଉଛି ଲୋକମାନଙ୍କର, ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଓ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶାସନ । ପୁଣି ଭାରତକୁ ପୃଥିବୀର ସର୍ବବୃହତ୍ ଗଣତନ୍ତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ସର୍ବବୃହତ୍ ଗଣତନ୍ତ୍ରରେ ଶାସନ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହେଉନାହିଁ, କାରଣ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଅତି ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ହିଁ ଶାସନର ସବୁ ବିଷୟ ସ୍ଥିର କରୁଥାନ୍ତି । ଦେଶ ଶାସନରେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର କ’ଣ ଅଧିକାର ଅଛି ? ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଅଧିକାର ରହିଛି ତାହା ହେଲା ଭୋଟଦାନର ଅଧିକାର । ଏହି ଅଧିକାର ଦ୍ଵାରା ଅତି ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ଶାସନ ପରିଚାଳନାର ଦାୟିତ୍ଵ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ତା’ଛଡ଼ା ସ୍ଵାଧୀନତାର ୪୫ ବର୍ଷପରେ ବି ଆମଦେଶରେ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଲୋକ ନିରକ୍ଷର । ଏଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ଭାରତ ବର୍ଷରେ ଭୋଟ ଦେବା ଅଧିକାରର ଗୁରୁତ୍ଵ କେତେ ଲୋକ ବା ବୁଝିଛନ୍ତି ?

ଭାରତରେ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଅଳ୍ପ ଲୋକ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଧନୀ ହେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟରେ ଜାଳ କାଟୁଛନ୍ତି । ଏହି ସଂଖ୍ୟା ଗରିଷ୍ଠ ଲୋକମାନେ ନିଜର ଅଧିକାର ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇନଥିବାରୁ ଭୋଟ ଦାନର ଗୁରୁତ୍ଵ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ନିର୍ବାଚନରେ ଲଢ଼ୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଏମାନଙ୍କୁ ସମାନ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଛନ୍ତି । ଭୋଟ କିଣା ହେଉଛି, ନିର୍ବାଚନ ସମୟରେ ହିଁସା, ଜାଲିଆତି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଯେଉଁ ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ନିର୍ବାଚିତ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ରଖୁନାହାନ୍ତି । ଭୋଟ ଦେଲାପରେ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମତାରୁ ଓହରାଇ ଆଣିବାପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ଗଣତନ୍ତ୍ର ଶାସନରେ ସମାଜରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ସମାନଭାବେ ଭାଗନେବା ଉଚିତ୍ । ଉତ୍ସାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହେଉ ବା ଗ୍ରାମିଣୀ ବା ଯେ କୌଣସି କର୍ମସଂସ୍ଥାନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହେଉ ପ୍ରତିଲୋକ ସମାନଭାବେ ଭାଗ ନେବା ଉଚିତ୍ କିନ୍ତୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗ୍ରାମିଣୀ ବା ଗଣତନ୍ତ୍ର ଶାସନରେ ସେ ସୁଯୋଗ ଆସିପାରିନି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରକୃତ ଗଣତନ୍ତ୍ର ଉପଲବ୍ଧି ପାଇଁ ସମୟ ଏବଂ ସୁଯୋଗ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ କେତେକ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ ଏହା କରାଇ ଦେଉନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ଚାଲିଥିବା ଗଣତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶାସନ ନହୋଇ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଲଦିଦିଆ ହେଉଛି । ମୁଣ୍ଡିମେୟ ଲୋକ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଶାସନ କରୁଛନ୍ତି । ଧନୀ ଗରୀବଙ୍କୁ ଶାସନ କରୁଛି । ତେଣୁ ଦେଶ ଶାସନରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଭାଗନେବାର ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କମିବାରେ ଲାଗିଛି । ଲୋକମାନେ କେବଳ ସାମାଜିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଭାଗନେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜ ଜୀବନ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହରାଉଛନ୍ତି । ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜକୁ ନିଃସହାୟ ମନେକରୁଛି । ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅସହାୟତା ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଏପରିକି ବଡ଼ ବଡ଼ ଦେଶମାନେ ମଧ୍ୟ ଅସହାୟତା ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ କିଛି ବିଶ୍ୱଶକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ଦାସ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ “ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ କ୍ଷମତା” ଏହି ସ୍ଲୋଗାନ ଯେତେ ଶୁଣି ମଧୁର ହେଲେ ହେଁ ବାସ୍ତବରେ ତାର କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ।

ସାମୁହିକ ଚିନ୍ତା ଏବଂ ସାମୁହିକ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ଥିତିର ଉତ୍ତିତ୍ୱ, ଏବେ ସମସ୍ତେ ଉପର ଅଭାବ ଦେଖାଯାଇଛି । ଚିନ୍ତା କରିବାର ଶକ୍ତି ସତେ ଯେମିତି ଲୋପ ପାଉଛି । ଯେତେବେଳେ ମାନବ ସମାଜର ଜ୍ଞାନ ଲୋପ ପାଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ଧୂସ ଆଡ଼କୁ ସେ ଆଗେଇ ଗଲେ । ମାନବ ଜାତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଇକିରେ ପହଞ୍ଚିଛି । ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତାରେ ଗଲେ ସେ ନିର୍ଜରେ ପହଞ୍ଚିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟପଟେ ଗଲେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପହଞ୍ଚିବ । ତାର ବୁଦ୍ଧି ଓ ବିବେକ କହୁଛି ଦ୍ୱିତୀୟ ରାସ୍ତାରେ ଯିବାକୁ । ମାତ୍ର ଅତ୍ୟାସର ବଶବର୍ତ୍ତୀହୋଇ ସେ ପ୍ରଥମ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଛି । ମଣିଷ ଜାତି ବହୁତ କିଛି କୃତିତ୍ୱ ହାସଲ କରିପାରିଛି । ସମୟଥିଲା ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ନିଆଁ ଓ ପାଣିକୁ ଡରି ପୂଜା କରୁଥିଲା । ଏବେ ସେ ଏହି ଧରାର ମାଲିକ ସାଜିଛି । ଚିନ୍ତାକରିବାର ଶକ୍ତିରେ, କର୍ମକରିବାର କୌଶଳରେ ଏବଂ ନିଜର ସାମଗ୍ରିକ ଅନୁଭୂତିକୁ ଭାଷାରେ ପରିପ୍ରକାଶ କରିବାର କଳାରେ ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ମଣିଷର ଏହିସବୁ ଶକ୍ତି ଏବଂ କୌଶଳ ଗୁଡ଼ିକରୁ ଜନ୍ମନେଇଛି ବିଜ୍ଞାନ, ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅତ୍ୟଧୁନିକ ସୂଚନା ସଂଗ୍ରହର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ଖାଇବା , ଅନ୍ୟର ଶିକାର ନହେବା, ବଂଶ ବଢ଼ାଇବା ଏହାହେଉଛି ପଶୁଜୀବନର ସାରତତ୍ତ୍ୱ । ସମୟ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ଓ ପଶୁ ମଧ୍ୟରେ ବିଶେଷ ପ୍ରଭେଦ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମଣିଷ ଯଥେଷ୍ଟ ଉପରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାନବଜାତି ପ୍ରତ୍ୟକ ମଣିଷକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ, ପୋଷାକ, ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳ, ଶିକ୍ଷା ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ଯତ୍ନ , ଆମୋଦ ପ୍ରମୋଦ ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ବିଶ୍ରାମ ଯୋଗାଇପାରିବ । ଏ ସବୁ ହାସଲ କରିବାପାଇଁ ତାପାଖରେ ଶକ୍ତି ଅଛି । ଜ୍ଞାନବି ଅଛି, ମାତ୍ର ବିବେକର ଅଭାବ ଦେଖାଦେଇଛି । ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ଏହି ଧରାରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଗଢ଼ିପାରନ୍ତା ସେହିଶକ୍ତି ତାକୁ ନର୍କରେ ପରିଣତ କରୁଛି । ପୃଥିବୀକୁ ଏପରି ନର୍କକରିବାରେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଭୂମିକା ବେଶି ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ ଲୋକସଂଖ୍ୟା ଯୋଗୁ ସବୁ ପ୍ରକାର ସମସ୍ୟା ଉପୁଜୁଛି । ଧନୀ, ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଗଣାବ ଲୋକଙ୍କୁ ତଡ଼ିଦେଲେ ଯାଇ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ହ୍ରାସକରଣ ହୋଇପାରିବ ।

ପ୍ରାକୃତିକ ପଦାର୍ଥ ଯେପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ, ମଣିଷ ତାହାକୁ ସେହିପରି ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରେ ନାହିଁ । ସେ ପ୍ରାକୃତିକ ପଦାର୍ଥକୁ ଜିନିଷପତ୍ରରେ ପରିଣତ କରାଏ । ଏହା ମଣିଷର ଶ୍ରମ ବିନିମୟରେ ହୋଇଥାଏ । ଶ୍ରମ ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରକାରର । ଗୋଟିଏ ଶାରୀରିକ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ମାନସିକ । ଆମେ ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜର କ୍ରମ ବିକାଶକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବୁ , ତେବେ ଦେଖିବୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦୈହିକ ଶ୍ରମ କମିବାରେ ଏବଂ ମାନସିକ ଶ୍ରମ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ପ୍ରାୟ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଧ୍ୟଭାଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୈହିକ ଶ୍ରମ ବେଶୀ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିଲା । ଏହା ସତ୍ୟେ ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ମାନଙ୍କରେ ଏବେକି ଦୈହିକ ଶ୍ରମର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଅଛି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଭାରତରେ ଶତକଡ଼ା ୭୫ ଭାଗ ଲୋକ କୃଷି ଏବଂ ଶିଳ୍ପରେ ନିଯୋଜିତ ଅଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗୁଜିରା କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ଶତକଡ଼ା ୨୫ ଭାଗ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମେରିକା ଭଳି ଶିଳ୍ପୋନ୍ନତ ବିକାଶଗ୍ରସ୍ତ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ପରିସ୍ଥିତି ଠିକ୍ ବିପରୀତ । ଏକ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଉନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀଠାରୁ ପୁରାପୁରି ଅଲଗା ହେବ । ଯାନ୍ତ୍ରିକ ମାନବ ଦ୍ୱାରା ପୁରା ପୁରି ପରିଗୁଳିତ ଉତ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆମେ କଳ୍ପନା କରିପାରିବା । ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀ ଏବଂ ଉନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ମାନେ ଉପନିବେଶ ଗୁଡ଼ିକର ଶ୍ରମଶକ୍ତି ସାହାଯ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପଦ ଲୁଣ୍ଠନ କରୁଥିଲେ ।

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ସମ୍ରାଜ୍ୟବାଦୀ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପନିବେଶ ଗୁଡ଼ିକର ଶ୍ରମଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଯନ୍ତ୍ର ମାନବ ହିଁ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ । ତେଣୁ ଶିଳ୍ପୋନ୍ନତ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୃତୀୟ ବିଶ୍ୱର ମଣିଷମାନେ ମୂଲ୍ୟହୀନ ।

ଯେଉଁ ନ୍ୟୁଗ୍ରନ ବୋମା ବାହାର କରାଯାଇଛି ତାହା ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ମାରିଦେବ କିନ୍ତୁ
ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି କିଛି ନଷ୍ଟ କରିବ ନାହିଁ । ଉଚିତ ଦେଶମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତାର ଏହା ଏକ
ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରତିଫଳନ । ଏଥିରୁ ସେମାନଙ୍କର ଅମାନୁଷିକ ଚିନ୍ତା କଥା ଅନୁମାନ
କରିହେବ । ବିକାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ଦେଶମାନଙ୍କର ଯେଉଁ ରିଓ ସମ୍ମିଳନୀ ହୋଇଥିଲା ସେଥିରେ
ଭାରତ, ବଂଗଳାଦେଶ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଫ୍ରିକୀୟ ଦେଶ ଭଳି ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ
ଦେଶମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଗୋ ସହାନୁଭୂତି ନାହିଁ ବୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ
ମୁଦ୍ରାପାଣ୍ଠି ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ବ୍ୟାଙ୍କ ଖୋଲା ଖୋଲି ଭାବେ ସେ ପ୍ରକାର ନୀତି ଅନୁସରଣ
କରୁଛନ୍ତି ଯେଉଁଥିରେ ଗରୀବ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ବଞ୍ଚିବା ମୁସ୍ଲିମ୍ ହୋଇଯିବ । ଆମ
ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇଟି ଉପାୟ ଅଛି । ଗୋଟିଏ ହେଲା ବିକାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ଦେଶମାନଙ୍କର
ଯେଉଁ ଯାନ୍ତ୍ରିକରଣର ଅଭିଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇ ଧୂସକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ
କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଏହାକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା । ବିକାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ଦେଶମାନେ
ବିକାଶ ପାଇଁ ଯେଉଁ ନୀତି ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ସେମାନେ ଅଧିକ ଦିନ ପାଇଁ
କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବିକାଶର ମାର୍ଗ ବଜାୟ ରଖିପାରିବେ
ନାହିଁ ।

ପୁଞ୍ଜିବାଦ ଓ ସାମ୍ୟବାଦ :

ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କରେ ସବୁରି ମୂଳରେ ଥାଏ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭର
ବିଚାର । ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହେଉ ବା ଗୁଳିରୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହେଉ ସେ ସବୁର
ବିନିମୟରେ କେତେ ଲାଭ ମିଳିବ ତାହା ହିଁ ଏମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ କଥା । ତେଣୁ
ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ଉତ୍ପାଦନ ବଢ଼ାଇ ଲାଭ ଉଠାଇ ପାରିଲେ ଯାଉ ପୁଞ୍ଜିବାଦ
ବ୍ୟବସ୍ଥା ଚିତ୍ତପାରିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ଉତ୍ପାଦନ କିଭଳି ଜ୍ୟାମିତିକ ହାରରେ
ବଢ଼ି ପାରିବ ତାହାହିଁ ଏମାନେ ଦେଖିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଜାହାର ଉତ୍ପାଦନ ପଦ୍ଧତି
ନିହତ ଭାବେ ବେଶିଦିନ ଧରି ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ ବା ଚିତ୍ତରହିପାରିବନି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ
ସାମ୍ୟବାଦୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ଯେଉଁ ବିକାଶର ମାର୍ଗ ବାଛିଥିଲେ ତାହା ମଧ୍ୟ ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ
ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କର ବିକାଶର ଧାରାଠାରୁ ପ୍ରାୟତଃ ଅଲଗା ନଥିଲା, ତେଣୁ ସେମାନେ
ଶେଷରେ ସାମ୍ୟବାଦୀ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ବିକାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କ
ଯୋଗୁଁ ପରିବେଶ ଦୂଷିତ ହେଲା, ସମ୍ପଦ ଅବକ୍ଷୟ ହେଲା, ବାୟୁମଣ୍ଡଳର ଉଷ୍ମତା
ବଢ଼ିଲା, ଓଜୋନ ସ୍ତରରେ ଫାଟ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ଏହିପରି ଏକ ଭୟାବହ ପରିସ୍ଥିତିରେ
ମଧ୍ୟ ବିକାଶପ୍ରାପ୍ତ ଦେଶମାନେ ବିକାଶ ପାଇଁ ଆଉ କୌଣସି ବିକଳ୍ପର ପରିକଳ୍ପନା
କରିନାହାନ୍ତି ।

ସାମ୍ୟବାଦୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନେ ପ୍ରଥମରୁ କହୁଥିଲେ ଉତ୍ସାଦନର ଲକ୍ଷ୍ୟ କେବଳ ବିନିମୟ ନୁହେଁ ବରଂ ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଉପଯୋଗ । ସେମାନେ ଶେଷରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ବିନିମୟ କୁ ଅବହେଳା କରି ବା ମାର୍କେଟକୁ ଅବହେଳା କରି କୌଣସି ବିକାଶ କରାଯାଇନପାରେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ପୂର୍ବବାଦୀ ମାନଙ୍କର ବିକାଶଧାରାକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲେ । ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶମାନଙ୍କର ସଂପଦକୁ ଲୁଚ୍‌କରିବା ମଧ୍ୟ ଏମାନଙ୍କର ଧର୍ମରେ ପରିଣତ ହେଲା । ସାମ୍ୟବାଦର ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଆଗରୁ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ ବିକାଶର ବିକଳ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସବୁରା ବର୍ଷର ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ପରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ଏହି ଆଶା ପରିତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି । ଏହାର କାରଣ କ'ଣ? ଏହା ସତ ଯେ ଡିରିଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ପ୍ରାୟ ୧୯୭୦ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସୋଭିଏଟ୍ ଇଉନିୟନରୁ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିଥିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଓ ଗୃହ ମିଳିପାରିଥିଲା । କାମ କରିବାର ଅଧିକାର, ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ସମୟ ପାଇବା ଆଦି ସେମାନଙ୍କର ମୌଳିକ ଅଧିକାର ଥିଲା । ବିଜ୍ଞାନ ଓ ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଶୀଘ୍ର ବଢ଼ିଗଲିଥିଲା । ୧୯୫୭ରେ ଷ୍ଟୁଟ୍‌ନିକ ପ୍ରେରଣ ଓ ୧୯୬୨ରେ ମଣିଷ ଗୁଳିତ ମହାକାଶଯାନ ପ୍ରେରଣ ସୁଗୁଲ ଦେଇଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଉନ୍ନତ । ସେ ଦେଶରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ଏପରି ନିଆଯାଉଥିଲା ଯେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟମାନେ ଈର୍ଷାନ୍ୱିତ ହୋଇଯାଉଥିଲେ । ତାହା ଏକ ଭୂସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ବୋଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଭୂସ୍ୱର୍ଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା, ଦାରିଦ୍ର୍ୟ, କ୍ଷୁଧା, ବେକାରୀ-ଏସବୁ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା । ପୂର୍ବବାଦର ସବୁ ଦୁର୍ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏଠାରେ ଦେଖାଦେଲା ଏସବୁ । କାହିଁକି ହେଲା ?

କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟ ପାର୍ଟି ଲୋକ ମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଗଲା । ସାଧାରଣ ଲୋକେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଦଳର ସଦସ୍ୟମାନେ ବିଶେଷ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି ।

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଉପଭୋକ୍ତା ଦ୍ରବ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରବଳ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା । ଯୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ର ସହ ସମ କ୍ଷମ ଦେବା ଏବଂ ତାକୁ ଚପିବା (ଏପରିକି ଉପଭୋକ୍ତା ସାମଗ୍ରୀରେ ମଧ୍ୟ) ବିକାଶର ମୂଳଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ସାଦନର ପଦ୍ଧତି ଅଲଗା ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବିକାଶର ଅଭିମୁଖ୍ୟ ଅଲଗା ନଥିଲା ।

ସରକାରୀ ଅମଲାତନ୍ତ୍ର ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଆଲକ୍ଷ୍ୟ ପରାୟଣ ହେଉଥିଲା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା ।

ଗବେଷଣା ଅନୁଷ୍ଠାନ ଏବଂ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଅବକ୍ଷୟ ଘଟୁଥିଲା । ଡ଼ଲାର ପାଇଁ କଳା ବଜାର, ମଦ୍ୟପାନ, ବେଶ୍ୟାବୃତ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖାଦେଲା ।

ବାଲଟିକ୍ ସାଧାରଣତନ୍ତ୍ର (ଆର୍ମେନିଆ, ଜର୍ଜିଆ)ମାନଙ୍କରେ ଜାତିଗତ ବିବାଦ କୁହୁଲୁଥିଲା । ରୁଷିଆରେ ଦାମ୍ଭିକତା, ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଆଦି ଅନ୍ୟ ଜାତିର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନଥିଲା ।

ଦଳ ଭିତରେ ଓ ବାହାରେ ଅଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ମନୋଭାବଥିଲା । ମାର୍କସିଜିମ୍ ଦର୍ଶନ ଯୋଡ଼ିଏତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କମଧ୍ୟରେ ଅପ୍ରିୟହେବାରେ ଲାଗିଥିଲା । ସେମାନଙ୍କପାଇଁ ଏହା ବାଧ୍ୟତା ମୂଳକ ବିଷୟ ଥିଲା । ସେମାନେ ସେଥିରେ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖିବା ପାଇଁ ଡେଞ୍ଜରୁନଥିଲେ । ପାଶ୍ କରିଗଲେ ସବୁଝ ହୋଇଯାଉଥିଲେ । ଏସବୁର କାରଣ କଣ ହୋଇପାରେ ? ଲୋକମାନେ ଏହି ସମାଜ ତଥା ସମାଜିକ ପଦ୍ଧତିକୁ ସୃଷ୍ଟିକରିବାରେ ଗଠନ ମୂଳକ ଭାବେ ଘୋଷଣାକରିଥିଲେ କିମ୍ବା କେବଳ ‘ସର୍ବସ୍ୱରାଜ । ଏକଛତ୍ରବାଦ’ ସ୍ଲୋଗାନ ଏକ ପ୍ରସସ୍ତ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ଭିତ୍ତି ଭୂମି ସୃଷ୍ଟିକରିବାରେ ମମର୍ଥ ହୋଇପାରିନଥିଲା କିମ୍ବା ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରାମେରିକାକୁ ପ୍ରତିକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନୁକରଣ କରିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି ଠିକ୍ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଏକ ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ ସଂସ୍କୃତିର ଘେର ମଧ୍ୟରେ ରହି ସାମ୍ୟବାଦକୁ ଧରି ରଖିବା ସମ୍ଭବହେଲା ନାହିଁ କିମ୍ବା, ଯେଉଁ ଦର୍ଶନ ଉପରେ ଏହା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତଥିଲା ବୋଧହୁଏ ଅତି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣଥିଲା କିମ୍ବା ଏସବୁ ମିଶି ଏକ ବୃହତ୍ତର କାରଣ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଥିଲେ ।

ତେବେ ଆସତା କାଲି ପାଇଁ ଏକ ବିକଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଚିନ୍ତାକରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନର ଅବସ୍ଥା ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାପାଇଁ ଅନୁକୂଳ । ଏହା ବେଶ୍ୟାସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ ଠେଲିଦିଏ । ଏହାଠାରୁ ଆଉ ଏକ ଉତ୍ପନ୍ନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ‘ଫାସିବାଦ’ ଏବେ ମୁଣ୍ଡଟେକୁଛି । ମୌଳିକ ବାଦୀ ଶକ୍ତିମାନେ ମଧ୍ୟ ଗଣତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତି ପ୍ରକୃତ ବିପଦଭାବେ ଦେଖାଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପୁଞ୍ଜିବାଦ ଓ ସାମ୍ୟବାଦ ଠାରୁ ଆଉ ଏକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟତର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲୋକମାନଙ୍କ ହାତରେ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେଉଁଥିରେ କି ଲୋକମାନଙ୍କର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସକ୍ରୀୟ ସହଯୋଗ ଥୁବ । ସେଥିପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥ କରାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକପାଇଁ ନିଜର ଜୀବିକା ଅର୍ଜନ କରିବାପାଇଁ ଉପାୟ ଥିବା ଦରକାର । ରାଜନୈତିକ ଅବସ୍ଥା ଏମିତି ହେବା ଦରକାର ଯେଉଁଠି ପ୍ରତିଟି ନାଗରିକ ସକ୍ରିୟଭାବେ ଏବଂ ସଚେତନଭାବେ ରାଜନୀତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଭାଗନେଇ ପାରିବେ ।

କେବଳ ଏକ ସକ୍ରାୟ ରାଜନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟିକଲେ ମଧ୍ୟ ଚଳିବ ନାହିଁ । ତାପକ୍ଷରେ ଥିବା ଆଦର୍ଶଗତ ଦିଗଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଦର୍ଶନ ବା ଆଦର୍ଶହେଲା ଉତ୍ପାଦନକୁ ବଢ଼ାଇ ତାର ବିନିମୟରେ ପ୍ରଚୁର ଲାଭ ଉଠାଇବା । ସାମ୍ୟବାଦୀ ମାନେ ଯଥାର୍ଥରେ କହିଛନ୍ତିଯେ ଉତ୍ପାଦନର ଲକ୍ଷ୍ୟ କେବଳ ଲାଭ ନୁହେଁ ବରଂ ଦ୍ରବ୍ୟର ଉପଯୋଗ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ ଏହି ଉପଯୋଗର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ? ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି କେବଳ ଉତ୍ପାଦନ ବଢ଼ାଇ ଦ୍ରବ୍ୟ ସବୁ ଲୋକମାନଙ୍କପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ଓ ତାହା ଲୋକମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବ୍ୟବହୃତ ହେବା ହିଁ ଉତ୍ପାଦନର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ସେମାନେ ଭାବିପାରିଲେ ନାହିଁ ଯଦି ବିଭିନ୍ନ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ କାମର କେବଳ “ବ୍ୟବହାରିକ ମୂଲ୍ୟ” ଥିବ ମାତ୍ର ସାମୁହିକ କଲ୍ୟାଣପାଇଁ ମୂଲ୍ୟନଥିବ ତେବେ ସେଥିରେ ବିଶେଷ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ପୃଥିବୀର ସବୁ ଲୋକ ଯଦି କୋଇଲା , ତେଲ, ଇସ୍ପାତ, କାଗଜ ଇତ୍ୟାଦି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ନାଗରିକମାନଙ୍କଭଳି ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବ୍ୟବହାର କଲେ ତେବେ ପ୍ରଗତିର ସମ୍ଭାବନା ବହୁତ ଆଗରୁ ବାଧା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଆହୁରି ଏକ ଅର୍ଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି । ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଉତ୍ତମ ପଦ୍ଧତି ଆମକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମାନବ ସଭ୍ୟତାର ଭିତ୍ତି ଭୂମି ହେଲା ଉତ୍ପାଦନକ୍ଷମ ଶ୍ରମ । ଉତ୍ପାଦନ ହୁଏ ଉପଯୋଗ ବା ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ । ଆମେ କଣ ଜୀବନର ମାନ ବୃଦ୍ଧିକୁ ଉପଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟବୋଲି କହିପାରିବୁନାହିଁ ? ଏମିତିକି ଜୀବନର ମାନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କଲାବେଳେ କିଏ କେତେ ବସ୍ତୁ ଉପଯୋଗ କରୁଛି ତାହା ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇଥାଏ । ଏହ ଆଦୌ ଠିକ୍ ନୁହେଁ , ଜୀବନର ମାନ ଏବଂ ଉପଭୋଗ ମଧ୍ୟରେ କି ସମ୍ପର୍କରହିଛି ତାହା ଆଲୋଚନା କରାଯାଇନାହିଁ । ଏବେ ସମୟ ଆସିଛି ଜୀବନର ମାନକୁ ବସ୍ତୁର ଉପଭୋଗଠାରୁ ଅଲଗା କରି ବିଚାରକରିବାକୁ ହେବ ।

ଜୀବନର ଦୁଇଟି ମୁଖ୍ୟ ଗୁଣ ହେଲା ବଂଶ ବୃଦ୍ଧି କରିବା ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁକୁ ପ୍ରତିରୋଧକରିବା । ବଂଶ ବୃଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ ବେଳେ ବେଳେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ପ୍ରତିରୋଧକରିବାରେ ଅସୁବିଧାହୋଇଥାଏ । ଆମେ ଜାଣିଛୁ ବହୁଜାତି , ଶ୍ରେଣୀର ଜୀବ କବୁ ଲୋପ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଅତ୍ୟଧିକ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ । ମଣିଷ ଏ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିପାରିବ ଏବଂ ଏହା ରୋକିବା ପାଇଁ କିଛି ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରିପାରିବ । ତେଣୁ କହିହେବ ଯେ ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ଜୀବନର ମାନ ବୃଦ୍ଧିପାଇଁ ସହାୟକ । ଲୋକମାନେ ଏପରି ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟବାନ୍ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯଦ୍ଵାରା ସେମାନେ ସବୁ ପ୍ରକାରର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଭାଗନେଇ ପାରିବେ । ମଣିଷର ଶାରୀରିକ ସ୍ଥିତିଛଡ଼ା ଆହୁରି କିଛି ଅଧିକ ଅଛି । ଯାହାକୁ ଆମେ

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କିମ୍ବା ସାଂସ୍କୃତିକ ସ୍ଥିତି କହିପାରୁ । ଏହାକୁ ଅସ୍ୱାକାର କରିବା ଅର୍ଥ ମନୁଷ୍ୟତାକୁ ଅସ୍ୱାକାର କରିବା ସଙ୍ଗେ ସମାନ । ତେଣୁ ଜୀବନରେ ଶାରୀରିକ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାନର କ୍ରମବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ସଂଖ୍ୟାଲଘୁ ସମେତ ସମସ୍ତେ ଏହାକୁ ଉପଲବ୍ଧୀ କରିବା, ଉତ୍ସାଦନ ଓ ଉପଯୋଗର ଲକ୍ଷ୍ୟହେବା ଉଚିତ୍ ।

ଜୀବନର ଶାରୀରିକ ମାନବୃଦ୍ଧି କିଛି ଉପାଦାନକୁ ନେଇ ସମ୍ଭବ । ବଞ୍ଚିବାକାଳ ଯେତେ ବେଶାହେବ ଭଲ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଶରୀର ବି କିଛି ସାମା ଅଛି । ୭୦-୭୫ ବର୍ଷ ଜଣେ ବଞ୍ଚିପାରିଲେ ବହୁତ ଭଲ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରାକୃତିକ ସଂପଦକୁ ପୁନଃ ନବୀକରଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ଏସବୁକୁ ଯେତେ କମ୍ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବ ସେତେ ଭଲ । ଅଧିକ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିବାପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲେ ପ୍ରାକୃତିକ ସଂପଦର ବ୍ୟବହାରକୁ ହ୍ରାସ କରାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟାକରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ମଙ୍ଗଳଦାୟକ । କ୍ଲେଶଦାୟକ ଶାରୀରିକ ପରିଶ୍ରମ ହ୍ରାସ ହେଲେ ସାଂସ୍କୃତିକ ଜୀବନ ଉପଭୋଗ କରିବାପାଇଁ ଅଧିକ ଅବସର ସମୟ ମିଳିପାରିବ ।

ଜୀବନର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାନ ବୃଦ୍ଧିପାଇଁ ଆତ୍ମହତ୍ୟା , ହତ୍ୟା ଓ ଦଙ୍ଗା, ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ନିଶା ସେବନ, ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ନିର୍ମାଣ, ଯୌନ ବ୍ୟାଧି ଆଦି ହ୍ରାସ ହେବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ।

ସେହିଭଳି ଶିକ୍ଷାର ହାରାହାରି ସ୍ତରର ଉଚ୍ଚତା ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବେଶା ଲୋକଙ୍କ ଭାଗନେବା, ସାମାଜିକ ଉତ୍ସାଦନରେ ମଧ୍ୟ ବେଶା ଲୋକଙ୍କ ଅଂଶଗ୍ରହଣ ଏସବୁ ଜୀବନର ଉଚ୍ଚତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମାନର ସୂଚକ ।

ଗୋଟିଏ ସମାଜର ଭୌତିକ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ମାନବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବା ଅନ୍ତତଃ କିଛି ପରିମାଣରେ ଉପାଦିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତ ଜୀବନର ମାନ ପାଇଁ ଉତ୍ସାଦନ ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁତ କମ୍, ଏହା ବହୁପରିମାଣରେ ବଢ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜାପାନ କିମ୍ବା ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଉଚ୍ଚତ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କ ଭଳି ଉତ୍ସାଦନର ଏତେ ପରିମାଣର ଆବଶ୍ୟକ୍ୟ ନୁହେଁ । ସେମାନେ ସଂପଦ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଉତ୍ସାଦନ ସବୁ ବୃଥାରେ ଯାଏ । ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ରାଷ୍ଟ୍ରପାଇଁ ଏହା ଅଯଥା ବୋଲି ହୋଇଯାଏ । ଯୁଦ୍ଧ ନକରିବାକୁ ମଣିଷର ସୁବୁଦ୍ଧି କିମ୍ବା ପ୍ରଜ୍ଞା ଆସି ନାହିଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆମେ ଯାହା ସବୁ କରିବୁ ତାହା ନିରର୍ଥକ ହେବ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଖାଲି ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ସେବାର ଉତ୍ସାଦନ ବୃଦ୍ଧି ଏକ ଉଚ୍ଚତ ଭୌତିକ ଜୀବନ ପାଇଁ ସହାୟକ ନୁହେଁ । ଅଧିକ ଉପାଦିତ ପଦାର୍ଥ ସମାନ ଭାବରେ ବଣ୍ଟନ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ସାମ୍ୟବାଦୀ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇ ଥିଲା । ଏହା ସଫଳ ହୋଇଥିଲା ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ବଜାୟଖି ହେଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉପଯୋଗକୁ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ସଂକୁଚିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ସାମା
ବର୍ତ୍ତମାନ ବିକାଶନ୍ମୋଖୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କରେ ଥିବା ଉପଯୋଗର ହାର ଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ
ଅଧିକ । ଆଦିମ କାଳରେ ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହକରି ବସୁଥିଲା ସବୁ
ମଣିଷ ସମାନ ଭାବରେ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଯୋଗଦେଉଥିଲେ । କାଳକ୍ରମେ ବିଜ୍ଞାନ
ଏବଂ ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଫଳରେ କୁଟୀରଶିଳ୍ପରୁ ବଡ଼ ଧାରଣର
ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବାରେ ଲାଗିଲା । ଫଳରେ କୁଟୀର ଶିଳ୍ପରେ କାରାଗରମାନଙ୍କର
ନିଜର ଉତ୍ପାଦିତ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ରହୁଥିଲା ଏଭଳି ବଡ଼ ଧରଣର
ଶିଳ୍ପରେ ତାହା ରହିବା ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ । ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ
ଇସ୍ପାତ କାରଖାନା ଯାହା ବର୍ଷକୁ ଏକ ଲକ୍ଷ ଟନ୍ ଷ୍ଟିଲ୍ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିବ ସେଠାରେ
କାମ କରୁଥିବା ଜଣେ ଶ୍ରମିକର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ସେହି ଉତ୍ପାଦନ ଉପରେ କି
ଅଧିକାର ରହିପାରିବ ? ସାଧାରଣ ଶିକ୍ଷା , ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ , ପରିବହନ, ଗୃହନିର୍ମାଣ ଏବଂ
ସହରର ପରିମଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସରକାରଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ସବୁ ଟଙ୍କା
ଖର୍ଚ୍ଚ ହୁଏ । ସାଧାରଣ ଜନତାର ଏଥିରେ କୌଣସି ସହଯୋଗ ନଥାଏ । ବରଂ
ଏହିସବୁ କାମକୁ ତଳାଇବା ପାଇଁ ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ଲୋକଗାଁରୁ ସହରକୁ
ଗୁଲିଆସନ୍ତି । ତେଣୁ କେବଳ ବୃହତ୍ ଶିଳ୍ପ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାନଯାଇ ଯଦି କୁଟୀର ଶିଳ୍ପ
ବହୁମାତ୍ରାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇପାରନ୍ତା ତେବେ କ୍ଷୁଦ୍ର କାରାଗରମାନେ ବିଶେଷ
ଭାବେ ଉପକୃତ ହୋଇପାରନ୍ତେ ।

ବିକାଶର ମାର୍ଗକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବିକାଶର ଧାରା ଯେଭଳି ଭାବେ
ଅଳ୍ପକିଛି ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ସାମାବନ୍ଧ ହୋଇରହିଛି ତାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ
ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । କ୍ଷୁଦ୍ର ଆକାରର ଉତ୍ପାଦନ ଗୁଡ଼ିକୁ ସକ୍ଷମ ଏବଂ
ପ୍ରତିଯୋଗାତାମୂଳକ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କ୍ଷୁଦ୍ର କେବଳ ସୁନ୍ଦର ନୁହେଁ - ଏହା ଯେ
ଶକ୍ତିଶାଳୀ ତାହା ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଆର୍ଥିକ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ବୃହତ୍ ଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ
ଆଗରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଜିର ବିଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବୈଷୟିକ ବିଦ୍ୟା ପାଇଁ
ଏହାହିଁ ଏକ ଆହ୍ୱାନ । ଏହିଭଳି କେତେକ ଭିତ୍ତିଭୂମି ଉପରେ ସଂବିଧାନର ୭୩
ଏବଂ ୭୪ତମ ସଂବିଧାନ ସଂଶୋଧନ ବିଲ୍ ଗୃହୀତ ହୋଇଅଛି । ପଥାୟତ ଓ
ମ୍ୟୁନିସିପାଲିଟିର କାର୍ଯ୍ୟାବଳୀ ଠିକ୍ ଭାବରେ ହୋଇପାରୁନି ଏବଂ ତାହା କିପରି
ଯଥାର୍ଥଭାବେ ହୋଇପାରିବ ତାହାହିଁ ଏହି ସଂଶୋଧିତ ବିଲ୍‌ର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଆଗରୁ ବହୁତ
ରାଜ୍ୟରେ ସେ ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ଦୁର୍ବଳ ଏବଂ ଅର୍କମଣ୍ୟ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲେ । ଉପଯୁକ୍ତ
ବ୍ୟବଧାନରେ ଓ ନିୟମିତ ଭାବରେ ନିର୍ବାଚନ ହେଉନଥିଲା । ଦୁର୍ବଳ ଶ୍ରେଣୀର
ଲୋକେ ଯଥା ହରିଜନ, ଗିରିଜନ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ

ପାତନଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ ସମ୍ବିଧାନ ସଂଶୋଧନରେ ଏ ଅସୁବିଧା ଦୂର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଛି । ମହିଳା, ହରିଜନ ଏବଂ ଗିରିଜନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ଓଡ଼ିଶାରେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାମପଞ୍ଚାୟତ ସଂଶୋଧନ ଆଇନ୍ ପ୍ରଣୀତ ହୋଇଛି । ହରିଜନ ଓ ଗିରିଜନ ସଂପ୍ରଦାୟର ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ ଆସନର ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ଅଂଶ ସଂରକ୍ଷିତ ହେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି । ଗ୍ରାମପଞ୍ଚାୟତର କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ପାଇଁ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଯଦି ପଞ୍ଚାୟତକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦିଆଯାଏ ତେବେ ଛଅମାସ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ବାଚନ ହେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ବ୍ରିଟିଶ ଶାସକମାନେ ପଞ୍ଚାୟତକୁ ଯେପରି ଭାବେ ବୁଝିଥିଲେ ତାଠାରୁ ଏ ସଂଶୋଧନ ବିଶେଷ କିଛି ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରି ନାହିଁ । ସେମାନେ ପଞ୍ଚାୟତକୁ ସ୍ଥାନୀୟ ସ୍ୱାୟତ ଶାସନ ବୋଲି ବୁଝିପାରି ନାହାନ୍ତି । ଏହାର କାରଣ କିଛିଟା ନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ୱାର୍ଥ ଏବଂ କିଛିଟା ଅଭ୍ୟାସଗତ । ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ, ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦେଶ ଓ ରାଜସ୍ଥାନରେ ମଫସଲର ଧନୀମାନେ ଏବଂ ସାମନ୍ତବାଦୀ ଶାସକମାନେ ପଞ୍ଚାୟତକୁ ନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଅସହାୟ ବ୍ୟବହାର କରିପାରନ୍ତି । ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରେ ପଞ୍ଚାୟତ ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ବହୁତ ଅଗ୍ରଗତି କରିଛି । ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ଭଳି ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିବାକୁ ସବୁ ରାଜ୍ୟଙ୍କର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେବା କଥା । ବରଂ ଆମକୁ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗଠାରୁ ବହୁତ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସମ୍ବିଧାନ ସଂଶୋଧନର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଇ ପଞ୍ଚାୟତକୁ ଯେଉଁ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଉପରେ ଅଧିକାର ଦିଆଯିବ ତାହାର ତାଲିକା ହୋଇଛି । ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ପଞ୍ଚାୟତର କ୍ଷମତାକୁ ସଂକୁଚିତ କରୁଛି । ପଞ୍ଚାୟତ ଲୋକ ଶାସନର ପ୍ରଥମ ସ୍ତର ଭାବେ ଦେଶରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ କ୍ଷମତାଧିକାରୀ ପଞ୍ଚାୟତ ଜରିଆରେ ପ୍ରକାଶିତ ଲୋକଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଜିଲ୍ଲା, ରାଜ୍ୟ ଓ କେନ୍ଦ୍ରମାନେ ସଂକୁଚିତ କ୍ଷମତା ଉପଭୋଗ କରିବାଦରକାର । ତେଣୁ ଉପରୁ ତଳକୁ କ୍ଷମତା ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ ପରିବର୍ତ୍ତେ ପଞ୍ଚାୟତରୁ ସଂସଦକୁ କ୍ଷମତା ସମର୍ପିତ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ପଞ୍ଚାୟତ ସ୍ତରରେ ବିଚାର କରି ସ୍ଥିର କରିବେ ସେମାନେ କେଉଁ ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଏବଂ ଉନତିମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଜେ କରିପାରିବେ । ଯାହା ବାକି ରହିଲା ତାହା ଉପରକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର ହେବ । କୁଳ, ଜିଲ୍ଲା ଏବଂ ରାଜ୍ୟସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ସେଭଳି ହେବ । କେନ୍ଦ୍ରର କେବଳ ସେଇ କ୍ଷମତା ରହିବ ଯାହା ରାଜ୍ୟମାନେ ଖୁସିରେ ତାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବେ । ପଞ୍ଚାୟତ ଯେଉଁ କ୍ଷମତା ଜିଲ୍ଲା ରାଜ୍ୟ ବା କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଅର୍ପଣ କରିଥିଲେ ତାହାର ପୁନରାଧିକାର କରିପାରିବେ । ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଏକ ଅଲଗା ବିଚାର । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ସଂବିଧାନ ରହିଛି ତାହା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ୧୯୩୫ ଆଇନ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ । ଏହା ଯୁଗୋପଯୋଗୀ

ହୋଇ ରହିନାହିଁ । ଗୁଳିଶ ବର୍ଷ ବିତି ଗଲାଣି ଉଭୟ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଏବଂ ବାହ୍ୟିକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲାଣି । ଲୋକମାନେ ନିଜକୁ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦେଖୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ରହିଛି ଏହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋକମାନଙ୍କର ଗଣତନ୍ତ୍ର ପାଇଁ ପ୍ରବଳ ଉତ୍ସାହ, ଆଶା, ଉଦ୍‌ଘାଟନା ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଛି । ବିଶ୍ୱତମାନ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ସାମ୍ୟବାଦୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଲୋକଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ଯାଉଥିବା ସାମରିକ ଏକଛତ୍ରବାଦର ପରିସମାପ୍ତି ଘଟୁଛି । ଏହା ମାନେ ନୁହେଁ ଯେ ଏହିଠାରୁ ଗଣତନ୍ତ୍ର ଆଗେଇ ଗୁଲିବ । ଏହା ଗୋଟିଏ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ସାମାଜିକ ଅବସ୍ଥା । ଏହାକୁ ସଚେତନ ହୋଇ ଗଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ମଜବୁତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଗୋଟିଏ ବାସ୍ତବ ପଦକ୍ଷେପ ଏହି ଦିଗରେ ହେଉଛି ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣ । ଆଞ୍ଚଳିକ ସରକାରମାନେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଅର୍ଥନୀତି କ୍ଷେତ୍ରରେ କେତେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ବିକେନ୍ଦ୍ରୀକରଣର ଏକ ସୂଚକ, ଯଦିତ ଏହା ପଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏହା କୌତୁହଳପ୍ରଦ ଯେ ଶିଳ୍ପ ଉଦ୍‌ଯତ ଦେଶମାନେ ଭାରତ ଏବଂ ସାମ୍ୟବାଦୀ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କଠାରୁ ଏ ଦିଗରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଆଗୁଆ ଅଛନ୍ତି । ଶିଳ୍ପୋଦ୍‌ଯତ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ସ୍ଥାନୀୟ ସରକାରଙ୍କ ଖର୍ଚ୍ଚ ପୁରା ସରକାରୀ ଖର୍ଚ୍ଚର ୨୫ ଭାଗରୁ ୪୫ ଭାଗ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥାଏ । ସେଣ୍ଟିନେଭିୟାନ୍ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠୁ ଅଧିକ ଯଥା ଡେନ୍‌ମାର୍କରେ ୪୫ ଭାଗ ଫିନ୍‌ଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ୪୧ ଭାଗ ସ୍ୱିଡେନ୍‌ରେ ୩୭ ଭାଗ ନର୍ବେରେ ୩୧ ଭାଗ । ବିକାଶୋନ୍ମୁଖୀ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ସାଧାରଣତଃ ଏହା ୧୦ ଭାଗରୁ କମ୍ । ଅଧିକାଂଶ ଦେଶରେ ଏହା ୫ ଭାଗରୁ କମ୍ । ଆମେ ରାଜନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଓଲଟାଇଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଥନୈତିକ କେନ୍ଦ୍ରୀକରଣକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବହୁତ ବିଷୟ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ନେଇ ହେବ । କିନ୍ତୁ କିଛି ବିଷୟବସ୍ତୁ ଅଛି ଯାହାକି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ଆସନ୍ତା କିଛି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଅନ୍ତତଃ ରହିବ ।

ପ୍ରତିରକ୍ଷା ବୈଦେଶିକ ସଂପର୍କ, ପୋଷ୍ଟ ଏବଂ ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍, ରେଲବାଇ ବ୍ୟାଙ୍କ ଜୀବନ ବୀମା ... ଏହିଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ଯାହାକି ଏବେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ବହୁତ ବିଷୟ ଅଛି ଯାହାକି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର କେନ୍ଦ୍ରଠାରୁ ଅପସାରି ନେବା କଥା । ଶିକ୍ଷା, ସଂସ୍କୃତି, କ୍ରୀଡ଼ା, ମାନବ କଲ୍ୟାଣ, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଗ୍ରାମର ଉନ୍ନତି, କୃଷି, ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଏହି ବିଷୟରେ କୌଣସି ମନ୍ତ୍ରାମଣ୍ଡଳ କେନ୍ଦ୍ରରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । ଯେଉଁ ମାନବ ସମ୍ବଳ ଏବଂ ଅର୍ଥନୈତିକ ସଂପଦ କେନ୍ଦ୍ରଦ୍ୱାରା ଏହି ବିଭାଗରେ ଖଟାଯାଇଛି ତାହାକୁ ପୁରାପୁରା ଭାବେ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ସମ୍ପଦରୁ ଅଧିକାଂଶ ସିଧା ଆଞ୍ଚଳିକ ସ୍ୱାୟତ ଶାସନ

ସଂସ୍କାର ଦେବା କଥା । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଶିକ୍ଷା, ପ୍ରତିଷ୍ଠେଧକରଣ, ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର , ପିଇବା ପାଣି, କୃଷି, କ୍ଷୁଦ୍ର ଜଳସେଚନ, ଛୋଟ ଶିଳ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି ପଞ୍ଚାୟତକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା କଥା । ସେହି ସଂପଦକୁ ବିନିଯୋଗ କରିବାର ଅନୁରୂପ ଅଧିକାର ରହିବା କଥା, ସେମାନଙ୍କୁ ପୁରାପୁରି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଦାୟିତ୍ବ ଦେବା କଥା । ଜିଲ୍ଲା କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ସ୍ତରରେ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାର କ୍ଷମତା ରହିବା କଥା ନୁହେଁ ।

ଏଇ ଯେଉଁ କ୍ଷମତାର ଡ଼ାଆର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା କଥା କୁହାଯାଇଛି ତାହା ଏତେ ସୁବିଧାଜନକ ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ଏବେ ଶାସନର ଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ ବିରୋଧ କରିବେ । କେନ୍ଦ୍ର ଅଧିକ କ୍ଷମତାଶାଳୀ ହେବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯେଉଁ ରାଜ୍ୟମାନେ ଚିହ୍ନାର କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଜିଲ୍ଲାମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ଦେବା ପାଇଁ ଅନିଚ୍ଛୁକ । ଜିଲ୍ଲାମାନେ ପଞ୍ଚାୟତ ସହିତ କ୍ଷମତା ବଣ୍ଟନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁନ୍ତି । ପଞ୍ଚାୟତର ସଭାପତି ଖୁର୍ଦ୍ଧର ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ଭଲପାଇବେ ନାହିଁ । ଏ ମଧୁ ସତ୍ତ୍ବେ କିପରି ଲୋକଙ୍କ ସ୍ବାୟତ୍ତ ଶାସନ ନୁଆ ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇ ପାରିବ ତାହା ଚିନ୍ତା କରିବା ଦରକାର ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗାଁକୁ କିଛି ପରିବାରର ସମ୍ପର୍କରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଉ । ଧରନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ଜଣ ଭୋଟର ଅଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମ୍ପର୍କ ଜଣେ ପୁରୁଷ ଓ ଜଣେ ନାରୀଙ୍କୁ ନିଜର ପ୍ରତିନିଧିଭାବେ ବାଛିବେ । ଭୋଟଦାନ ପୁରା ଖୋଲା ସଭାରେ ହେବ । ଏହା ଗୁପ୍ତ ପଦ୍ଧତିରେ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ପରିବାର ସମ୍ପର୍କ ଦ୍ବାରା ଯେକୌଣସି ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟାହତ ହୋଇପାରିବେ ଏବଂ ନୁଆ ପ୍ରତିନିଧି ପଠାଯାଇ ପାରିବେ । ଖୁର୍ଦ୍ଧ କିମ୍ବା ଗାଁର ସଭା ଏହିଭଳି ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ ହେବ । ଏହି ଖୁର୍ଦ୍ଧ ସଭାରୁ ସେମାନେ ଜଣେ ପୁରୁଷ ଓ ଜଣେ ନାରୀଙ୍କୁ ପଞ୍ଚାୟତ ବୋର୍ଡ଼କୁ ନିର୍ବାଚନ କରି ପଠାଇବେ । ସେମାନେ ତା ଭିତରୁ ପଞ୍ଚାୟତର କର୍ମ କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ନିର୍ବାଚିତ କରିବେ । ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଅନ୍ତତଃ ପାଞ୍ଚବର୍ଷରେ ଥରେ ହେବ । ଯେକୌଣସି ସମୟରେ ଏବଂ ଯେ କୌଣସି ସ୍ତରରେ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଆଣିହେବ ।

କେହି କାହାକୁ କ୍ଷମତା ଉପହାର ଆକାରରେ ଦିଏ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଅଧିକାର ପାଇଁ ଆମେ ସଂଗ୍ରାମକରୁ ଏବଂ ପାଇଁ ତାକୁ ବଜାୟ ରଖି ହୁଏ । ପ୍ରକୃତ ସ୍ବାୟତ୍ତ ଶାସନ ପଞ୍ଚାୟତ ସ୍ତରରେ ଗଢ଼ିବା ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର, ରାଜ୍ୟ ଓ ଜିଲ୍ଲାରେ ଥିବା ନ୍ୟସ୍ତ ସ୍ବାର୍ଥଙ୍କୁ ପରାଜିତ କରିବା ଏତେ ସୁବିଧା ନୁହେଁ । ଏହି ସଂଗ୍ରାମ ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ଧରି ଚାଲିବ । ଏହି ସଂଗ୍ରାମ କେବଳ କ୍ଷମତା ଦଲାଲଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନୁହେଁ । ଆମ ନିଜର ଆତ୍ମବିଶ୍ବାସ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ।

ଏଥିପାଇଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ସମାଜ ତଳାଇବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭାରତୀୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସାକ୍ଷରତା ପାଇଁ ଅଭିଯାନ ଏ ଦିଗରେ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ । ଆନ୍ତ୍ରପ୍ରବେଶର ନେଲୋର ଜିଲ୍ଲାର ଏବଂ ତାମିଲନାଡୁର ପୁଡୁ କୋଟାଇ ଜିଲ୍ଲାର ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜାଣିହେବ ଯେ ଲୋକଙ୍କର ନିଷ୍ଠା ଓ ଉଦ୍ୟମ କିପରି ସାକ୍ଷରତା ଅଭିଯାନ ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଛି । ଯେଉଁ ସାମାଜରେ ପଗୁଣ ଶତାଂଶ ନିରକ୍ଷର ଏବଂ ଯେଉଁଠି ୯୦ ଶତାଂଶ ଲୋକ ଶିକ୍ଷା ଲାଭରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଛନ୍ତି ସେଠାରେ ପ୍ରକୃତ ଆଞ୍ଚଳିକ ସ୍ୱାୟତ୍ତ ଶାସନ ସମ୍ଭବ ହେବା କାଠିକର ପାଠ । ଯେଉଁ ପୃଥିବୀରେ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସମ୍ପଦ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାହୋଇଛି ଯେଉଁଠି ଅର୍ଥନୀତିରେ ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ବିଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯାନ୍ତ୍ରିକ କୌଶଳରେ ରହିଛି ସେଠାରେ ଖାଲି ସାକ୍ଷରତା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ସମାଜ ନିଜର ସମ୍ପଦକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା ଏବଂ ତାକୁ ଦକ୍ଷତାର ସହ ନିଜ ବ୍ୟବହାର ଉପଯୋଗୀ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ପରିଣତ କରାଇବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ବୈଜ୍ଞାନିକ ଏବଂ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଜ୍ଞାନ ବିଶାରଦମାନେ ଖାଲି ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଗବେଷଣା ସଂସ୍ଥାରେ ନରହି, ଗାଁ ଗଣ୍ଡାରେ ଲୋକଙ୍କ ସହ କାମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନ ଆନ୍ଦୋଳନ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି । ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା ସମାଜିକ ବିପ୍ଳବ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା । ଲୋକମାନେ ବିଜ୍ଞାନକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବେ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ, ସମାଜକୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଭଲ ସମାଜରେ ଏବଂ ଶେତାନ୍ତ୍ରିକ ସମାଜରେ ପରିଣତ କରିବା ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପରିଷ୍କାର ହୋଇଯିବ କିପରି ବିଭିନ୍ନ ବିକାଶମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲାବାଲା ଏବଂ ନଥିଲାବାଲାଙ୍କ ଉପରେ ଅଲଗା ଅଲଗା ପ୍ରଭାବ ପକାଉଛି । ଲୋକଙ୍କ ସହାୟତାରେ ଆଞ୍ଚଳିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତି ପାଇଁ ଅଭିଯାନ ଚାଲିଛି । ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସ୍ଥାନୀୟ ପଞ୍ଚାୟତ ସ୍ତରରେ ସ୍ୱାୟତ୍ତ ଶାସନକୁ ଯୋଜନା ପ୍ରଣୟନ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସ୍ୱାବଲମ୍ବୀ କରାଇବା, ଗାଁ ଗହଳରେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ମାନେ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କ ସହ ବିସ୍ତୃତ ବିକାଶମୂଳକ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି । ଲୋକେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରୁଥିବା ଏକ ସୃଜନକ୍ଷମ ଗଣତନ୍ତ୍ର ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା ଚାଲିଛି । ଉପରୁ ତଳକୁ ଗଣତନ୍ତ୍ର ଗଢ଼ା ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତଳୁ ଉପରକୁ ଗଢ଼ା ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ କ୍ଷମତା ସ୍ଥାନାନ୍ତର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ।

ସମୟର ଚକ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ିଯାଏ

ସମୟର ଚକ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି ଯାଏ
ଆଗକୁ ତାହାର ଗତି
ଅନେକ ବରଷ ଶାସନ ପରେବି
ବଦଳିଛି କିରେ କିଛି
ଶୋଷଣ ବଢ଼ାଇଛି କଷଣ ବଢ଼ିଛି
ଅଭାବ ଯାଇଛି ମାତି
ଭାଇର ଛାତିରେ ଭାଇ ଛୁରି ମାରେ
ଧର୍ମ ଜାତି ନାମେ ନିତି
ଅନେକ ବରଷ ଶାସନ ପରେ ବି ବଦଳିଛି
କିରେ କିଛି
ନାରିଛ ବୋଲିତ ଆମରି ବଳରେ
ବଳିଆନ କିଛି ଲୋକ
ଭୋଟ ବେଳେ ସେ ଆମକୁ କିଣନ୍ତି
ମରେନି ପେଟର ଭୋକ
ଗୁଳିଣି ବରଷ ଶାସନ ପରେବି ବଦଳିଛି କିରେ କିଛି
ସମୟ ବଦଳେ ସମାଜ ବଦଳେ
ସବୁତ ବଦଳି ଯାଏ
ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ହଟିବଳି କିଆଁ
କହିକି ପାରିବ କିଏ
ଗୁଳିଣି ବରଷ

ପ୍ରକାଶକ -

ହମାର ଦେଶ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ କମିଟି, ଓଡ଼ିଶା
ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ
ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

Printed at -

SRI GURU GOURANGA PRESS
Nayapalli, Bhubaneswar - 751 012
Phone - 55517

Contribution Price - Rs. 2/-

ଉପଭୋକ୍ତାବାଦର କାଷଣ

ଦ୍ଵିମାସା ଦେଶ

ଆଲୋଚନା ମାଳା

ପ୍ରସ୍ତୁତି—

ସର୍ବଭାରତୀୟ ଜନବିଜ୍ଞାନ ସଂଗଠନ
ଭାରତ ଜ୍ଞାନବିଜ୍ଞାନ ସମିତି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨, (H I G) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂବୋର୍ଡ କଲୋନୀ,
ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୧୦୦୩

ଉପଭୋକ୍ତାବାଦର କସଣ

ଗୋଟିଏ ଦିନର ଆରମ୍ଭ-

ହଠାତ୍ ମୋ ନିଦ ଭଙ୍ଗିଗଲା । ଗଡକାଲି ଗତିରେ ମୁଁ ବହୁତ ଡେରିରେ ଶୋଇଥିଲି, ବିଜୁଳି ନ ଥିଲା ଏଣୁ ଫ୍ୟାନ୍ ଲଗାଇ ମଶାମାନଙ୍କୁ ଡଢିପାରିଲି ନାହିଁ । ଛ'ଟା ଆଗରୁ ବୁଥ୍‌କୁ ନ ଗଲେ କ୍ଷୀର ପାଇପାରିବିନି । 'ଉଗବାନ'କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଲଭନ୍ ଆସିଯାଇଛି, ଫ୍ୟାନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଗଲୁଛି । ମୁଁ ଲଭନ୍ କକାଇ ଘଣ୍ଟା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲି, ପାଞ୍ଚଟା କୋଡ଼ିଏ । ବାହାରକୁ ବାହାରିଗଲି । ଦୁଇ ପ୍ୟାକେଟ୍ କ୍ଷୀର ମିଳିଗଲା । ଛୋଟିଆ ହିଟରଟିକୁ ଲଗାଇଲି । ତିନି ଦିନ ହେଲା ଗ୍ୟାସ୍ ସିଲିଣ୍ଡର ସରିଯାଇଛି । ଆଉ ଗୋଟିଏ ସିଲିଣ୍ଡର ପାଇବାକୁ କିଛି ଦିନ ଲାଗିଯାଇପାରେ; ଘରେ ଗୋଟିଏ କିରେସିନି ଝୋଡ଼ ଅଛି, ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସେଇଟା ବ୍ୟବହାର କରେ । ଗୋଟିଏ କପ୍ କଫି ପାଇଁ ଏ ଛୋଟିଆ ହିଟରଟି ଯଥେଷ୍ଟ ।

ଗସ୍ତାକଡ଼ ଟ୍ୟାପ୍‌ରୁ ପାଣି ଆସିବାର ଶବ୍ଦ । ପାଖ ବସ୍ତିର ଲେକମାନେ ଏହି ସାଧାରଣ ଟ୍ୟାପ୍ ତଳେ ଗାଧୋଇଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ଗାଧୁଆଘର ନାହିଁ । ପାଇଖାନା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନାଳ ନର୍ବମାଗୁଡ଼ିକୁ ପାଇଖାନା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ସେହିଠାରୁ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଆସେ ।

ଆରେ ! ଗୋଟିଏ ବୁଦ୍ଧା ବି କଫି ଛାଣି ହୋଇନାହିଁ । ହୁଏତ ଛଣାର ଛିଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ଛଣା ଯାଇଥିବା କଫି ହେଉ ବା ରେଡିମେଡ୍ କଫି ହେଉ ତାହା ଖାଲି ଚିକୋରି ଆମ ଘରେ ପ୍ରକୃତ କଫିର ସ୍ବାଦ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଲି ଚିକୋରୀ କଫି ଲେଡ଼ା ।

ଏ ଥରର ରେସନ୍ କାର୍ଡର ତିନି ମନ୍ଦ ନୁହେଁ । ଦାନାଗୁଡ଼ିକ ଭଲ ସାଇ-କ୍ଲର, କଫି ପିଉପିଉ ମୁଁ ମୋ ପଢ଼ା ଟେବୁଲ୍‌ରେ ବସିଗଲି । ଏ ଛୋଟିଆ ବହି-ଟିକୁ ମୋତେ ଆଜି ସାରିବାକୁ ହେବ ।

ପାଖ ଶୋଇବାଘରୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଭୁଛି । ପିଲାମାନେ ଓ ସେମାନଙ୍କ ମାଆ ଭାରିଲେଣି । “ମୋ ବ୍ରଦ୍ କେଉଁଠି ?” — ବଡ଼ ଢଗକର ପାଟି । ଏଇଟା ଏଇଠି

କୋଉଠି ଥିବ । ଘରେ କେଉଁ ଜିନିଷର ଠିକ୍ ନଥାଏ । ସେଠି ବର୍ତ୍ତମାନ ଚୁଥ୍‌ପେଷ୍ଟ ପାଇଁ ଧାଡ଼ି ଲାଗି ଯାଇଥିବ । ଟ୍ୟୁବଟିରେ ଆଉ ଟିକିଏ ବି ପେଷ୍ଟ ନାହିଁ । ତେବେ ଘରେ କିଛି ଦାନ୍ତ ଘଷା ପାଉଡ଼ର ଅଛି—ଚରୁରୀ ଦରକାରବେଳେ କାମରେ ଲାଗିବ ।

“ଆଜି ଘରେ ଜଳଖିଆ ପାଇଁ କେବଳ ଉପମା ହେଉଛି । ଦି’ ଦିନ ହେଲେ ବିରି ସରି ଯାଇଛି । ଏଣୁ ଦୋସା ହେଇପାରିଲାନି ।” ଏହା ଥିଲା ମୋ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସଫେଇ । ମୁଁ ମୋ ଜଳଖିଆ ସାରି ଅର୍ପିସ୍ ଯିବା ପାଇଁ ସଜ ହୋଇଗଲି । ହେଲେ ସିଏ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବା ତାଲିକା ଧରି ଆସିଲେଣି । “ଯଦି ହାତରେ ସମସ୍ତ ଥାଏ ତେବେ ଆଜି ହିଁ କିଣିଆଣିବ ।” ନଚେତ୍ ମୋତେ ପାଖଦୋକାନରୁ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କିଣି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।”

ମୁଁ ତାଲିକା ଆଡ଼େ ଗୁହଁଲି । ବାପରେ କି ଲମ୍ବା ତାଲିକା ! ସରିବନି ବୋଧେ ।

ତାଲିକାଧାରୀ ମଣିଷ

ମଣିଷର ବହୁତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଅଛି । ମଣିଷ ଗୋଟିଏ ଭବୁକ ପ୍ରାଣୀ, ଭୟୁକ ପ୍ରାଣୀ, ଯନ୍ତ୍ରମାନବ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ମୁଁ ଭାବେ ମଣିଷର ସବୁଠାରୁ ଭଲ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ହେଲା—ମଣିଷ ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବା ତାଲିକାଧାରୀ ପ୍ରାଣୀ । କାହିଁକି ଆପଣ କଣ ଏଥିରେ ରାଜି ନୁହନ୍ତି ? ତାଲିକା କେତେ ବଡ଼ ? ହଁ ! ଆମେ ଯେତେବଡ଼ ତାଲିକା କଥା କଳ୍ପନା କରୁଛୁ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟଭାବେ ତା’ଠାରୁ ବହୁତ ଅଧିକ ।

ଆସନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ମାନସିକ ପରୀକ୍ଷା କରିବା । ଭାରି ମଜା ଲାଗିବ । ଆମେ ଗୁହଁ ଥିବା ଜିନିଷ ଓ ସେବା ଗୁଡ଼ିକରେ ଗୋଟିଏ ବିଶଦ୍ ତାଲିକା କରିବା । ଏଥିରୁ ଜଣାପଡ଼ିବ କେବଳ ଜିନିଷ ଛଡ଼ା ଆମେ ବହୁତ ପ୍ରକାରର ସେବା ଲୋଡ଼ି-ଥାଉ ।

ଏହି ସାମଗ୍ରୀ ଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ଲୋକଙ୍କଦ୍ୱାରା ତିଆରି ହୋଇଛି । ବହୁଦୂରରୁ କିମ୍ବା ଅତି ନିକଟରୁ ଏହାକୁ ଅଣାଯାଇ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଛି ।

ସକାଳୁ ଉଠିବା ମାତ୍ରେ ଆପଣଙ୍କର କର୍ପି ଦରକାର ହୋଇପାରେ, ସେଥି-ପାଇଁ କର୍ପି ପାଉଡ଼ର, କ୍ଷୀର, ଚିନି, ଛାଇଶୀ, ପାତ୍ର, କପ୍‌ପ୍ଲେଟ୍ ଇତ୍ୟାଦି.....

ଟଏଲେଟ୍ ପାଇଁ ଗୁଥପେଷ୍ଟ, ବ୍ରଶ୍, ବ୍ଲେଡ୍, ସାବୁନ, ଡେଲ, ଡଜଲିଆ, କଲପାଣି ଆଦି...ତାପରେ ଖବରକାଗଜ, ରେଡିଓ, ବସିବା ପାଇଁ ଚେୟାର-ଏସବୁ ଜିନିଷ ଆପଣଙ୍କୁ କିଣିବାକୁ ହୁଏ, ଖାଲି କଲଖିଆଟା ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କର ଶ୍ରମ ରହିଛି । ଗୁଇଳ, ବିରି, ଲୁଣ, ଦୋସାପାଇଁ ଡେଲ-ଏଗୁଡ଼ିକ ବହୁ ଲୋକଙ୍କର ଶ୍ରମର ଫଳ । କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କିଣାଯାଇଛି, ଚଟଣୀରେ ବ୍ୟବହାର ହେଉଥିବା ସୋରିଷ୍ଟ, ଲଙ୍କା ଆଉ ନଡ଼ିଆ ଆପଣଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳର ହେଲନପାରେ । ତାବାଦ୍ ଆପଣଙ୍କର ଯାତ୍ରା, ପୋଷାଲ୍ ସୁବିଧା ଯାହାକି ଆପଣ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି, ରେଡିଓ, ଟେଲିଭିଜନ, ଫିଲ୍ମ ପାଠପଢ଼ା ସାକ୍ଷ୍ୟର ଯତ୍ନ, ଅବସର ବିନୋଦନ-ସ୍ତ୍ରୀ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆପଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ସଂଗୃହୀତ-ସବୁବେଳେ ଖାଉଟି ଓ ଉତ୍ସାବନର ସଂପର୍କ । ଗୋଟିଏ କଥାରେ ମଣିଷକୁ “ଚିରତନ ଖାଉଟି” ଭାବେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରେ । ଆମେ ଯେତେକ ଦ୍ରବ୍ୟ ବା ସେବା ଦରକାର କରୁ ସେଇଥିପାଇଁ ଆମକୁ କିଣିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇପାରେ । ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟମ ଧରଣର ସହରର ଏକାଦଶ ଶ୍ରେଣୀର ଫିଲ୍ମମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଯୋଜନା କରାଯାଇପାରେ । ସେମାନଙ୍କୁ ୩୪ଟି ଶ୍ରେଣୀରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଉ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଭାଗକୁ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଶହ ପୃଷ୍ଠା ବିଶିଷ୍ଟ ଟିପ୍ପାଖାତା ଓ କର୍ମ ଦିଆଯିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ସହରରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଦୋକାନୀଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଦୋକାନିମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବିକ୍ରୀ କରାଯାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପଦାର୍ଥର ଗୋଟିଏ ତାଲିକା ସେମାନେ କରିବେ । ତା’ ଛଡ଼ା ଏହି ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକର ଆମଦାନୀ ଓ ଉତ୍ପାଦନ ସ୍ଥଳୀ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ତାଲିକା କରିବାକୁ ହେବ । ଗୋଟିଏ ବିଭାଗ ମନୋହରୀସାମଗ୍ରୀ ଉପକରଣ, ଗୋଟିଏ ବିଭାଗ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସାମଗ୍ରୀ, ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବିଭାଗ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ତାଲିକା, କିଛି ଔଷଧ ତାଲିକା, କିଛି ବିଦ୍ୟାଳୟ, କିଛି ଚିକିତ୍ସାଳୟ, କିଛି ପୋଷ୍ଟ ଅଫିସ୍, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଫିସ୍ ସାମଗ୍ରୀ ଇତ୍ୟାଦି । ପରିଶେଷର ଆପଣ ଅନୁଭବ କରିବେ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଫେରିଆସି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଟିପ୍ପା ଖାତା ମାଗୁଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଭିନ୍ନ ଧରଣର ଛୋଟ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲି । ମୋ ଘର ପାଖରେ ରହୁଥିବା ଦୋକାନୀଙ୍କୁ ମୁଁ ଭଲଭାବେ ଚିହ୍ନିଥିଲି । ସେ ମୋର ସାଙ୍ଗ ଥିଲେ । ପ୍ରତି ବର୍ଷ ସେ ତା ଦେକାନରେ ବିକ୍ରୀ ହେଉଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ଗୁଡ଼ିକର ଗୋଟିଏ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ । ସେ ମୋତେ ସେହି ତାଲିକାର ଗୋଟିଏ

ନକଲ ଦେଇଥିଲା । ସେହି ତାଲିକାରେ ତିନି ହଜାରଟି ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀର ନାଁ ରହିଥିଲା ।

ଗୋଟିଏ ପରିବାରର ବାପା, ମା ଓ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଯଦି ସେମାନେ ବିଗତ କେତେ ମାସରେ କିଣିଥିବା ଓ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତରେ କିଣିବାକୁ ଥିବା ସାମଗ୍ରୀର ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି ତାହା ସେମାନଙ୍କର ଅଶେଷ ଉପକାରରେ ଆସିବ । ଏହି ତାଲିକାରେ କେବଳ ସାମଗ୍ରୀ ଗୁଡ଼ିକର ନାମ ରହିବ । ପରିମାଣ ବା ମୂଲ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । କେବଳ ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକର ନାମତାଲିକା—ସେତିକି ଯଥେଷ୍ଟ । ଏଭଳି ଗୋଟିଏ ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କିଛିଦିନ ସମୟ ଲାଗିପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ତାଲିକାଟି ଥରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲେ ଆପଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ତାଲିକାରେ ହଜାର ହଜାର ନ ହେଲେ ବି ଶହ ଶହ ସାମଗ୍ରୀର ନାଁ ଥିବ । ଏହି ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ଜିନିଷ ବିନା ଆପଣ ତ ଆଦୌ ବଞ୍ଚିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ନିର୍ଭରଶୀଳ ମାନବ

ଆପଣଙ୍କର ସ୍ୱାଛନ୍ଦ୍ୟ ଓ ଜୀବନ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ହୁଏତ କେବେହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ମନକୁ ଆସିନଥିବ ଯେ ଷୋଇରେ ଗୋଟିଏ ଦିଆଦିଲି କାଠି ମାରିବା ବେଳେ ଆପଣ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ପରୋକ୍ଷ ଭାବେ ରଣା ହେଉଛନ୍ତି । ଯେ କୌଣସି ଛୋଟ ଜିନିଷଟିଏ ଆପଣ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ଆପଣ ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ ଯେ ବ୍ୟବହୃତ ପ୍ରତିଟି ଉପକରଣର ଗୁଡ଼ାଏ ଅନ୍ତଃସଂଯୋଗ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ବିଦ୍ରୁମନୀୟ ବିଷୟ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ କେବଳ ନିଜ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସତ ଯେ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ମଧ୍ୟ ଶହ ଶହ ଲୋକଙ୍କ ଶ୍ରମର ଫଳ ଉପଭୋଗ ନ କରି ଚଳି-ପାରିବା ନାହିଁ ।

ଏହାର ପ୍ରଭାବ କଣ ? ସବୁବେଳେ କଣ ଏପରି ଥିଲା ?

ଏହାର ପ୍ରଭାବ ବହୁତ ଏବଂ ଜଟିଳତା ମଧ୍ୟ ଅଧିକ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଚିରଦିନ ଏଭଳି ନ ଥିଲା । ମଣିଷମାନେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ଜୀବନଯାପନ କରୁଥିଲେ । ଏପରିକି ଏହି ଶତାବ୍ଦୀର ଆରମ୍ଭମାତ୍ର ଶହେ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ—ଆମେ ବଜାରରୁ ବହୁତ

କମ୍ ଜିନିଷ କିଣୁଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଳୁଥିବା ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକର ଶହେ ଭଗ୍ନ ଭାଗେ ଜିନିଷ ମଧ୍ୟ ମିଳୁ ନ ଥିଲା । ଏଭଳି କି କୋଟିଏ ଡିଗ୍ରୀ ବର୍ଷ ତଳେ ମଧ୍ୟ ଚଳଣି ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁନିଆଁରେ ସାମଗ୍ରୀ ଗୁଡ଼ିକର ସଂଖ୍ୟାରେ ଅନେକ ବୃଦ୍ଧି ଘଟୁଛି ଏବଂ ଏହି ସଂଖ୍ୟା ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ି ଚାଲିବ ।

ଉପଭୋକ୍ତା ବାଦର ବିବର୍ତ୍ତନ

ଦଶହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଚଳାଚଳ ନ ଥିଲା, କୌଣସି କିଣାବିକା ସାମଗ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ନ ଥିଲା । ଆଦିମ ମାନବମାନେ ସଗ୍ରାହକ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଉତ୍ପାଦକ ନ ଥିଲେ । ବୋଧହୁଏ କୃଷି ମଣିଷର ପ୍ରଥମ ଉତ୍ପାଦନ ସାମଗ୍ରୀ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହି ଉତ୍ପାଦନ ସାମଗ୍ରୀକୁ ସେମାନେ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ । ବିକ୍ରୀ କରୁନଥିଲେ ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ପାଦନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା ଏବଂ ଶ୍ରମ ବିଭଜନ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ସେତେବେଳେ ବଜାର ସୃଷ୍ଟି ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ତଥାପି ସେ ବଜାର ଆକାରରେ ବହୁତ ଛୋଟ ଥିଲା । ଯେଉଁ ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକ ଉତ୍ପାଦନ ହେଉଥିଲା ତାହାର ବହୁତ ଅଳ୍ପ ବିକ୍ରୀ କରାଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଦର ଅଗ୍ରଗତି ସହିତ ବଜାରର ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ପଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା । ଉତ୍ପାଦନର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଦଳ ବଦଳ ଓ ଲାଭ । ଅଧିକ ଲାଭର ଅର୍ଥ ଅଧିକ ଉତ୍ପାଦନ, ଅଧିକ ବିନିମୟ, ଅଧିକ ସାମଗ୍ରୀ ଏବଂ ଅଧିକ ବଜାର । ବଞ୍ଚିବା ଧାର ଭଳି ସାମାଜିକ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ଛାରି ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ତାହାର ବୃଦ୍ଧି ହୁଏ । ବିନାଶ ବା ଅପତନ ହୁଏ, ବା ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ । ଏଠି ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା । ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଦ ସଂପ୍ରସାରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଞ୍ଚିରହିପାରିବ । ପ୍ରକୃତିଗତ କାରଣରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଦ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ସର୍ବଦା ପଦାର୍ଥ ଓ ଶ୍ରମର ଉତ୍ପାଦନ ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ ।

ଆମେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଆଲୋଚନା କରିଛେ ଯେ, ଆମେମାନେ ଜେବକ ସାମଗ୍ରୀ ଦରକାର କରୁନା । ଆମେମାନେ ବହୁତ ପ୍ରକାରର ସେବା ମଧ୍ୟ ଲାଭୁ ଥାଉ । ଶିକ୍ଷା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ପରିବହନ, ଯୋଗାଯୋଗ, ଅବସର ବିନୋଦନ, ନ୍ୟାୟ ପ୍ରଶାସନିକ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ-ଏବଂ ଏମିତି ଅନେକ କିଛି କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏହା ସେଭଳି ନ ଥିଲା । ସ୍ୱଅମତଃ ଆମେ ସେତେବେଳେ ଏତେ ପ୍ରକାରର ସେବାଲୋଭୁ ନ ଥିଲୁ । ସେଥିରୁ ଅଧିକାଂଶ ଆମେ ନିଜେ କରିପାରୁଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ

ସବୁ କିନିଷ ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପଦାର୍ଥ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୟ ସାମଗ୍ରୀ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କିନିଷ ଆୟମାନଙ୍କୁ କିଣିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଏପରିକି ବର୍ତ୍ତମାନ ପିତାମାତା ଓ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସାମଗ୍ରୀରେ ପରିଣତ ହେଲେଣି । ପ୍ରାକ୍ତନ ସମାଜବାଦୀ ଗଣ୍ଡମାନେ ଯେଉଁମାନେ ଉତ୍ପାଦନ କେବଳ ଉପଭୋଗ ପାଇଁ ବିନିମୟପାଇଁ ନୁହେଁ ବୋଲି ଉଦ୍ବୁଥିଲେ ସେମାନେ ଉପଭୋଗକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲେଣି କାରଣ ଉପଭୋଗରେ ସେମାନେ ପୁଞ୍ଜିବାଦୀ ରଞ୍ଜିତୁକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଆଗେଇ ଯିବାକୁ ଗୁହାଡ଼ି । ସାର ପୃଥିବୀରେ ଗୋଟିଏ ଉପଭୋଗବାଦର ଏକ ପାଗଳାମି ଏବେ ଦେଖାଦେଇଛି । ଏପରିକି ଉଚ୍ଚତପରି ଦରିଦ୍ର ଗଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବିଶିଷ୍ଟ ଶ୍ରେଣୀ ବସୁବାଦ ପଛରେ ଧାଇଁଛନ୍ତି ।

ଏହାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧ ମଣିଷଙ୍କ ପାଇଁ କେବଳ ନୁହେଁ, ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଜୀବନ ପ୍ରତି ଏହା ଏକ ବିପଦ ଘଣ୍ଟି ସଦୃଶ ।

ଉପଭୋକ୍ତାର କୁ-ପ୍ରଭାବ ସବୁ ହେଲା-

୧) ଅତ୍ୟଧିକ ପରସ୍ପର ସ୍ବାଲଗ୍ନତା ଏବଂ ଏହାର ବିଳୟ ଫଳରେ ବହୁ ବାହ୍ୟ ଓ ଆନ୍ତଃ ସମସ୍ୟାର ସୃଷ୍ଟି ।

୨) ଏଭଳି ଗୁଡ଼ିଏ ସାମଗ୍ରୀର ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ଯାହାର କି ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ଓ ବ୍ୟବହାରିକ ମୂଲ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ତାହାର ଜନକଲ୍ୟାଣକାରୀ ମୂଲ୍ୟ ଅଛି କି ନାହିଁ ତାହା ସନ୍ଦେହପୂର୍ଣ୍ଣ ।

୩) ଏଥିରେ କିଛି ଲୋକ ଧନୀ ହେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଉ କିଛି ଲୋକ ଦରିଦ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ।

୪) ସିମାନ୍ତ ପ୍ରାକୃତିକ ସ୍ତମ୍ଭର ଅପତୟ ।

୫) ପରିବେଶର ଅବସ୍ଥା ଯାହାକି ବିଶ୍ବଜନମାନ ବିଭିଷିକା ସୃଷ୍ଟିକରିଛି ।

ପରସ୍ପର ସମ୍ବନ୍ଧ

ଦେଖାଯାଉଛି ଜଗତର ଯେ କୌଣସି ପ୍ରାନ୍ତର ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ପରିବାର ଏବଂ ଉଚ୍ଚତଶୀଳ ରଞ୍ଜିତୁଙ୍କର ଯେ କୌଣସି ପ୍ରାନ୍ତର ଗୋଟିଏ ପରିବାର ଦେଶ ଭିତରେ ଓ ଦେଶ ବାହାରେ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କ ଶ୍ରମ ସହ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ,

ଏବଂ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅର୍ଥନୈତିକ ଚକ୍ରଦୈତ୍ୟର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ହୋଇ-
ଯାଇଛେ । ଗୋଟିଏ ୧ କୋଟି ଟଙ୍କା କ୍ଷମତା ବିଶିଷ୍ଟ ଲୁହା କାରଖାନାରେ ନା
ଶ୍ରମିକ ନା ସାଧାରଣ ଜନତା କାହାର ହେଲେ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱନାହିଁ । ସେହିଭଳି ଗୋଟିଏ
ଦଶହଜାର ମେଗାଓର୍ଟ ଶକ୍ତି ବିଶିଷ୍ଟ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରକଳରେ ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ
ଉପଭୋକ୍ତା ମୁଷିମେୟ କେତେ ଜଣଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଜରୁରୀର ପାତ୍ର ହେଇ
ରହନ୍ତି । ଏବେ ସାରା ପୃଥିବୀ ଗୋଟିଏ ପରସ୍ପର ସଂଲଗ୍ନ ବଜାରରେ ପରିଣତ
ହୋଇଛି । ଏହା ଆଦର୍ଶବାଦୀ ଚିନ୍ତାଧାରରେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ନ ହୋଇ ଅବାଧ
ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତା ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉଛି । ଏହି ଉଗ୍ର ଓ ଆଧୁନିକ ଚିନ୍ତାଧାର ସଂପନ୍ନ
ରଷ୍ଟ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ଆମେରିକା ଯାହାର ରଷ୍ଟ୍ର ସାମରିକ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ବଜାର ପରିଚାଳିତ
ହେଉଛି । ଅତ୍ୟଧିକ ସାମଗ୍ରୀର ଉତ୍ପାଦନ ଏବଂ ଗୃହିତା ମଣିଷ ସମାଜକୁ ଏକ
ଘୋର ଗ୍ରିଡ଼ିଫି ସମୟରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଛି । ଆମର ଜୀବନ ଯାହାକି ଅନ୍ୟ
ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଓ ଯେଉଁମାନେ ନିଜେ ନିଜର ପ୍ରଭୁ ନୁହନ୍ତି । ଏହି-
ଭଳି ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯୋଗୁଁ ଗୋଟିଏ ଅକ୍ଷରି ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ମଣିଷ
ସମାଜ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ତା'ର ଭରସାମ୍ୟତା ହରାଇବା ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଛି ।

ଉପଯୋଗ ନା ଜନକଲ୍ୟାଣ

ଆମେମାନେ ଆଗରୁ ଦେଖିଛେ ଆମର ବଜାର ଗୁଡ଼ିକରେ ବହୁତ ପ୍ରକାର
ପଦାର୍ଥର ବନ୍ୟା ଛୁଟିଛି ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଅତି ଦରକାରୀ ବସ୍ତୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଖାଦ୍ୟ,
ପାନୀୟ, ବସ୍ତ୍ର ଓ ବାସଗୃହ ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ଅଛି
ଯାହା ଜୀବନକୁ ଜମ୍ ସରିଶ୍ରମୀ, ଜମ୍ କ୍ଳାନ୍ତ, ଅଧିକ ଆରମ୍ଭଦାୟକ କରୁଛି ।
୨୦ କି.ମି. ଗୁଲିବା ଅପେକ୍ଷା ବସ୍ତ୍ରରେ ଯିବା ଅଧିକ ପୁଞ୍ଜକର । କିନ୍ତୁ ଏହି ପଥ
ଅତିକ୍ରମ କରିବାପାଇଁ ନିଜପାଇଁ ବା ପରିବାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ପାଇଁ
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମୋଟରକାର ଯଦି ଦରକାର ତାହା ଭିନ୍ନ କଥା । ହୁଏତ
ସ୍ବାବୁନ୍ ବାଦାମର ଗୁଣ୍ଡ ବା ସବୁଜ ଚଣାର ଗୁଣ୍ଡଠାରୁ ଗୋଟିଏ ସାବୁନ୍ର ବ୍ୟବ-
ହାର ଅଧିକ ପ୍ରତିଧାତନକ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ କେତେ ପ୍ରକାରର ସାବୁନ୍ ଦରକାର
କରନ୍ତି ? ଏତେ ପ୍ରକାରର ସାବୁନ୍ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣିର
ବିନିଯୋଗ ନ କରିଥିଲେ କିଛି ଖରପ ହୋଇନଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ କଥାଟି ତାହା
ନୁହେଁ । ସେମାନେ ଆପଣଙ୍କୁ ଖୋସାମଦ କରିବାପାଇଁ ନାନାପ୍ରକାର ବିଜ୍ଞାପନର

ସହାୟତା ନିଅନ୍ତି । ଯାହା ଫଳରେ ଆପଣ ଗୋଟିଏ କିସମର ସାବୁନକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ କିସମର ସାବୁନ୍ କିଣିବାପାଇଁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଯେତେ ମୂଳଧନ ଖଟାନ୍ତି ହୁଏତ ସାବୁନ୍ ତିଆରିରେ ସେତେ ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇନଥାଏ । ଏହା କେବଳ ସାବୁନ୍ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନୁହେଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ପଦାର୍ଥର ବିକ୍ରୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ଖବରକାଗଜ ଗୁଡ଼ିକରେ ଶତକଡ଼ା ୬୦ ରୁ ଅଧିକ ପୂଷା କେବଳ ବିଜ୍ଞାପନରେ ବ୍ୟବହାର ହୁଏ । ଏହା ପରେକ୍ଷରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ କରାଇଛି । ଯେ ସେହି ପଦାର୍ଥ ଗୁଡ଼ିକୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ ନାହିଁ ଏବଂ ଯଦିଓ ସେଥିରେ ତାର କୌଣସି ଉପକାରିତା ନାହିଁ ତଥାପି ସେ ତାହାକୁ କିଣୁଛି । ସେହିଭଳି ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଦୂରଦର୍ଶନ ବିଜ୍ଞାପନ ଦ୍ଵାରା ସଂଗୃହୀତ ଅର୍ଥଦ୍ଵାରା ହିଁ ଚଳିଥାଏ । ଦୂରଦର୍ଶନର ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ବିଜ୍ଞାପନ ନୀତିବିଶେଷ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦାର୍ଥର ବିନିମୟ ମୂଲ୍ୟ ରହିଲେ କିଛି କ୍ଷତି ନାହିଁ ଯଦି ତାହାର ଗୋଟିଏ ବ୍ୟବହାରିକ ମୂଲ୍ୟ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିଟି ପଦାର୍ଥର କଣ ବ୍ୟବହାରିକ ମୂଲ୍ୟ ବା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ମୂଲ୍ୟ ଅଛି କି ? ବହୁତଗୁଡ଼ିଏ ପଦାର୍ଥ ଯାହାକି ଆପଣ କିଣିବାପାଇଁ ପ୍ରଲୁପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ତାହାର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ମୂଲ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ବା ଶୂନ୍ୟ । ସେ ଯାହାହେଉ ଯେଉଁ ପ୍ରଣାଳୀରେ ଉତ୍ପାଦନ ଓ ଲଙ୍ଘନରେ ଚଳିବାକୁ ପଡ଼େ, ଯେଉଁଠାରେ ପୁଣି ଏହି ଅଭିବୃଦ୍ଧି କ୍ରମବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଠ, ସେଠାରେ ଉତ୍ପାଦନର ଅପଚୟ ଘଟିବ ହିଁ ଘଟିବ ।

ଧନୀ ଦରିଦ୍ର ବିଷମତା

ଏଭଳି ଉତ୍ପାଦନ ଓ ବିନିମୟ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଫଳ ହେଉଛି ଧନୀ ଓ ଦରିଦ୍ର ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୈଷମ୍ୟର ବୃଦ୍ଧି, ଏହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ନୁହେଁ, ଏହା ଦେଶ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ । ଯଦି ସାରା ବିଶ୍ଵର ହିସାବ ନିଆଯାଏ ତେବେ ଏ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିହେବ ଯେ କାରି-ଗରୀ ବିଦ୍ୟାରେ ଉଚ୍ଚତ ଗଣ୍ଡ ଓ ଉଚ୍ଚତଶାଳ ଓ ଦରିଦ୍ରଗଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଫାଙ୍କ ଅତି ଦୃଢ଼ ଗତିରେ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ ୧୯୬୦ ମସିହାରେ ଉଚ୍ଚତ ଗଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକରେ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ କମ୍ ଉଚ୍ଚତ ଗଣ୍ଡମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ୯ ଗୁଣ ଅଧିକ ଥିଲା । ୧୯୯୦ ରେ ଏହା ୧୨ ଗୁଣ ହୋଇଛି ।

ଭରତରେ ମଧ୍ୟ ଧନୀକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଅଧିକ ଧନୀ ଓ ଦରିଦ୍ର ଗୋଷ୍ଠୀ ଅଧିକ ଦରିଦ୍ର ହେଉଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଅବଶ୍ୟ ଭରତରେ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଶ୍ରେଣୀର ବେଶ୍ କିଛି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ଧନୀ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଧନୀକ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରେ । ସେମାନେ ଆମେରିକୀୟ ଓ ଜାପାନୀଙ୍କ ଭଳି ଅତ୍ୟଧିକ ଖିଆଲି । ସେମାନଙ୍କର ଲୋଭ ଓ ଲଳସାର କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜ ମାତୃଭୂମିକୁ ମଧ୍ୟ ବିକ୍ରୀ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କାରଣ ଯାହାଉଛା ତାହା ଉପଭୋଗ କରିବାପାଇଁ ବିଶ୍ୱ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇଛି । ଏହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ସୁନ୍ଦର ଜୀବନ ଯାପନ କରିପାରିବେ । ଯଦି ଆମ ଦେଶର ନୀତିଗୁଡ଼ିକ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ନ ହୋଇ ମୁନାଫା ସର୍ବସ୍ୱ ହୁଏ ତାହାର ଫଳ ହୁଏ ଏକ କଷ୍ଟକର ଜୀବନ । ମୁନାଫା ଓ ଜନକଲ୍ୟାଣ ସବୁ-ବେଳେ ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ।

ପ୍ରାକୃତିକ ସଂପଦର ଅପଚୟ

ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଆମେରିକୀୟ ପରିବାର ଯେଉଁଥିରେ କି ବାପା, ମା ଓ ଗୋଟିଏ ସନ୍ତାନ ଆଆଡ଼ି ୨୩ଟି ଟେଲିଭିଜନ୍ ୨୩ଟି ଟେଲିଫୋନ୍, ୬୩ଟି ରେଡ଼ିଓ; ୧୨ଟି କାର୍ ଏଭଳି ଅନେକ ଜିନିଷ ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି । ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସମ୍ପଦ ଯଦି ଏହିଭଳି ଉପଭୋଗ କରାଯାଏ ତେବେ ସାରବିଶ୍ୱର ସମ୍ପଦ ଶେଷ ହେବାକୁ ଖୁବ୍ କମ୍‌ସମୟ ଲାଗିବ । ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟବହାର ବା ଉପଭୋଗ ପଛରେ ୨ କାରଣ ଥାଏ —

* ମୁନାଫା ପାଇବା ପାଇଁ ଏବଂ କୌଣସି ଜଲ୍ୟାଣକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନ ଥାଇ ଗୁଡ଼ାଏ ଉପଭୋକ୍ତା ଦ୍ରବ୍ୟର ଉତ୍ପାଦନ ।

ଏହା ଏକ ଅଚିନ୍ତନୀୟ ଏବଂ ହାସ୍ୟାନ୍ୱଦ ସୀମାଯାଏ ବ୍ୟାପିପାରେ— ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ପଦାର୍ଥର ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ପ୍ରାକୃତିକ ସମ୍ପଦକୁ ବିଭକ୍ତ କରିବା ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପଦାର୍ଥ ପାଇଁ ତାକୁ ଯୋଡ଼ିବା ।

ଏପରି ଅପଚୟକାରୀ ଚକ୍ର ଯୋଗୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ କିଛି ଲୋକ ଲାଭ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପୃଥିବୀ ତାର ପ୍ରାକୃତିକ ସଂପଦ ହରାଇ ବସୁଛି ।

ଅସ୍ପଷ୍ଟସ୍ଥ ଓ ସାମରିକ ଉପାଦାନ

ଏହାର ଉତ୍ପାଦନ ଯୋଗୁଁ ଅଧୁନା ମାନବ ଜାତି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ

ଜଗତଠାରୁ ନିରାପଦ ମଣ୍ଡିଛି । ପଶୁମାନଙ୍କ ଠାରୁ ନିରାପଦ ରହିବା ପାଇଁ ମଣିଷ ଖୁବ୍ କମ୍ ଅସ୍ତ୍ର ଦରକାର କରୁଛି ବରଂ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ମଣିଷକୁ ଅନ୍ୟ ମଣିଷଠାରୁ ନିଜକୁ ଧକ୍କା କରିବାପାଇଁ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର ହେଉଛି । ଏସବୁର କାରଣ ହେଉଛି କିଛି ମଣିଷ ସବୁ ପଦାର୍ଥରୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପାଇବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମରତ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରୟୋଜନ ହେଲେ ସେମାନେ ବଳପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପକ୍ଷାତପଦ ହେଉନାହାନ୍ତି । ଏହା ପିଲାଆମି ?

ପରିବେଶ ଧ୍ବଂସ

ମାନବ ଇତିହାସରେ ଏଭଳି ଏକ ସମୟ ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ପ୍ରାକୃତିକ ଶକ୍ତି ନିକଟରେ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ପଦାର୍ଥ ଥିଲା । ସେ ଭୂପୃଷ୍ଠରେ ଯେଉଁ କ୍ଷୁଦ୍ର ପରିମାଣର ଖନନ ବା ଗମ୍ଭୀରା ଚିହ୍ନ ରଖୁଥିଲା, ତାହା ଆପେ ଆପେ ଭରି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତି ବଦଳିଯାଇଛି । ଅଧୁନା ମାନବ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟାଇପାରେ । ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଜୀବନ ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ନୁହେଁ, ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ନିର୍ଗତ ଗ୍ୟାସ୍ (green house gases) ବିଶେଷତଃ ଅଜ୍ଞାତକାମୁ ଯାହାକି କଳ୍ପ କାରଖାନା, ଯାନବାହାନ, ଓଜନ ସ୍ତରର ହ୍ରାସ, 'ରେଡିଓ ଆକ୍ଟିଭ୍ ପଦାର୍ଥ, କଳ ଓ ବାୟୁର ପ୍ରଦୂଷଣ-ଏସବୁ । ଏ ପୃଥିବୀ ଜ୍ରମଣ ବାସୋନୁପଯୋଗୀ ହେଉଛି ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ସପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବାସୋନୁପଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ । ଉପସାମ୍ୟ ବା ସନ୍ତୁଳନ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୂଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ହୋଇଯାଇଛି । ରିଓ ଠାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଧରିତ୍ରୀ ସମ୍ମିଳନୀ ଏହି ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଉପଯୁକ୍ତ କ୍ଷମା ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ପରିବେଶଗତ ବିଭୀଷିକାର କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ବାହାର କରି ତାହାର ସମାଧାନ ବିଷୟରେ ଏହି ସମାବେଶରେ ଆଲୋଚିତ ହୋଇ ନଥିଲା । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପରିବେଶର ବିଭୀଷିକାର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ପାପୀରୂପେ ଚିତ୍ରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଉନ୍ନତ ଗଣମାନେ ଉନ୍ନତଶୀଳ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ଜନସଂଖ୍ୟା ଓ ଏହାର ବୃଦ୍ଧିକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ଏହା ହିଁ ସାର ବିଶ୍ୱରେ ଘଟୁଥିବା ପରିବେଶ ଅବସ୍ଥାର କାରଣ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ । ଏହା ସତ୍ୟର ଅପଜାପ କେବଳ ନୁହେଁ ଏକ ଶିତା ବିଭ୍ରାଟ ମଧ୍ୟ ।

ଜୀବନର ମୌଳିକ ଚରିତ୍ର ହେଉ ମୃତ୍ୟୁକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା । ସତ୍ତାମ

ଉପାଦାନ କରିବା ଓ ଜନ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି କରିବା । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସୀମା ରହିବା ଦରକାର । ଜନ ସଂଖ୍ୟାର ବୃଦ୍ଧି ଫଳରେ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ତଥା ମନସ୍ତାତ୍ବିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜନିତ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ସ୍ବଭାବଗତ ବ୍ୟବହାରର ବିନାଶ ଘଟାଇପାରେ । ଯାହାକି ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ଧରି କେବଳ ସଂଗ୍ରାମ ବଳରେ ହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା କଣ ଏତେ ବେଶୀ ଯେ ଏହା ବିପଜ୍ଜନକ ଅବସ୍ଥାରେ ପାଖାପାଖି ହୋଇଛି ? ଏହାର ଉତ୍ତର ହେଲା ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତ ‘ନା’ ।”

କଥାଟି ହେଉଛି ଆମ୍ଭେମାନେ ଯଦି ଆମର ସମାଜଗୁଡ଼ିକ ଟିକିଏ ବିଜ୍ଞାନ ସମ୍ମତ ଓ ମାନବିକତା ସହକାରେ ପରିଚାଳନା କରୁ ତା’ହେଲେ ବର୍ତ୍ତମାନର ବିଶ୍ୱ ଜନ ସଂଖ୍ୟାର ୨୩ ଗୁଣ ଅଧିକ ଲୋକକୁ ଆମେ ଧରିରଖିପାରିବା । ଆମ୍ଭେମାନେ ଗୋଟିଏ ଗୁଣାତ୍ମକ ଜୀବନ ଏବଂ ୬୫ ରୁ ୮୦ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିବାର ଜୀବନ ଆଶା ନେଇ ବଞ୍ଚିପାରିବା ।

ସମାଜ ଗଠନରେ ଗୁଲିଥିବା ଭୁଟି ଉନ୍ନୟନ ସହିତ ଉପଭୋକ୍ତାବାଦକୁ ଯୋଡ଼ିବା ଅଧିକ ଉପାଦାନକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରୁଥିବା ଭଲି ଅର୍ଥନୈତିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅମଙ୍ଗଳକାରୀ ଉପାଦାନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଏବଂ ସମ୍ଭାର ଅପତୟ ଏସବୁକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହାକୁ କିନ୍ତୁ ଶିଳ୍ପୋନ୍ନତ ଗଣମାନେ ବିରୋଧ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ ଦେଶବାକୁ ଗଲେ ସେମାନେ ହିଁ ପାପୀ । ପାପୀ ଶିଳ୍ପୋନ୍ନତ ଗଣର ନୀତିକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ଦେଶମାନେ ଏହାରି ଫଳରେ ଗରୀବ ଦେଶମାନେ ଦୁଃଖ ଓ କଷଣ ଭେଗୁଛନ୍ତି । ଶିଳ୍ପୋନ୍ନତ ଗଣଗୁଡ଼ିକ କିନ୍ତୁ ଉପଭୋଗ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

—୦—

ପ୍ରକାଶକ—

ହମାର ଦେଶ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ କମିଟି, ଓଡ଼ିଶା
ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଇସିଂବୋର୍ଡ଼ କଲେନୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଫୋନ୍-୪୦୦୮୯୧

Printed at-

SRI GURU GOURANGA PRESS
NAYAPALLI, BHUBANESWAR-751 012
Phone-55517

Contribution Price-Rs 2/-

ହମାରା ଦେଶ

ଆମ ସମାଜ

ଆଲୋଚନା ମାଳା

ପ୍ରସ୍ତୁତି -

ସର୍ବଭାରତୀୟ ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ ସଂଗଠନ
ଭାରତ ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ ସମିତି, ଓଡ଼ିଶା

ଏ/୧୨ (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂ ବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ,
ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧ ୦୦୩

ଆମ ସମାଜ

ବଡ଼ ଖୁସିର କଥା. ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ବସିଛେ । ଆଜି ଆମେ ନିଜ ନିଜ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା । ଆମେ କଅଣ ଭାବୁଛେ, ଆମେ ଏ ସମାଜରେ କିପରି ବଞ୍ଚିଛେ, ସେ ସବୁ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ।

ଆମ ଦେଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁତ ବଡ଼ ବିପଦଦେଇ ଗତି କରୁଛି । ଜଣା ପଡୁଛି ସତେ ଯେପରି ଆମେ ଗୁଣି ପରାଧୀନ ହୋଇଯିବା । ଦେଶ ଆଉଥରେ ଭାଗ ଭାଗ ହୋଇଯିବ । କୌଣସିମତେ ଆମକୁ ଏହି ବିପଦରୁ ଦେଶକୁ ରକ୍ଷାକରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏ ବିଷୟରେ ଦେଶ ସାରା ଆମେ ଆଲୋଚନା କରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସଚେତନ କରାଇବା । ସବୁକଥାତ ଆଜି ଆଲୋଚନା କରିପାରିବାନି । ତଥାପି ଆମ ନିଜ ବିଷୟରେ, ଆମ ଜୀବନ ବିଷୟରେ କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା, ସବୁକଥା ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ।

ନିଜକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା । ଆମେ କଅଣ ସୁଖରେ ଅଛୁ ? ସମାଜରେ ଯେମିତି ଆମ ଘର ଲୋକେ, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ , ସାଙ୍ଗ ସାଥୀମାନେ କ'ଣ ଖୁସିରେ ଅଛନ୍ତି ? ସବୁ ଗୁଲିଛି, ସେ ବିଷୟରେ ଆମେ କଅଣ ସତୁଷ୍ଟ ? ସତରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, କେହି ବି ଖୁସିରେ ନାହାଁନ୍ତି, କେହିବି ସତୁଷ୍ଟ ନୁହଁନ୍ତି । ଆମେ ଯାହା ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛୁ, ସେସବୁ ମିଳୁନି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ମିଳିବ ବୋଲି ଆଶା ନାହିଁ । ଆମେ ଆକାଶ କଇଁଆ କି ଚିଲିକା ମାଛ ମାଗୁନୁ । ମା'ସ ପଲଉର ଭୋଜିପାଇଁ ଆମର ଲାଳସା ନାହିଁ । ମୁଠିଏ ଭାତ କିମ୍ବା ଦି'ପଟ ଗୋଟି ଆଉ ଡାଲିଟିକିଏ ଆମର ଦରକାର । ବହଳିଆ ଡାଲି କଥାଛାଡ଼. ପାଣିଆ ଡାଲିଟିକିଏ ମିଳିଲେ ବି ଯଥେଷ୍ଟ । ଆମପାଇଁ ଏତିକି ମିଳୁନି । ମାଘମାସର ହାଡ଼ଭଙ୍ଗ ଶୀତ କାକରରେ ଘୋଡ଼େଇ ହେବାପାଇଁ ଗୁଦର ଖଣ୍ଡି ନାହିଁ । ଆମ ଭଳି ଏଦେଶସାରା ହଜାର ହଜାର ଭାଇଭଉଣୀ ଏଇ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ମୁଣ୍ଡ ଗୁଡ଼ିବାପାଇଁ ଆମର ଚାଳଘର ଖଣ୍ଡିଏ ବି ନାହିଁ । ଘୁଷୁରି ଗୁହାଳ ପରି ଆମ ଘରଦ୍ୱାର । ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋରଗୁଦ ବାବୁଙ୍କର କୋଠାଘର । ଟାଉନ ବଜାରରେ ଏମିତି ଅନେକ ରାଜପ୍ରାସାଦ ଭଳି କୋଠାମାନ ଅଛି । ଏଭଳି ବଡ଼ ବଡ଼ କୋଠା ଘର ଆମର ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ । ସାରାଜୀବନ ତପସ୍ୟାକଲେ ବି ଏଭଳି ଘର ଆମକୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆମ ପାଇଁ ଛୋଟିଆ ଗୁଳ ଘରଖଣ୍ଡିଏ ଦରକାର । ଏହି ଘରଟିକୁ ଆମେ ଆମର ବୋଲି କହିପାରିବୁ, ଆଉ ଭଲ ପାଇପାରିବୁ । ଆମ ଘରଟି ଚକ୍ ଚକିଆ

ନ ହେଲେବି ସଫାସୁତରା ହୋଇଥିବ । ଘର ଗୁରିପାଖ ନିର୍ମଳ ଥିବ । ଘର ସାଙ୍ଗକୁ ପିଲା ପିଲି ସୁସ୍ଥରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ଦେଖି କିଛି ମାଗୁନୁ । ଖାଇବାକୁ ଦାନା, ପିନ୍ଧିବାକୁ କନା ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବାପାଇଁ ଘର ଖଣ୍ଡିଏ ଲୋଡ଼ା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏସବୁ ଆମପାଇଁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ । ଆସନ୍ତାକାଲି ବି ଏସବୁ ଆମପାଇଁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ହୋଇ ରହିଥିବ ବୋଲି ଆମର ବିଶ୍ୱାସ । କହିବାକୁ ଗଲେ, ଆମେ କେବଳ ଆଜିପାଇଁ ବଞ୍ଚିଛୁ । ଆମେ ଖୁସି ଯେ ଗତ କାଲି ଗୁଲିଯାଇଛି । ଆସନ୍ତା କାଲି କଥା ଭାବିଲେ ଭାରି ଡର ମାଡୁଛି ।

ଆମ ପିଲାମାନେ ଆମ ପାଇଁ ଭାରିପ୍ରିୟ । ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲପାଇବା ଓ ଗେଲ କରିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କଅଣ ଦେଇ ପାରୁଛୁ ? ଭୋକ ଉପାସରେ ସେମାନଙ୍କ ପେଟ ଜଳିଯାଉଛି । ପିନ୍ଧିବା ଜାମା ସବୁ ଫାଟି ଗଲାଣି । ତାଳି ପକାଇ ଚଳେଇନେବା କଥା । ସେମାନେ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଉନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍କୁଲକୁ ପଠାଇବାପାଇଁ ହାତରେ ଧନ ବି ନାହିଁ ।

ବଢ଼ିଆ ବଢ଼ିଆ ସ୍କୁଲସବୁ ଅଛି । ଭାଗ୍ୟବାନ ପିଲାମାନେ ସେଠାରେ ପଢୁଛନ୍ତି । ସ୍କୁଲ ଘରମା, ସ୍କୁଲ ପୋଷାକ ପତ୍ର, ବହିପତ୍ର ଆଦି ଯୋଗାଇ ଦେବାପାଇଁ ସୋମାନଙ୍କର ଘରେ ଅଭାବ ନାହିଁ । ମାଗଣାରେ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ବି ଆମ ଗାଁ ମାନଙ୍କରେ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲସବୁ ଅଛି । ମାତ୍ର ସେଠାରେ ଆମ ପିଲାମାନେ ପଢ଼ିପାରୁନାହାନ୍ତି । ଆମ ପିଲାଙ୍କର ଛିଣ୍ଡା ମଇଳା ଜାମାପେଶ ଦେଖି, ଅନ୍ୟ ପିଲାମାନେ , ଏପରିକି ପଢ଼ାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକ ଘୁଣା କରୁଛନ୍ତି । ବହି ସିଲଟ ଯୋଗାଇ ଦେବାପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ପଇସା ନାହିଁ ।

ଆମ ଭିତରୁ ଅନେକ ଗୃହାଁନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ପାଖରେ ରହନ୍ତୁ । ଛୋଟ ମୋଟ କାମଦାମ କରି ଘରପାଇଁ ବି ପଇସା ରୋଜଗାର କରନ୍ତୁ । କିଛି ନହେଲେ, ସାନ ପିଲାଟିକୁ ଧରିଲେ, ମା କାମ-ଦାମକୁ ଯାଇପାରିବ ବୋଲି ଅନେକ ଭାବନ୍ତି ।

ସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ ରଙ୍ଗ ରଙ୍ଗିଆ, ସଫା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ପିଲାଗୁଡ଼ିକ, ଯେତେବେଳେ ବୁଲୁଛନ୍ତି ଗାଲର ହୋଇ ବୁଲୁଥାନ୍ତି, କି ଗାତ ଗାଉଥାନ୍ତି, ଭାରି ଖୁସି ଲାଗେ । ମନେହୁଏ ସତେଯେପରି ସ୍ୱର୍ଗପୁରରୁ ସାନ ସାନ ଦେବ ଦୂତମାନେ ଆସି ମର୍ତ୍ତରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଦେଖି ନିଜ ପିଲାପିଲିଙ୍କ କଥା ଭାବିଲାବେଳେ ଛାତି ଭିତରଟା କଅଣ ହୋଇଯାଏ । ଆମେ ବି ଶୁଣୁଁ , ଆମ ପିଲାମାନେ ଏମିତି ଖୁସି ବାସିରେ ପାଠପଢ଼ନ୍ତୁ, ସୁନ୍ଦର ଦିଶନ୍ତୁ । ଏଭଳି ଆମପାଇଁ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି ମନେ ହୁଏ ।

“କିନ୍ତୁ ଅସଲ କଥାହେଲା ଯେ, ଏଇଟା ଏ ସମାଜପାଇଁ ଆଦୌ ଅସମ୍ଭବ କାମ ନୁହେଁ ।”

ସୋଭିଏତ ୟୁନିୟନ ବୋଲି ଗୋଟିଏ ଦେଶ ଥିଲା । (ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର କଥା, ଏ ଦେଶଟି ଏବେ ଭାଗ ଭାଗ ହୋଇଗଲା, ଗରୀବ ହୋଇଗଲା) । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଭଲ ରୋଜଗାର କରୁଥିଲେ, ଖାଇବା, ପିନ୍ଧିବା, ରହିବାର ଅଭାବ ନଥିଲା । କାଲି କଅଣ ଖାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିପାଇଁ କାହାକୁ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡୁନଥିଲା । ଦେଶର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟତ ପୂରାପୂରି ସୁରକ୍ଷିତ ରହୁଥିଲା । ପିଲାମାନେ ଭାରି ସୁସ୍ଥ ସବଳିଆ ହୋଇ ବଢୁଥିଲେ । କହିବାକୁଗଲେ, ଦେଶଟି ଥିଲା ପିଲାମାନଙ୍କପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ନନ୍ଦନ କାନନ । ସୋଭିଏତ ୟୁନିୟନ ପରି ଅନେକ ସମାଜବାଦୀ ଦେଶରେ ଏହିପରି ସବୁ ଭଲରେ ଚଳୁଥିଲେ । ଆଜି ଏଇ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ସବୁ କିଛି ବଦଳିଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବେକାରୀ ବଢ଼ିଗଲାଣି । ନାନା ପ୍ରକାରର ଅଭାବ ଦେଖାଦେଲାଣି । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଏ ଦେଶମାନଙ୍କରୁ ଆମକୁ ଅନେକ କିଛି ଶିଖିବାର ଅଛି । ସେମାନେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ହଟାଇପାରିଥିଲେ, ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ମୌଳିକ ସୁଖ ସୁବିଧା ଯୋଗାଇ ପାରିଥିଲେ । ଆମେ ଇଚ୍ଛାକେଲେ, ଏ ଦେଶମାନଙ୍କର ଅନୁଭୂତିରୁ ଶିଖି, ଆମ ଦେଶରେ ଥିବା ଦାରିଦ୍ର୍ୟର କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଉପାଡ଼ି ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇପାରିବା । ଆମପିଲାଙ୍କପାଇଁ ଆମ ଦେଶଟିକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପରିଣତ କରି ଦେଇପାରିବା । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଆମକୁ ଶପଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ଓ ଉଦ୍ୟମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସବୁଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲାବେଳେ ଆଜି ବଡ଼ ନିରାଶ ଲାଗୁଛି । ଆମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କାହାଘରେ ତୁଲି ଜନ୍ମନିତ ଆଉ କାହା ଘରେ ଘିଅ ଦହିରେ ଭାସୁଛି । ଯେଉଁ ରାମ ରାଜ୍ୟର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖି ଆମ ବାପା ଅଜା କଞ୍ଚେର ବିରୋଧରେ ସଂଗ୍ରାମ କରି ଏଦେଶକୁ ସ୍ୱାଧୀନ କଲେ, ସେ ରାମରାଜ୍ୟ ବହୁ ଦୂରରେ ରହିଯାଇଛି । ଜମିନଥିବା ଲୋକ ଜମି ଥିବା ଲୋକପାଖରେ କାମ କରି ପେଟ ପୋଷୁଛି । ତା ଝାଳବୁଝା ପରିଶ୍ରମରେ ଫସଲ ଅମଳ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ଫସଲକୁ ଭୋଗ କରିପାରୁନି । ଯା'ର ଜମି ସେ ଫସଲକୁ ଜମା କରିରଖୁଛି, ଖାଇ ମଉଜ କରୁଛି, ବଳକାତକ ବିକ୍ରିକରି ଟଙ୍କା ପଇସା ଆକାରରେ ସଞ୍ଚୟ କରୁଛି । ପରିଶ୍ରମ କରିଥିବା ଲୋକ ପେଟ ପୂରା ଖାଇବାକୁ ପାଉନି । ପାଟି ଖୋଲି ପଶୁରିବାକୁ ସାହାସ ହେଉନି । ଜମି ବଣ୍ଟନ ବିଷୟରେ ନୂଆ ସଂସ୍କାର ଜାରି କୁହାଯାଉଥିଲା । ମାତ୍ର ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେସବୁ କିଛି ଜଣାପଡ଼ିଲାନି । ଗରୀବ ଲୋକମାନଙ୍କର ଉପକାର ପାଇଁ ସରକାର କେତେ

ରକମର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ କଲେ । କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲାବେଳକୁ ସବୁ ତେଲିଆ ମୁଣ୍ଡରେ
 ତେଲ । ଯିଏ ମାରିନେବାର କଥା ସିଏ ମାରିନେଲେ । ଏକଥା ସରକାରଙ୍କ ସମେତ
 ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ମାତ୍ର କିଛି ହେଉନି । ସରକାର ସର୍ବନିମ୍ନ ମଜୁରି ବିଲ୍ ମଞ୍ଜୁର କରି
 ବହୁତ ଭଲ କାମ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟକାରୀ
 ହୋଇପାରିନି । ସାହାସ କରି ଏ ବିଷୟ ପଚାରିଲେ, ବେଶାତିରି କରି କଥାଟାକୁ
 ଉଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଉଛି । ବେଳେବେଳେ ଆମକୁ ସଂଗଠିତ ହୋଇ ଲଢ଼ିବାକୁ କୁହାଯାଉଛି
 । ସେପରି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଆମପକ୍ଷରେ ଗୁଣ୍ଡା ଲାଗିଯାଉଛନ୍ତି । ଆମକୁ ପିଟି
 ପିଟି ସାବାଡ଼ କରିଦିଆଯିବ ବୋଲି ଧମକ ଦିଆହେଉଛି । ଘରଦାଡ଼ି ପୋଡ଼ି
 ଜଳାଇଦିଆଯିବ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବେଳେବେଳେ ଅନେକ ଜାଗାରେ ଏଭଳି
 ଅଘଟଣ ସବୁ ଘଟୁଛି ।

ଗୋବରା ସେଦିନ ସାହାଯ୍ୟପାଇଁ ପଚାରିବାକୁ ଗଲା । ରାମହରି ବାବୁ ବଡ଼
 ଶରଧାରେ ଗୋବରାକୁ କହିଲେ, “ ଗୋବରା, ତୋର ଚିନ୍ତା କ’ଣ? ତୁତ ଗିରିଜନ
 ହରିଜନ ସଂପ୍ରଦାୟର ଲୋକ । ତୁମ ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କର କେତେ କେତେ ଯୋଜନା
 ରହିଛି । ସବୁଠି ଟଙ୍କା ପଇସା ଭର୍ତ୍ତି । ଗୋବରା ଖୁସି ହୋଇ ରାମହରିବାବୁଙ୍କ କଥା
 ଅନୁସାରେ କାଗଜ ପତ୍ର କାମ କଲା । ହେଲେ ତାକୁ କିଛି ମଲିଲାନାହିଁ । ମଝିରେ
 ଆଉଜଣେ ମାରିନେଲେ । ଗୋବରା କାକୁଡ଼ି ମିନତି ହୋଇ ଅନେକ ନେହୁରା
 ହେଲା । ଫଳ କିଛି ହେଲାନି । ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଅଧିକାର ବିଷୟରେ ଗୋବରା
 ଦାବିକଲା, ସେତେବେଳେ ଫଳ ଓଲଟା ହେଲା । ଫାନ୍ଦ ଫାରସାଦି କରି ଗୋବରା
 ଓ ତା ଭାଇ ଭିତରେ ଗଣ୍ଡୋଗୋଳର ନିଆଁ ଲାଗାଇଦିଆଗଲା । ପରେ ପରେ ଗାଁରେ
 ସବର୍ଣ୍ଣ ହରିଜନଙ୍କ ଭିତରେ ଗଣ୍ଡୋଗୋଳ ବଢ଼ିଗୁଲିଲା ।

ଏମିତି ଦେଶସାରା , ନାନା ରଙ୍ଗର ବାଜେ ନାଟ ଡମସା ଲାଗିଛି । ଭାଇ
 ଭାଇ ଭିତରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ଜାତି ଧର୍ମ, ନାଁରେ ବାଦ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ଭାଷା
 ସଂସ୍କୃତିକୁ ନେଇ କଳିଗୋଳ ଲାଗିଛି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭୁଲି, ପବିତ୍ର, ମନ୍ଦିର ମସ୍ଜିଦ୍,
 ଚର୍ଚ୍ଚ ଗୁରୁଦ୍ୱାର ନାଁରେ ଖଣ୍ଡଯୁଦ୍ଧ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଉଛି । ଏ ମାଟିର ପୁଅ, ଭିଟା ମାଟି ଛାଡ଼ି
 ଚାଲିଯାଉଛି । ପେଟ ପୋଷିବାପାଇଁ ଆଉ କେଉଁଠି ଆଶ୍ରୟ ନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ
 ହେଉଛି ।

ସଂବିଧାନରେ କୁହାଯାଇଛି, ସମସ୍ତେ ପାଠ ପଢ଼ିବେ । ମାତ୍ର ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ
 ଭଳି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଜନସାଧାରଣ, ପାଠନ ପଢ଼ି ମୁର୍ଖ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ୧୪ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ,
 ସମସ୍ତ ପିଲା, ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ିବେ ବୋଲି ସଂବିଧାନରେ

ଲେଖାଅଛି । କିନ୍ତୁ ଅନେକ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପରି ଏହା ପାଣି ଫୋଟନା ପାଲଟିଯାଉଛି ।

ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍କୁଲ ନାହିଁ । ଆମପାଇଁ ଡାକ୍ତରଖାନା ନାହିଁ, ଆମ ଗାଁ କୁ ରାସ୍ତାଟିଏ ତିଆରି ହୋଇପାରିନାହିଁ । ତେବେ ଆମପାଇଁ କଅଣ କରାଯାଇଛି ? କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଆଗରଲା, ସେମାନେ ସବୁକିଛିର ଭାଗ୍ୟଦାର । ଆମେ କଅଣ ଏ ଦେଶର ସନ୍ତାନ ନୋହୁଁ ? କଥା କହିଲାବେଳେ ଅନେକ ପଣ୍ଡିତ ସାଜି ବଡ଼ ବଡ଼ କଥା କହୁଛନ୍ତି । କଥାରେ ବାଡ଼ ବଡ଼ା ଲାଗୁନି । ସମସ୍ତେ କହିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାରତ ମାତାର ସନ୍ତାନ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇଭଉଣୀ, ସମସ୍ତେ ଆମେ ଏକ ।

ଆମ ଦୁଃଖପାଇଁ ଆମେ କାହା ଆଗରେ ଆପଣି କରିବା ? ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ! ଭୋଟ ଦେଇ ଆମେ ସରକାର ଗଢ଼ିଲେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଆମେ କଅଣ ଠିକ୍ ଭାବରେ ସରକାର ଗଢ଼ିପାରିଲେ ? ଏବିଷୟରେ ଟିକିଏ ଭଲଭାବରେ ଭାବି ଦେଖିବା ।

ଆମ ଦେଶର ଶାସନ ହେଉଛି, ଗଣତନ୍ତ୍ରର ଶାସନ । ଅର୍ଥାତ୍ ଏହା ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କ ତିଆରି ଶାସନ ଓ ଏ ଶାସନ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ଭୋଟ ଦେଇ ନେତା ବାଛୁ । ନେତାମାନେ ମିଶି ସରକାର ଗଢ଼ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆମ ଭୋଟ ଦେବାଟା କେତେଦୂର ସାଧୁ ଉପାୟରେ ହେଉଛି, ସେ କଥା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବିଭିନ୍ନ ରାଜନୈତିକ ଦଳ ନିଜ ନିଜ ବାନା ଉଡ଼ାଇ, ଭୋଟ ପ୍ରସ୍ତର କରିବାପାଇଁ ଆସନ୍ତି । ଆମକୁ ନାନା ଢଙ୍ଗରେ କଥା କହି ଭୁଲାଇ ପକାନ୍ତି । ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପରେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଅଜାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି । ଭୋଟ କିଣିବାପାଇଁ ଆମଭିତରୁ ଅନେକଙ୍କୁ ଟଙ୍କାପଇସା ଯାଚନ୍ତି । ଅନେକ ଜାଗାରେ ଭୋଟ ପାଇବାପାଇଁ ଗୁଣ୍ଡାମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା କାରବାର ଗଲେ । କେଉଁଠି ଭୋଟ ବାକ୍ସ ଗ୍ରେରି ହୋଇ ପଳାଏ ତ ଆଉ କେଉଁଠି ଡର ଭୟ ଦେଖାଇ ଭୋଟ ଆଦାୟ କରାଯାଏ । ଏପରିବି ଦେଖାଯାଏ ଆମେ ଭୋଟ ଦେବାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମ ନାଁରେ ଭୋଟ ଦିଆହୋଇ ସାରିଥାଏ । ଏ ସବୁର ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ଆମେ କାହାଉପରେ ନିର୍ଭର କରିପାରିବାନାହିଁ । କେବଳ ନିଜେ ସଚେତନ ହୋଇ ଆମକୁ ଆମ ଦାୟିତ୍ୱ ସଂପାଦନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏସବୁର ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ, ପୋଲିସକୁ ଆପଣି କଲେ, ପୋଲିସ କିଛି କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ ପୋଲିସ ହେଉଛି ସରକାରୀ ଗୁକ୍ତିରିଆ । ଗୁକ୍ତିରିଆର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡର । ଗୁଣ୍ଡାଙ୍କୁ ଯେତିକି ଡର, ଆଜିର ନେତା ଯିଏ ଭୋଟପାଇ କାଲି ସରକାର ଗଢ଼ିବେ, ତାଙ୍କୁ ବି ସେତିକି

ଡର ।

ଯେଉଁମାନେ ସରକାର ଗଢ଼ିବାପାଇଁ ନେତା ଭାବରେ ଆମ ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନେ କେଉଁ ଶ୍ରେଣୀର ? ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଅନେକ ଗୋଷକ ଗୋଷ୍ଠୀର । ଅନେକ, ସର୍ବ ସାଧାରଣଙ୍କୁ ଗୋଷଣ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଭିତରେ ଭିତରେ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି । ଆମକୁ ନ୍ୟାୟ କେଉଁଠୁ ମିଳିବ ? ଗୁଣ୍ଡାମାନେ ନେତାମାନଙ୍କ ବାହୁଛାୟା ତଳେ ସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ନେତାମାନେ ଗୁଣ୍ଡାମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିଜ ନିଜ ସ୍ଵାର୍ଥ ସାଧନ କରାଇବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । ସବୁଆଡ଼େ ଆଖି ବୁଲାଇଆଣିଲେ, ଖାଲି ଦେଖାଯାଉଛି, ଦୁର୍ନୀତି ଆଉ ଦୁର୍ନୀତି । କଳାବଜାରୀ, ସାଉକାର ନୀତି, ଶ୍ଵେର ଡକାୟତି , ଅତ୍ୟାଚାର ସବୁଆଡ଼େ ଛାଇ ହୋଇଯାଇଛି । ରାଜନୈତିକ ନେତାମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବହୁତ । ମନେହୁଏ ସତେଯେପରି ନିର୍ବାଚନ ପରେ ସବୁ ଦୁଃଖ, ସବୁ ସାମସ୍ୟା ଗୁଲିଯିବ । ମାତ୍ର ଭୋଟ ସରିଗଲେ, ସବୁ ସରିଯାଏ । ଯେଉଁ କଥାକୁ ସେଇକଥା । ଭୋଟପାଇ ନେତା ମସଗୁଲ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି । ଗଣତନ୍ତ୍ରସରକାର , ଲୋକମାନଙ୍କର ଓ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକଥା ପୋଥିବାଇଗଣ ହୋଇ ରହିଯାଏ । ସରକାର ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି । ତାଙ୍କ ହାତରେ ପୋଲିସ ମିଲିଟାରୀ ବଳ, ବିଶ୍ଵର ବିଭାଗ ସବୁକିଛି ରହିଯାଏ । ନିଜ ସ୍ଵାର୍ଥରେ ସରକାର ଦେଶର ସମ୍ବଳ ଖର୍ଚ୍ଚ କରନ୍ତି । ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଏଥିପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଏ ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆମଦେଶକୁ ବୋମ୍ବର୍ସ ତଥା ପ୍ରତିଭୂତ କାରବାର ଭଳି ବଡ଼ଧରଣର ଦୁର୍ନୀତିମାନ ପଶିଆସୁଅଛି । ଦୋଷୀମାନେ ଦଣ୍ଡପାତନହୁଁଛି । ହାତୀମାନେ ଗଳି ଯାଉଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ପିମ୍ପୁଡ଼ି ବେଳକୁ ସମସ୍ତେ ମାଡ଼ି ବସୁଛନ୍ତି । ସାରା ସମାଜ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିପଦ ସଂକୁଳ । କେତେବେଳେ କଅଣ ଘଟିବ, ତାହା କହି ହେବନି । ମୂଲ୍ୟବୋଧ ବୋଲି କିଛି ରହୁନାହିଁ । ସବୁଆଡ଼େ ବ୍ୟାପିଯାଇଛି, ଦୁର୍ନୀତି ଆଉ ଦୁର୍ନୀତି । ସାଧୁତା, ସଚ୍ଚୋଟତା କଥା କହିଲେ, ସମସ୍ତେ ଟାହି ଟାପରା କରୁଛନ୍ତି । ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି, ଯିଏ ଯେପରି ପାରିଲା, ନେଇଯିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଆଉ ଖାଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଅନେକ ଜାଗାରେ , “ସରକାରକା ମାଲ୍ ଦରିଆ ମେ ଡାଲ ” କହି ସରକାରୀ ଧନ ବୁହା ଗୁଲିଛି ।

ଯେଉଁମାନେ ସରକାରରେ ନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନେ ସରକାରରେ ଥିବା ନେତାମାନଙ୍କୁ ଭାରି ଈର୍ଷା କରନ୍ତି । ସେମାନେ କଳେବଳେ କୌଶଳେ ସରକାର ଗଢ଼ିବାକୁ ଗୁହାଁନ୍ତି । ବେଳେବେଳେ ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗୁଣ୍ଡାଗିରି, ଶ୍ଵେରି

ଡକଯିତି, ବଞ୍ଚାହଞ୍ଚାମା କରି ଗଣ୍ଡଗୋଳିଆ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟିକରିବାକୁ ଉସୁକାନ୍ତି ।

ଆମ ଭିତରୁ ଅନେକେ ଏସବୁ ସହି ପାରନ୍ତିନି । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ସେମାନେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ସାଜନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ ଯେଉଁମାନେ ସଙ୍ଗଠନ ନିଷ୍ଠାପର ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଦରିଦ୍ର ତଥା ତଳେପଡ଼ିଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ଦରଦଥାଏ, ସେହିମାନେ ହିଁ ନିଜ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆତଙ୍କବାଦୀ ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯେତେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଅଲେବି ମାର୍ଗ ଯଦି ଖରାପହୁଏ, ଶେଷରେ ବିଫଳତା ମିଳେ । ସ୍ୱାର୍ଥପର ଲୋକେ, ଗୁଣ୍ଡା ତଥା ଅପରାଧୀମାନେ ଏ ସୁଯୋଗ ହାତକୁ ନେଇ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଚରିତାର୍ଥ କରନ୍ତି ।

ଏବେ ସବୁକିଛି ନିରାଶାଜନକ ଲାଗୁଛି । ସବୁ ପାଲିବାପାଇଁ, ଦୁଷ୍ଟ ନିବାରଣ କରିବାପାଇଁ କୌଣସି ଭଗବାନ ଆଉ ଅବତାର ନେଇ ଆସିବେ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ବୃଥା । କେବଳ ଯଦି ଆମ ନିଜ ଉପରେ ଆମର ଭରସାଥାଏ, ତେବେ ଆମେ ନିଜକୁ ନିଜେ ରକ୍ଷା କରିପାରିବା । କିନ୍ତୁ ନିଜଉପରେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ଏକଥା ମୋଟେ ଭଲନୁହେଁ । ନିଜ ଉପରେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ନଥିଲେ କିଏ ଆସି ଆମକୁ ରକ୍ଷା କରିବ ? ଆମ ସମାଜରେ ସବୁକିଛି କେମିତି ଗୁଲିଛି, ଆସ ସେସବୁକୁ ଟିକେ ଭଲ ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା । ଆମେ ହଲ କରୁଛେ, ମଞ୍ଜି ବୁଣୁଛେ, କମିରେ ପାଣି ମଡ଼ାଉଛେ , ଫସଲ ଅମଳ କରୁଛେ ଏବଂ ହାଟକୁ ନେଇ ବିକ୍ରି କରୁଛେ ।

ଆମେ ପଥର ଭାଙ୍ଗୁଛେ, ବାଲି, ସିମେଣ୍ଟ, ଗେଟି ମିଶାଇ ଘର ତିଆରି କରୁଛେ ।

ଗେଟିପଥର ଭାଙ୍ଗି ଆମେ ରାସ୍ତା ତିଆରି କରୁଛେ । ଆମେ କେନାଲ ଖୋଳୁଛେ, ବ୍ରିଜ୍ ତିଆରି କରୁଛେ ।

ଆମେ କମାରକାମ କରୁଛେ, ବଢ଼େଇକାମ କରୁଛେ , ଗଛହାଣି ଜାଳକାଠ ବନାଉଛେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ନାଳ ନର୍ଦ୍ଦମା ସଫା କରୁଛେ ।

କହିବାକୁଗଲେ, ଆମେହିଁ ସବୁକାମ କରୁଛେ, ପୁଣି ସବୁକାମ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ କରୁଛେ ।

ଟିକିଏ ଭାବିବା ଦେଖି; ଯଦି କିମିଆ କରି ଆମକୁ କିଏ ପଥର କରିଦିଅନ୍ତା, ତେବେ କ'ଣ ହୁଅନ୍ତା ! ଆମେ ଯେଉଁ କାମଦାମ କରୁଥିଲେ ସେସବୁ କିଏ କରନ୍ତା ? ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ ଏସବୁ କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର କଅଣ ହୁଅନ୍ତା ?

ପ୍ରକୃତରେ ଦେଖିଲେ, ଆମ ବିନା ସେମାନେ ତିଳେମାତ୍ର ବଳି ପାରନ୍ତେ

ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯଦି ହଠାତ୍ ପଥର ପାଲଟି ଯାଆନ୍ତେ, ତେବେ ଆମର କ'ଣ ହୁଅନ୍ତା ? ବୋଧହୁଏ ଆମେ ଆହୁରି ସୁଖରେ ରହନ୍ତେ । ଆମେ ତ ସବୁ କାମ କରିଜାଣିଛେ , ଆମର ଅବା କ'ଣ ଅସୁବିଧା ହୁଅନ୍ତା ।

ଏଇଟା ଏକ ନିରାଟ ସତକଥା ଯେ, ଆମ ଭିତରୁ ଅଧିକାଂଶ ପଢ଼ିଲେଣି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଦିଜ୍ଞାନ, ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପାଠ, ସଂସ୍କୃତ ଅବା ଇଂରାଜୀ ଉପରେ ଆମର ଧାର ଧାରଣା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଆମକୁ ବଳେଇଯିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଧାରେ ଧାରେ ପାହାଚ ପରେ ପାହାଚ ଉଠି ସବୁ ଶିଖିଯାଇପାରିବା ।

ଯଦି ଜଣକ ପାଖରେ ସବୁ ଜମିନରଖି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ବାଣ୍ଟିଦିଆଯାଆନ୍ତା, ତେବେ କେମିତି ହୁଅନ୍ତା ? ଆମେ ଆମର ଫସଲ ଫଳେଇ ଆମ ଖାଇବା ଗନ୍ତାକ ପାଇଯାଆନ୍ତେ , ଆମପାଇଁ ଲୁଗା ବୁଣି ପାରନ୍ତେ, ରହିବାପାଇଁ ଘର ତିଆରି କରିପାନ୍ତେ । ଆଜି ସେମାନେ ଏସବୁ କରିବାପାଇଁ ଆମକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ୁନାହାନ୍ତି । ସବୁକିଛି ତାଙ୍କର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ପୂରା ମିଛକଥା । ମାଟି କାହାର ? ମା'ପେଟରୁ କେହି ମାଟିକୁ ଧରି ଆସି ନଥିଲେ କି ମଲାବେଳକୁ କେହି ମାଟି ନେଇଯାଇପାରିବେନି । ମାଟି, ପାଣି, ପବନ, ଗଛଲତା; ଏସବୁ ଧରଣୀମାତାର ସମ୍ପତ୍ତି । ଏଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି ।

କହିଲାବେଳେ ଏସବୁ ଭାରି ଭଲ ଶୁଭୁଛି, ମାତ୍ର ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏସବୁ ହେବ କେମିତି ? କେତେ କେତେ ଟେଣ୍ଡା ଆଗରୁ କରାଯାଇଛି । ମାଡ଼, ଗାଳି, ଭର୍ଷନା ଖାଇଖାଇ ସବୁ ଆଶା ଆଉ ସ୍ୱପ୍ନ ଫସର ଫାଟିଯାଇଛି । ଏସବୁ ସତ, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ନିରାଶ ନହୋଇ ବାରମ୍ବାର ଟେଣ୍ଡା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯୁଦ୍ଧ କଲାବେଳେ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ବାରମ୍ବାର ସଜାଡ଼ିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଉଚିତ ଧରଣର ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶତ୍ରୁ ପକ୍ଷର ଦୁର୍ଗରେ ଥିବା ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡ଼ିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆମ ଭିତରୁ ଅନେକ ଏବେ ପଢ଼ିଲେଣି ଶିଖିଲେଣି । ଏହା ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏହା ଆମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ରକମର ବିଶ୍ୱାସ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ଏଭଳି ବିଶ୍ୱାସ ଆଗରୁ ଆମପାଖରେ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଅଧ୍ୟାପକ୍ତରିଆ କରି ପଢ଼ିଲେଣି ଶିଖିଲେ କିଛି ବି ଲାଭ ହେବନି, ଆମେ ଯେପରି ହଳ କରୁଛେ, ଫସଲ କାଟୁଛେ, ପହୁଁରୁଛେ, ଲୁଗା ବୁଣୁଛେ, ସେହିପରି ପାଠପଢ଼ା ଆମର ଅତି ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଖାଲି ନାଁ ଦସ୍ତଖତ କରିଦେଲେ, କିଛି ବି ଲାଭ ହେବନି । ଆମକୁ ବହୁତ କିଛି ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାକୁ ହେବ ।

ପଢ଼ିଲେଣି ଜାଣିବା ଅର୍ଥ ବିଶ୍ୱକୁ ଜାଣିବା ସଙ୍ଗେ ସମାନ । ଯେଉଁମାନେ ଆମକୁ ଶୋଷଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଦୁର୍ଦ୍ଦି ଅଛି, ସେମାନେ ପାଠ ଶାଠ ପଢ଼ି ଗୁଲାଇ ହୋଇଛନ୍ତି । ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ି ଜ୍ଞାନକୁ ଅଭିଆର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଧର ଜାଣିବା ଆଉ ପଢ଼ିଲେଣିପାରିବା ଏବିଗରେ ପ୍ରଥମ ପଦଯେପ । କିନ୍ତୁ ଏତିକିରେ ଅଟକି ଗଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ବହୁତ ଲମ୍ବା ବାଟ ଗୁଲିବାକୁ ହେବ । ଅନେକ ପାହାଚ ଚଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରିକି ପାଠ ପଢ଼ା କେନ୍ଦ୍ରରୁ ଆମେ ଯେଉଁ ଛୋଟିଆ ଛୋଟିଆ କଥା ଶିଖୁଛୁ, ସେସବୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମ ଭିତରେ ଅନେକ ସ୍ୱାଧୀନ ମନୋଭାବ ଆଣିଦେଇଛି । ଏଇ ନିକଟରେ ଆନ୍ତ୍ରପ୍ରଦେଶର ନେଲୋର ଜିଲ୍ଲାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାକ୍ଷରତା ଆଭିଯାନ ଗୁଲିଥିଲା । ମା ଭଉଣୀମାନେ ପାଠ ପଢ଼ି ନିଜ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେଲେ । ମଦନିଶାର ଅପକାରିତା ବିଷୟରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲେ । ମରଦମାନଙ୍କୁ ମଦ ନିଶାରୁ ନିବୃତ୍ତ କଲେ । ମଦ ବିରୋଧରେ ଆନ୍ଦୋଳନ କଲେ । ଆନ୍ଦୋଳନ ଏମିତି ଆକାର ଧାରଣ କଲାଯେ ଶେଷକୁ ସରକାର ସ୍ୱୀକୃତି ସହିଲେ ବି ବାଧ୍ୟହୋଇ ମଦ ବିକ୍ରି ବନ୍ଦ କଲେ । ସେମିତି ତାମିଲନାଡୁର ପୁରୁକୋଟାଇ ଜିଲ୍ଲା କଥା । ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ଲକ୍ଷେ ମହିଳା ସାଇକେଲ ଚଲାଉ ଶିଖିଲେ । ଦୁରରୁ ପାଣି ବୋହିବାକୁ ଆଉ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁନି । ସେଠାରେ ମହିଳାମାନେ ସଂଗଠିତ ହୋଇ ଜମ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ପଥରକଟା ବ୍ୟବସାୟରେ ନିଜେ ମାଲିକ ହେଲେଣି । ବ୍ୟାଙ୍କ କାରବାର ଓ ବ୍ୟବସାୟ ଆଦିରେ ପାରଙ୍ଗମ ହେଲେଣି । ଏଇମାତ୍ର ଦି ବର୍ଷଆଗରୁ ସେମାନେ ଆମଭଳି ନିରୀହ ଅପାପେଇ ଆଉ ସଂଦେହୀ ଥିଲେ । ସବୁକାମକୁ ଡରିମରି କରୁଥିଲେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବିଶ୍ୱାସ ବା ସଂଦେହ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଆମଦ୍ୱାରା ସବୁକିଛି ହୋଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଆମକୁ ସଂଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପାଦେ ପାଦେ କରି ଆଗେଇବାକୁ ହେବ । ଏକୁଟିଆ ବା ଛୋଟିଆ ଘଳରେ ଗଲେ ଆମେ ବିଫଳ ହେବା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଜିମିଶି ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଜାତିଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମଣିଷ । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପେଟ ଅଛି ଆଉ ଦି ଦିନା ହାତ ଅଛି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭୋକ ଉପାସରେ ରହୁଛେ । ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରୁଛେ । ସମସ୍ତେ ଆମେ ସମାନ ମଇଳାପାଣି ପିଉଛେ । ଖଟାପ ପବନ ଆମ ପ୍ରଶ୍ନାସରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛେ । ଆମ ଅଜାଣତରେ ଆମ ଭିତରେ ନାନା ଉପାୟରେ ଚକ୍ରାନ୍ତ କରାଯାଉଛି । ଫଳରେ ଆମେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛେ । ଶତ୍ରୁକୁ ଭୁଲିଯାଉଛେ । ଆମ ଭିତରେ ଉଚ୍ଚ ଜାତି ନୀଚ ଜାତିର

ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯଦି ହଠାତ୍ ପଥର ପାଲଟି ଯାଆନ୍ତେ, ତେବେ ଆମର କ'ଣ ହୁଅନ୍ତା ? ବୋଧହୁଏ ଆମେ ଆହୁରି ସୁଖରେ ରହନ୍ତେ । ଆମେ ତ ସବୁ କାମ କରିଜାଣିଛେ , ଆମର ଅବା କ'ଣ ଅସୁବିଧା ହୁଅନ୍ତା ।

ଏଇଟା ଏକ ନିରାଟ ସତରଥା ଯେ, ଆମ ଭିତରୁ ଅଧିକାଂଶ ପଢ଼ିଲେଣି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଦିୱାନ, ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପାଠ, ସଂସ୍କୃତ ଅବା ଇଂରାଜୀ ଉପରେ ଆମର ଧାର ଧାରଣା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଆମକୁ ବଳେଇଯିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଧାରେ ଧାରେ ପାହାଚ ପରେ ପାହାଚ ଉଠି ସବୁ ଶିଖିଯାଇପାରିବା ।

ଯଦି ଜଣକ ପାଖରେ ସବୁ ଜମିନରଖି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ବାଣ୍ଟିଦିଆଯାଆନ୍ତା, ତେବେ କେମିତି ହୁଅନ୍ତା ? ଆମେ ଆମର ଫସଲ ଫଳେଇ ଆମ ଖାଇବା ଗଛାକ ପାଇଯାଆନ୍ତେ । ଆମପାଇଁ ଲୁଗା ବୁଣି ପାରନ୍ତେ, ରହିବାପାଇଁ ଘର ତିଆରି କରିପାରନ୍ତେ । ଆଜି ସେମାନେ ଏସବୁ କରିବାପାଇଁ ଆମକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ୁନାହାନ୍ତି । ସବୁକିଛି ତାଙ୍କର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ପୂରା ମିଶ୍ରକଥା । ମାଟି କାହାର ? ମା'ପେଟରୁ କେହି ମାଟିକୁ ଧରି ଆସି ନଥିଲେ କି ମଲାବେଳକୁ କେହି ମାଟି ନେଇଯାଇପାରିବେନି । ମାଟି, ପାଣି, ପବନ, ଗଛଲତା; ଏସବୁ ଧରଣୀମାତାର ସମ୍ପତ୍ତି । ଏଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି ।

କହିଲାବେଳେ ଏସବୁ ଭାରି ଭଲ ଶୁଭୁଛି, ମାତ୍ର ବାସ୍ତବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏସବୁ ହେବ କେମିତି ? କେତେ କେତେ ଚେଷ୍ଟା ଆଗରୁ କରାଯାଇଛି । ମାଡ଼, ଗାଳି, ଭର୍ଷନା ଖାଇଖାଇ ସବୁ ଆଶା ଆଉ ସ୍ୱପ୍ନ ଫସର ଫାଟିଯାଇଛି । ଏସବୁ ସତ, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ନିରାଶ ନହୋଇ ବାରମ୍ବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯୁଦ୍ଧ କଲାବେଳେ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ବାରମ୍ବାର ସଜାଡ଼ିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଉତ୍ତର ଧରଣର ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶତ୍ରୁ ପକ୍ଷର ଦୁର୍ଗରେ ଥିବା ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡ଼ିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଆମ ଭିତରୁ ଅନେକ ଏବେ ପଢ଼ିଲେଣି ଶିଖିଲେଣି । ଏହା ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏହା ଆମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ରକମର ବିଶ୍ୱାସ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ଏଭଳି ବିଶ୍ୱାସ ଆଗରୁ ଆମପାଖରେ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଅଧ୍ୟାପକ୍ରିଆ କରି ପଢ଼ିଲେଣି ଶିଖିଲେ କିଛି ବି ଲାଭ ହେବନି, ଆମେ ଯେପରି ହଳ କରୁଛେ, ଫସଲ କାଟୁଛେ, ପହଁରୁଛେ, ଲୁଗା ବୁଣୁଛେ, ସେହିପରି ପାଠପଢ଼ା ଆମର ଅତି ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଖାଲି ନାଁ ଦସ୍ତଖତ କରିଦେଲେ, କିଛି ବି ଲାଭ ହେବନି । ଆମକୁ ବହୁତ କିଛି ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାକୁ ହେବ ।

ପଢ଼ିଲେଣି ଜାଣିବା ଅର୍ଥ ବିଶ୍ୱକୁ ଜାଣିବା ସଙ୍ଗେ ସମାନ । ଯେଉଁମାନେ ଆମକୁ ଶୋଷଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଅଛି, ସେମାନେ ପାଠ ଶାଠ ପଢ଼ି ଶୁଭାଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ି ଜ୍ଞାନକୁ ଅଭିଆର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅକ୍ଷର ଜାଣିବା ଆଉ ପଢ଼ିଲେଣିପାରିବା ଏବିଗରେ ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ । କିନ୍ତୁ ଏତିକିରେ ଅଟକି ଖଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ବହୁତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବାଟ ଶୁଳିବାକୁ ହେବ । ଅନେକ ପାହାଚ ଚଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରିକି ପାଠ ପଢ଼ା କେନ୍ଦ୍ରରୁ ଆମେ ଯେଉଁ ଛୋଟିଆ ଛୋଟିଆ କଥା ଶିଖୁଛୁ, ସେସବୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମ ଭିତରେ ଅନେକ ସ୍ୱାଧୀନ ମନୋଭାବ ଆଣିଦେଇଛି । ଏଇ ନିକଟରେ ଆନ୍ତ୍ରପ୍ରଦେଶର ନେଲୋର ଜିଲ୍ଲାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାକ୍ଷରତା ଆଭିଯାନ ଶୁଳିଥିଲା । ମା ଭଉଣୀମାନେ ପାଠ ପଢ଼ି ନିଜ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେଲେ । ମଦନିଶାର ଅପକାରିତା ବିଷୟରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲେ । ମରଦମାନଙ୍କୁ ମଦ ନିଶାରୁ ନିବୃତ୍ତ କଲେ । ମଦ ବିରୋଧରେ ଆନ୍ଦୋଳନ କଲେ । ଆନ୍ଦୋଳନ ଏମିତି ଆକାର ଧାରଣ କଲାପେ ଶେଷକୁ ସରକାର କ୍ଷତି ସହିଲେ ବି ବାଧ୍ୟହୋଇ ମଦ ବିକ୍ରି ବନ୍ଦ କଲେ । ସେମିତି ତାମିଲନାଡୁର ପୁଡୁକୋଟାଇ ଜିଲ୍ଲା କଥା । ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ଲକ୍ଷେ ମହିଳା ସାଇକେଲ ଚଲାଉ ଶିଖିଲେ । ଦୁରରୁ ପାଣି ବୋହିବାକୁ ଆଉ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁନି । ସେଠାରେ ମହିଳାମାନେ ସଂଗଠିତ ହୋଇ ଜାମ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ପଥରକଟା ବ୍ୟବସାୟରେ ନିଜେ ମାଲିକ ହେଲେଣି । ବ୍ୟାଙ୍କ କାରବାର ଓ ବ୍ୟବସାୟ ଆଦିରେ ପାରଙ୍ଗମ ହେଲେଣି । ଏଇମାତ୍ର ଦି ବର୍ଷଆଗରୁ ସେମାନେ ଆମଭଳି ନିରାହ ଅପାଠେ ଆଉ ସଂଦେହୀ ଥିଲେ । ସବୁକାମକୁ ଡରିମରି କରୁଥିଲେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବିଶ୍ୱାସ ବା ସଂଦେହ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଆମଦ୍ୱାରା ସବୁକିଛି ହୋଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଆମକୁ ସଂଗ୍ରାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରାୟେ ପାଦେ କରି ଆଗେଇବାକୁ ହେବ । ଏକୁଟିଆ ବା ଛୋଟିଆ ଦଳରେ ଗଲେ ଆମେ ବିଫଳ ହେବା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଜିମିଶି ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଜାତିଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମଣିଷ । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଯେତ ଅଛି ଆଉ ଦି ଦିଗା ହାତ ଅଛି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭୋକ ଉପାସରେ ରହୁଛେ । ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରୁଛେ । ସମସ୍ତେ ଆମେ ସମାନ ମଇଳାପାଣି ପିଉଛେ । ଖରାପ ପବନ ଆମ ପ୍ରଶ୍ନାସରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛେ । ଆମ ଅଜାଣତରେ ଆମ ଭିତରେ ନଳା ଡାପାୟରେ ଚକ୍ରାନ୍ତ କରାଯାଉଛି । ଫଳରେ ଆମେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛେ । ଶତ୍ରୁକୁ ଭୁଲିଯାଉଛେ । ଆମ ଭିତରେ ଉଚ୍ଚ ଜାତି ନୀଚ ଜାତିର

ଭେଦଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଉଛି । ମନ୍ଦିର ମସଜିଦ୍ ଭିତରେ ଠାକୁର ଅଲଗା ଅଲଗା ବୋଲି ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି । ଆସ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟଟିକୁ ବୁଝିବା ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହା ବୁଝାଇଦେବା । ସବୁ ସୁଯୋଗ ଗୁଡ଼ିକର ସବୁସୁଯୋଗ କରିବା । ସୁବର୍ଣ୍ଣସୁଯୋଗଟିଏ ଆସିବ ବୋଲି ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଯିବାନି ।

ନିକଟରେ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ପଞ୍ଚାୟତ ନିର୍ବାଚନ ସରିଗଲା । ଦେଶର ଅନ୍ୟରାଜ୍ୟମାନଙ୍କରେ ପଞ୍ଚାୟତ ନିର୍ବାଚନ ନିକଟରେ ହେବ, ଆମେ ସରପଞ୍ଚ ଓ ସମିତି ମେମ୍ବର ଆଦିଙ୍କୁ ଭୋଟଦେଇ ବାଛିଛେ । ଆଗରୁ ଆମର ପଞ୍ଚାୟତ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏଥରର ପଞ୍ଚାୟତ ଆଗଠାରୁ ଅଲଗା । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା-ବହୁଦିନପରେ ଆମ ପଞ୍ଚାୟତ ନିର୍ବାଚନ ହେଲା । ଆମ ନିର୍ବାଚନ ଆମର ଅଧିକାର ବୋଲି ବିଶ୍ୱର କରାଯାଉନଥିଲା । ଏବେ କିନ୍ତୁ ସେପରିନାହିଁ । ଡ୍ଫାଟିୟରେ ଆଗେ, ସରପଞ୍ଚ ହୁଅନ୍ତୁ ବା ନ ହୁଅନ୍ତୁ ଜମିଦାରମାନେ, ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ହେଉଥିଲେ, ପଞ୍ଚାୟତ ଶାସନର ହର୍ତ୍ତା କର୍ତ୍ତା ବିଧାତା । ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ପଞ୍ଚାୟତମାନେ ଅତି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ରହୁଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ କିନ୍ତୁ କଥାଟା ଅଲଗା । ଏବେ ପଞ୍ଚାୟତକୁ ବହୁତ ଶକ୍ତି ଆଉ ବହୁତ ସମ୍ମାନ ଦିଆଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପଞ୍ଚାୟତ କାହାଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ଗୁଲିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ସତ୍ୟ ଯେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଓ ଉଚ୍ଚ ଜାତିର ଲୋକମାନେ ବେଳେ ବେଳେ କୌଶଳ ଭୋଟରେ ଜିତି ପଞ୍ଚାୟତ ଶାସନକୁ ଅକ୍ତିଆର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ପଞ୍ଚାୟତପାଇଁ ଅନେକ କିଛି କରିଦେବେ ବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେବେ ।

ମନେରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମପାଇଁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ଆସିଛି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇରେ ପଡ଼ି ବାଟବଣା ହେବା ନାହିଁ । ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିରେ ଭଲିଯିବା ନି । ସଙ୍ଗେତ ଦରଦୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଆମେ ଭୋଟ ଦେଇ ଜିତାଇବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଆମର ସରପଞ୍ଚ ବା ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତି ସଭ୍ୟ ଭାବରେ ବାଛିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଆମ ସମସ୍ୟା ଜଣାଇବା । ଆମ ଅଧିକାର ବିଷୟରେ କହିବା । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅନେକ ଆମମାନଙ୍କ କଥା ଠିକ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ ଓ ଆମ ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସିବେ । ଆମ ପଞ୍ଚାୟତ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କଥା କରାଯାଉଛି । ଶହେରେ ୩୦ ଭାଗ ସ୍ଥାନ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷିତ କରାଯାଉଛି । ଆଗରୁ ମହିଳାମାନେ ଶାସନ କାମରେ ଭାଗନେବାକୁ ଆଗେଇ ଆସୁନଥିଲେ ବା ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଯୋଗ ଦିଆ ଯାଇନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ କିନ୍ତୁ ଅନେକ ଭଉଣୀ ସରପଞ୍ଚ, ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତି ସଭ୍ୟା, ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତି ଚେୟାରମ୍ୟାନ ଭାବରେ

ନିର୍ବାଚିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏଭାଗା କିଛି କମ୍ କଥାକୁହେଁ । ନିର୍ବାଚିତ ମା ଉତ୍ତରୀମାନେ ଯଦି ଠିକ୍ ଭାବରେ ସବୁକଥା ବୁଝିପାରିବେ, ତେବେ ଅନେକ କଥା ସୁଧୁରିଯିବ । ଆମ ମା ଓ ଉତ୍ତରୀମାନଙ୍କର ଅସୁବିଧା ଓ ସମସ୍ୟା କଥା ସେମାନେ ସରକାରଙ୍କୁ ସିଧାସଳଖ ଜଣାଇ ନୁଆ ନୁଆ ଯୋଜନା ଆଣିଦେବେ । ଏ ସୁଯୋଗର ଉପଯୁକ୍ତ ବିନିଯୋଗ କରିନପାରିଲେ, ଆମେ, ସବୁଠାରେ ହତଭାଗା ହୋଇ ରହିବା ।

ଯୁଗ ଅନେକ ଆଗେଇଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଆମେ ପଛରେ ପଡ଼ିରହିଛୁ । କିଛି ଜାଣିବାକୁ ଆମର ଇଚ୍ଛାନାହିଁ । ଭୋଟ ଦେଲାବେଳେ ଆମେ ବୁଝିପାରୁନୁ ଭୋଟ କାହିଁ କି ଦେବା । ଭୋଟ ଦିନ ପାଖେଇ ଆସିଲା ବେଳକୁ, ଅସାଧୁ ନେତା ଟଙ୍କା ପଇସା, ଲୁଗାପଟା ଗୁରୁକ ବାଣ୍ଟିଦିଅନ୍ତି । ଆମେ ବୁଝି ନବୁଝି ଏଇନେତାମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଚିହ୍ନରେ ମୋହର ମାରିଦେଉ । କିନ୍ତୁ ଜାଣି ରଖିବା , ଏହି ଭଳି ନେତାମାନେ ଆମର ପରମ ଶତ୍ରୁ । ଶପଥ କରିବା, ଭୋଟ ନାଁରେ କାହାଠାରୁ କିଛି ନେବାନାହିଁ । ଯିଏ ଯାବୁଛି, ତାକୁ ଭୋଟ ଦେବା ନାହିଁ । ଆମ ମନକୁ ଦୃଢ଼ କରିବା । କାହାକୁ ଘୃଣା କରିବା ନାହିଁ । ଘୃଣାକଲେ, ଆମ ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ତଳେ ପଡ଼ିଯିବ । ଆମେ ଆମ ଶକ୍ତିକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ କାମରେ ଲଗାଇ ପାରିବା ନାହିଁ ।

ପଞ୍ଚାୟତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବହୁତ ଆଗରୁ କେରଳରାଜ୍ୟରେ ଓ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରେ ଗୁଲିଛି । ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗରେ ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରରେ ଏପରିକି ରାଜ୍ୟ ସ୍ତରରେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମ୍ପର୍କ ହୋଇପାରିଛି । ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ଭଳି କରିପାରିବା ଏଥିରେ ତିଳେମାତ୍ର ସଂଦେହ ନାହିଁ । ପଞ୍ଚାୟତି ରାଜ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଗଣତନ୍ତ୍ର । ଆମଦ୍ୱାରାହିଁ ଏହି ଗଣତନ୍ତ୍ର ସମ୍ପର୍କ ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ଏହା ଆଉ କାହାଦ୍ୱାରା ହେବ ତେବେ , ଏହା ଆମପାଇଁ ନହୋଇ ଆଉ କାହାପାଇଁ ହେବ ।

ଆମ ପଞ୍ଚାୟତ ଶାସନକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଚଳାଇବାପାଇଁ ଆମକୁ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ କେବଳ, ଭଲଗୁଣା, ଭଲ ବୁଣାକାର ବା ଭଲ ବଢ଼େଇଟିଏ ହେଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ସବୁଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟରଖି ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସବୁଥିର ଭିତ୍ତିରିଆ ଦିଗଗୁଡ଼ିକୁ ନଜର କରିବାକୁ ହେବ । ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ଆଉଗୋଟିକଠାରୁ ଅଲଗା କରି ଦେଖିଲେ ହେବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସାଙ୍ଗରେ ବନ୍ଧା । ପୁଣି ସବୁ ଜିନିଷ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିନାହିଁ । ଗତିଶୀଳ ଏ ଦୁନିଆ ଆଜି ଗତ କାଲିଠାରୁ ଅଲଗା । ପୁଣି ଆସନ୍ତା କାଲି ଆଜିଠାରୁ ଅଲଗା ହେବ । ସବୁକାଣି ବି ଆମେ ଏହି ସତ୍ୟଟିକୁ ଭୁଲିଯାଉ । ଏ ସବୁକୁ

ମନରେ ରଖି ଆମେ ଆଗକୁ ଦେଖିପାରିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏ ସଂସାରରେ ଆପେ ଆପେ କିଛି ବି ହୁଏ ନାହିଁ । ସବୁ ଘଟଣା ପଛରେ କାରଣ ରହିଛି । ଶିଖିବା ପାଇଁ ଓ ଜ୍ଞାନ କରିବାପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଆମେ ଚାହୁଁଥିବା କଥା ହୋଇପାରିବ ।

ପଞ୍ଚାୟତ ହାତକୁ ଅନେକ କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଉଛି । ଅନେକ ସମ୍ଭଳ ବି ଦିଆଯାଉଛି । ଆମେ ଆମ ଗାଁରେ ଷ୍ଟଲ କରିପାରିବା । ଆମ ପାଇଁ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର, ପାଠାଗାର, ଗାଁପାଇଁ ସବୁଦିନିଆରାସ୍ତା ଏମିତି ଅନେକ କିଛି କରିପାରିବା । ଜମିମାଲିକ ଗୁଷ୍ଟ ନକରୁଥିଲେ, ଜମି ଛାଡ଼ି ଦେବେ । ଯିଏ ଜମି ଗୁଷ୍ଟକରୁଛି, ଜମିତା'ର ହେବ । ମା ପେଟରୁ ଆମେ ଜମିଧରି କରି ଆସିନଥିଲେ । ମାତ୍ର ଆମ ଝାଲବୁହା ପରିଶ୍ରମ ଫଳରେ ସୁନାର ଫସଲ ଫଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏଭଙ୍ଗା ବଡ଼ ଅନ୍ୟାୟର କଥା ଯେ, ଯିଏ ଜମି ଗୁଷ୍ଟ ନକରି ଜମିର ମାଲିକ ବୋଲାଉଛି, ସେ ଫସଲକୁ ଉପଭୋଗ କରୁଛି । ସେ ଫସଲ ଜମାକରୁଛି, ମଉଜରେ ଖାଉଛି, ବଳକାତକ ବିକ୍ରି କରୁଛି । ମାତ୍ର ପରିଶ୍ରମ କଲାଲୋକ ପେଟ ପୂରା ଖାଇପାରୁନି । ଅନେକ ଜମି ଯିଲିଂ ନୀୟମକୁ ନମାନିବା ପାଇଁ ଜମି ମାଲିକମାନେ, ପୁଅ,ଝିଅ, ନାତି,ନାତୁଣିଙ୍କ ନାଁରେ ଜମି ପଟା କରିଦେଲେ । ଅନେକ ଜାଗାରେ ଦେଖା ଯାଉଛି, ଜମିସବୁ ଅନେକ ଅବାହର ନାଁ ଏପରିକି ପୋଷାକୁକୁର ନାଁରେ ବି ପଟା କରାଯାଉଛି । ଏ ସବୁ ଆଉ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ପାଟିଖୋଲି ଏସବୁ ବଂଦ ହେଉ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ ।

ସବୁଥିପାଇଁ ଆମକୁ ରାଜ୍ୟସରକାର ଓ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ଦରକାର ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ପଞ୍ଚାୟତ ଆମକୁ ସାହସ ଯୋଗାଇବ । ଯଦ୍ବାରା ଆମେ ଆମ ସମସ୍ୟାସବୁ ସରକାରଙ୍କୁ ଜଣାଇପାରିବା । ରାଜ୍ୟସରକାର ପଞ୍ଚାୟତ ଗୁଡ଼ିକୁ ଆଉ ଅବହେଳା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସଂବିଧାନ ଅନୁସାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଞ୍ଚାୟତ ଗୁଡ଼ିକ ଯଥେଷ୍ଟ କ୍ଷମତାଶାଳୀ । ଆଗରୁ ଆମ ଗାଁ ପାଇଁ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଓ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଯୋଜନା ହେଉଥିଲା । ଏବେ କିନ୍ତୁ ଓଲଟା ହେବ । ଆମ ଗାଁରେ କଅଣ ହେବ ତହା ଆମ ପଞ୍ଚାୟତ ବୁଝିବ ।

“ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ ପଞ୍ଚାୟତିରାଜ ଓ ନଗର ପାଳିକା ସଂଗୋଧନ ବିଲର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ।”

ଆମେ ଆମ ଜୀବନକୁ ବଦଳାଇ ପାରିବା । ଆମପାଇଁ ଅବାଶ୍ୟକ ମୁତାବକ ଖାଇବା ପିନ୍ଧିବା, ରହିବା, ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା, ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ସୁବିଧା ମିଳିପାରିବ, ଅବସର

ବିନୋଦନ ପାଇଁ ଆଉ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ସମୟ ମିଳିପାରିବ । ଆଜି ଏସବୁ ଆମକୁ ସ୍ୱପ୍ନପରି ଲାଗିପାରେ । ମାତ୍ର ସ୍ୱପ୍ନ ହିଁ ନୁଆ ଚିତ୍ରା ଆଣିଦିଏ । ନୁଆ ଯୋଜନା ଆଉ ନୁଆ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଆସ ଆଜି ହିଁ ଆମ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତାପାଇଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା । କାଲିପାଇଁ ଆଉ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ନାହିଁ ।

ସମୀକ୍ଷା ଓ ଆଲୋଚନା

ଆମ ଦେଶ ପ୍ରତି ବିପଦ କଅଣ ?

ଆମେ ସମସ୍ତେ କଅଣ ଖୁସିରେ ଅଛନ୍ତି ?

ଆମର ସର୍ବନିମ୍ନ ଆବଶ୍ୟକତା ଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ପାଇପାରୁଛେ କି ?

ଆମ ପିଲାଝିଲାଇ ଶିକ୍ଷା ଦିଆ ପାଇଁ କି କି ସୁବିଧା ସବୁ ଅଛି ?

ଆମକୁ କେଉଁମାନେ ଶୋଷଣ କରୁଛନ୍ତି ?

ଆମର ଏ ଅବସ୍ଥା ସୁଧୁରିବ କିପରି ?

ଧର୍ମ କାଟି ଆଉ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ କଅଣ ମଣିଷକୁ ଚିହ୍ନିବାର ମାପକାଠି ?

ଆମେ କଅଣ ଆମ ଦେଶକୁ ଗଢ଼ିପାରିବା ?

ପଥାୟତିରଜ ବ୍ୟବସ୍ଥା କଅଣ ?

ଆମେ ଏହାକୁ ଗଠନ କରିବାରେ କିପରି ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବା ?

ଆମର କଅଣ ଆବଶ୍ୟକ

- ରୋଜଗାର ପାଇଁ କାମ ।
- ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ।
- ସମସ୍ତଙ୍କପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ।
- ଗାଁ ଗାଁରେ ପୁସ୍ତକାଳୟ ।
- ମହିଳା ଓ ପୁରୁଷଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ସମାନ ସୁବିଧା ।
- ଗାଁ ପାଇଁ ଯୋଜନା ଗାଁରେ କରାଯିବ ॥

ହୋଙ୍ଗେ କାମୟାବ୍ ଏକଦିନ୍

ହୋଙ୍ଗେ କାମୟାବ୍, ହମ୍ ହୋଙ୍ଗେ କାମୟାବ୍
ହମ୍ ହୋଙ୍ଗେ କାମୟାବ୍ ଏକ୍ ଦିନ୍
ହୋଙ୍ଗେ ହୋ ମନମେ ହୈ ବିଶ୍ବାସ୍
ପୁରା ହୈ ବିଶ୍ବାସ୍
ହମ୍ ହୋଙ୍ଗେ କାମୟାବ୍ ଏକ୍ ଦିନ୍
ନହିଁ ତୁର୍ କିସିକା ଆଜ୍, ନହିଁ ତୁର୍ କିସିକା ଆଜ୍
ନହିଁ ତୁର୍ କିସିକା ଆଜ୍ ଏକ୍ ଦିନ୍
ହୋ-ହୋ ମନମେ ହୈ ବିଶ୍ବାସ୍ ପୁରା ହୈ ବିଶ୍ବାସ୍
ହମ୍ ହୋଙ୍ଗେ କାମୟାବ୍ ଏକଦିନ୍ ।
ହମ୍ ତଲେଙ୍ଗେ ସାଥ୍ ସାଥ୍ ତାଲେ ହାତୋମେ ହାତ
ହମ୍ ତଲେଙ୍ଗେ ସାଥାସାଥ୍ ଏକଦିନ୍
ହୋ -ହୋ ମନ୍ ମେ ହୈ ବିଶ୍ବାସ୍, ପୁରା ହୈ ବିଶ୍ବାସ୍
ହମ୍ ତଲେଙ୍ଗେ ସାଥ୍ ସାଥ୍ ଏକ ଦିନ୍
ହୋଙ୍ଗି ଶାନ୍ତି ଗୁରୋଁ ଔର, ହୋଙ୍ଗି ଶାନ୍ତି ଗୁରୋଁ ଔର
ହୋଙ୍ଗି ଶାନ୍ତି ଗୁରୋଁ ଔର ଏକ୍ ଦିନ୍
ହୋ-ହୋ ମନ୍ ମେ ହୈ ବିଶ୍ବାସ୍, ପୁରା ହୈ ବିଶ୍ବାସ୍
ହମ୍ ହୋଙ୍ଗେ କାମୟାବ୍ ଏକ ଦିନ୍ ।

ପ୍ରକାଶକ -

ଭାରତ ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ ସମିତି, ଓଡ଼ିଶା ହମାରା ଦେଶ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ କମିଟି ।
ଏ/୧୨, (HIG) ବରମୁଣ୍ଡା ହାଉସିଂବୋର୍ଡ଼ କଲୋନୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ଫୋନ୍ - ୪୦୦୮ ୯୧

Printed at -

SRI GURU GOURANGA PRESS
NAYAPALLI, BHUBANESWAR - 751 012
Phone - 55517

Contribution Price - Rs. 2/-